

VNNS • số 259 • tháng 09 năm 2013

Mục Lục

- 1 **Hình bìa** • Nguyễn Quang Kế & Thái Tăng An
- 3 **Quan điểm** • Công Cha Nghĩa Mẹ
- 4 **Chủ đề** • Cội tùng đã đổ • Về giữa vàng trắng
• Thương Mẹ
- 14 **Phiếm luận** • Xếp hàng cả ngày (xhcn)
- 15 **Tin Tức** • Tin Sinh Hoạt Cộng Đồng
• Tin Hòa Lan • Tin Thế Giới • Tin Việt Nam
- 23 **Truyện** • Tình Mẹ ... điều kỳ diệu • Chai dầu gió
• Đêm mưa
- 31 **Trang Thơ** • Hoài Tâm Niệm • Lữ Thái Hành
• Nguyễn Hoàn Nguyên
- 32 **Văn** • Ông Tây thuộc sử ta • Mùa hè và những
niềm vui • Kiên định XHCN để giữ vững “ngôi báu”
• Tiết dạy mẫu về chống tham nhũng • Điều ước
sao băng
- 46 **Du lịch** • Mùa xuân Nepal
- 47 **Bạn có biết** • Còn ai muốn gởi tiền về Việt Nam
giúp họ làm giàu thêm nữa không ?
- 48 **Sức khỏe** • Chữa trị Ung thư
- 52 **Gia Chánh** • Bánh tằm bì
- 53 **Vui cười**
- 54 **Lá thư tòa soạn**
- 55 **Nhạc** • Nguyễn Quyết Thắng

Việt Nam Nguyệt San
Cơ Quan Ngôn Luận CĐVNTNCS/HL
Vietnam Magazine
Tijdschrift van Vietnamese Vluchtelingen in
Nederland
www.congdonghoalan.com

ISSN: 0929-5151

Ban Quản Trị VNNS
Stationsweg 46
2131 XD Hoofddorp Nederland
Email: dtnguyen@congdonghoalan.com
Telefoon: +31 (0)23-5640166

IBAN: NL16 INGB 0001 5086 64 t.n.v. AVVN

Chủ nhiệm
Nguyễn Đắc Trung

Chủ bút
Ngô Thụy Chương

Thủ Quỹ
Nguyễn Hữu Phước

Kỹ thuật & Phát hành
Nguyễn Quang Kế

Với sự cộng tác của
Đắc Khanh • Đào Quốc Bảo
• Đinh Ngọc Hiền • Đỗ Văn Bùi
• Hoài Tâm Niệm • Lê Quang Kế
• Mây Lang Thang • Miên Thụy • Nguyễn
Quyết Thắng • Ông Năm Chuột • Tam Hợp •
Tiểu Yến Tử • Thái Tăng An • Tuyết Lê • Tyna
• Võ Đức Tiến • Ý Nga

Lập trường

Chống bạo quyền độc tài cộng sản Hà Nội • Ủng hộ mọi tổ chức quốc gia tranh đấu cho tự do dân chủ của dân tộc

Chủ trương

Bảo tồn và phát huy văn hoá Việt • Duy trì và phát triển tình cảm tốt đẹp sẵn có giữa cộng đồng VNTNCS và nhân dân Hoà Lan • Tăng cường tinh đoàn kết trong cộng đồng người Việt TNCS tại Hoà Lan • Khuyến khích và nâng đỡ người Việt hội nhập vào cuộc sống tại Hoà Lan

Quan điểm

Công Cha Nghĩa Mẹ

Một đoạn trong truyện “Anh phải sống” của nhà văn Khải Hưng:

“...Thuyền đã chìm...”

Mấy phút sau chồng nghe chừng càng mõi, hai cánh tay rã rời. Vợ khẽ hỏi:

- Có bơi được nữa không?
- Không biết. Nhưng một mình thì chắc được.
- Em buông ra cho mình vào nhé?

Chồng cười:

- Không! Cùng chết cả.

Một lát, một lát nhưng Lạc coi lâu bằng một ngày, chồng lại hỏi:

- Lạc ơi! Liệu có cổ bơi được nữa không?
- Không!... Sao?
- Không. Thôi đành chết cả đôi.

Bỗng Lạc run run khẽ nói:

- Thằng Bò! Cái Nhón! Cái Bé!... Không!... Anh phải sống!

Thức bỗng nhẹ hẳn đi. Cái vật nặng không thấy bám vào mình nữa. Thì ra Lạc nghĩ đến con đã lẳng lẳng buông tay ra để chìm xuống đáy sông, cho chồng đủ sức bơi vào bờ...”

Câu chuyện thương tâm này đã vẽ lên hình ảnh người mẹ sẵn sàng hy sinh thân mình vì tương lai các con. Thật vậy đâu có bút mực nào có thể tả hết sự hy sinh to lớn của cha mẹ đối với con cái.

Ngay từ khi mới lọt lòng, ta đã được hưởng đầy đủ tình yêu thương của cha mẹ. Cha mẹ lo lắng cho ta từ bữa ăn, giấc ngủ. Ta cứ tưởng như chuyện bình thường, như khát thì được uống, như đói thì được ăn. Nhưng đối với bậc cha mẹ, khi cho con từng miếng cơm, dỗ con từng giấc ngủ, bậc sinh thành đã để hết tình thương vào những việc làm đó. Dù chỉ là những việc làm đơn giản, nhưng chứa đựng một tình thương vô bờ bến, một mong ước lớn lao đặt vào đứa con bé bỏng. Mong sao cho con khỏe mạnh, con khôn lớn là cha mẹ vui.

Mẹ hiền dịu, Mẹ gần gũi, Mẹ trò chuyện tâm tình và lo lắng cho con dù là những chuyện nhỏ nhặt. Cha nghiêm nghị đưa con vào khuôn phép, hướng dẫn con chuyện học hành để mong con thành người hữu dụng cho xã hội sau này.

Tuyệt diệu thay cả hai đức tính của Mẹ với Cha cộng lại đã tạo nên một sức mạnh hài hoà, một tình thương vô bờ bến để nuôi dưỡng con. Khi ta lớn lên, ta thành đạt, công sức ấy do chính ta làm ra, nhưng chính những yêu thương lo lắng của Mẹ cộng với sự nghiêm nghị của Cha đã hun đúc ta, giúp ta nên người. Công ơn ấy ta không bao giờ trả đủ. Ngày nào đó ta trưởng thành, ta có địa vị trong xã hội, nhưng khi về thăm mẹ cha, ta vẫn chỉ là đứa con bé bỏng, ta vẫn được chiều chuộng thương yêu, ta lại hưởng trọn vẹn tình thương của cha mẹ. Có hạnh phúc nào to lớn hơn? Có nguồn vui nào trọn vẹn như nguồn vui được gần bên Cha Mẹ?

Hạnh phúc thay cho những ai còn Cha còn Mẹ. Hãy tận hưởng dòng suối ngọt ngào êm đềm của tình thương cha mẹ. Hãy nắm chặt nguồn hạnh phúc ấy, đừng bỏ mất cơ hội muôn thuở này, bởi một ngày nào đó khi cha mẹ qua đời, ta sẽ không bao giờ tìm lại được nguồn suối hạnh phúc vô tận đó.

Hãy trân trọng và nâng niu nguồn hạnh phúc ấy và làm tròn bổn phận làm con như câu tục ngữ muôn đời:

*Công Cha như núi Thái Sơn,
Nghĩa Mẹ như nước trong nguồn chảy ra.
Một lòng thờ Mẹ kính Cha,
Cho tròn chữ hiếu mới là đạo con.*

Chương Ngộ

Cội tùng đã đổ

*Hành trì tâm nguyện đại bi
Như Lai sứ giả Thầy đi lại về.
Nam mô Tâm lượng Bồ Đề
Nhân lành quả mãn hồi qui Ta-bà.
(Thích Tâm Không - Cổ Lâm Tự)*

Ngày 8 tháng 8 năm 2013, toàn thể Phật tử Âu châu nhận được tin buồn

Hòa Thượng Thích Minh Tâm

Chủ tịch Hội Đồng Điều Hành Giáo Hội Phật Giáo Việt Nam Thống Nhất Âu Châu, Viện Chủ Chùa Khánh Anh, Paris, Pháp Quốc vừa viên tịch tại bệnh viện thuộc tỉnh Turku, Phần Lan vào lúc 09:29 (giờ Pháp Quốc) ngày 8 tháng 8 năm 2013, nhằm ngày mồng hai tháng bảy năm Quý Tỵ, hưởng thọ 75 tuổi.

Sư Ông Thích Minh Tâm không xa lạ gì với Phật tử Việt Nam tại Hòa Lan; ngài là vị cha già của những người con Phật tại đây. Nhớ lại những năm 1981-82, khi nhóm người Việt tỵ nạn đầu tiên đến định cư tại thành phố Hoorn, Sư Ông đã thường xuyên vượt hơn 500 cây số từ Paris đến Hoorn thăm hỏi và hướng dẫn đời sống tinh thần các Phật tử nơi đây. Thời gian đầu bỡ ngỡ, nơi đất lạ quê người, không Thầy, không Chùa, không Niệm Phật Đường, nên những lần Sư Ông qua thăm thật là quý giá. Sư Ông hướng dẫn những buổi lễ Phật đầu tiên và giảng dạy Phật pháp cho mọi người tại căn nhà của một Phật tử thuần thành. Sư Ông thân mật, hiền hoà và giản dị. Thấy Phật tử lúng túng trong việc nấu cơm chay, Sư Ông nhẹ nhàng bảo: -“Đừng nấu nướng chỉ cho một, có cơm chao là được rồi.”

Hôm nào mua được trái khế qua, nấu canh mời Sư Ông, Sư Ông ăn thật ngon miệng.

Nhiều Phật tử tại các thị xã lân cận như Enkhuizen, Heerhugowaard, Alkmaar, Purmerend.. mỗi lần nghe Sư Ông qua đều tụ họp thật đông về thị xã Hoorn để được nghe Sư Ông giảng pháp. Số lượng tham dự ngày càng đông, thấy thế Sư Ông khuyên nên mượn hội trường để có chỗ cho mọi người tham dự, Sư Ông hứa sẽ qua chủ lễ.

Tháng 8 năm 1983, đại lễ Vu Lan lần đầu được tổ chức trang trọng tại thành phố Hoorn, đón tiếp trên 300 Phật tử khắp nơi về tham dự. Vị thầy chứng minh cho buổi lễ trọng thể đó không ai khác hơn là Sư Ông Thích Minh Tâm. Sư Ông đã đặt nền tảng cho Phật sự tại Hòa Lan, và kể từ đó, những ngày đại lễ như Phật Đản, Vu Lan hay Cầu An đầu năm tiếp tục được tổ chức tại các thị xã khác nhau. Một trong những buổi lễ đáng nhớ là Đại Lễ Phật Đản được tổ chức tại thành phố Leeuwarden tháng

5 năm 1984. Để khuyến khích và nâng cao tinh thần Phật tử tại Hòa Lan, Sư Ông đã hướng dẫn một phái đoàn hành hương hơn 100 người từ Pháp qua tham dự đại lễ này. Không những thế, Sư Ông còn đưa đoàn ca sĩ “cây nhà lá vườn” Chùa Khánh Anh, trong đó có nghệ sĩ Chí Tâm, qua phụ diễn văn nghệ. Hơn 700 Phật tử, quan khách và đồng hương đã tham dự đại lễ Phật Đản này.

Sư ông Thích Minh Tâm tiếp xúc với khách người Hòa Lan tại thành phố Hoorn – Hòa Lan (1982)

Kể từ đó Hội Phật Giáo Việt Nam tại Hòa Lan được thành lập và phát triển. Hòa Lan có chùa Vạn Hạnh, có thầy Thích Minh Giác và thầy Thích Thông Trí, nhưng năm nào ít nhất một lần dù Phật sự đa đoan, Sư Ông cũng dành thời giờ để qua Hòa Lan chủ lễ. Sư Ông thương và lo lắng cho Phật tử Việt Nam tại Hòa Lan như thế đó.

Vào ngày 12 tháng 12 năm 2012, có tham dự “Lễ Đặt Viên Đá Đầu Tiên” xây cất Chùa Vạn Hạnh mới ở Hòa Lan tại thị xã Almere mới cảm nhận được tất cả sự thương yêu của Sư Ông Thích Minh Tâm dành cho Phật tử Việt Nam tại Hòa Lan.

Trước đó vài ngày, Sư Ông phải đi Nam Dương (Indonesia) tham dự đại hội Tăng Già Thế Giới. Trên đường từ Nam Dương trở về Pháp, Sư Ông đã viết bài phát biểu để đọc trong buổi lễ đặt viên đá đầu tiên này. Đến Singapore, Sư Ông đã chu đáo gửi bài phát biểu này về Hòa Lan để ban tổ chức kịp thời dịch ra tiếng Hoà Lan. Và chu đáo hơn nữa nên Sư Ông cũng gửi kèm theo lời dặn dò như sau: “Anh nên dịch từng đoạn, nên dịch theo ý hơn là dịch theo từng chữ. Dịch ý theo văn nói của người Hòa Lan chứ đừng theo câu của tiếng Việt.

Một vài chữ địa danh Ấn Độ và Phật Giáo:

Vua Tần Bà Sa La: King Bimbisāra; Nước Ma Kiệt Đà: Magaddha; thành Vương Xá: Rajagaha; Cấp Cô Độc: Anāthpindika; Kỳ Đà: Jetrjeta, GHPGVNTN Âu Châu: The Unified Vietnamese Buddhist Congregation in Europe; Chư Phật, Chư Bồ Tát, Long Thiên Thánh Chúng: nên dịch chung là “the Buddha, Bodhisattva and Arahats Sangha”.

Sư Ông về đến Pháp chỉ một ngày trước Lễ Đặt Viên Đá Đầu Tiên tại Hòa Lan. Dù mệt mỏi sau cuộc hành trình dài và bất chấp lúc đó thời tiết mùa đông

lạnh thấu xương, tối hôm đó Sư Ông lại tiếp tục lên đường qua Hòa Lan để kịp tham dự ngày đặt viên đá quan trọng này.

Hỏi: “Thầy có lạnh không?”. Sư Ông trả lời rất nhẹ nhàng, ngắn gọn: “Hơi lạnh lạnh”.

Sư Ông chịu đựng cơn lạnh, Sư Ông tĩnh tọa cho qua cơn mệt, không một lời ta thán, kêu ca. Thấy quý thầy và Phật tử hớn hờ vì sắp có chùa mới, Sư Ông cũng vui theo. Sư Ông như người cha già hạnh diện và vui mừng thấy con mình thành đạt.

Sư Ông Thích Minh Tâm trong ngày Lễ Đặt Viên Đá Đầu Tiên xây cất Chùa Vạn Hạnh mới tại thành phố Almere - Hòa Lan (12-12-2012)

Trong dịp gặp gỡ quan khách Hòa Lan trong ngày lễ đặt viên đá đầu tiên cho ngôi chùa Việt Nam tại Hòa Lan, chủ tịch Hiệp Hội Phật Giáo Hòa Lan, ông André Kalden, đã tỏ lòng kính phục sâu xa và ngưỡng mộ uy tín của Hòa Thượng Thích Minh Tâm. Sau khi trò chuyện khá lâu với Sư Ông, ông Kalden đã xúc động nói với một Phật tử VN như sau: “Từ lâu tôi đã nghe tiếng tăm của Hòa Thượng Thích Minh Tâm. Thật là một vinh dự lớn cho tôi được gặp gỡ và trò chuyện với ngài hôm nay. Hòa Thượng Thích Minh Tâm là người có uy tín rất lớn trong khối Phật Giáo Âu Châu, nhưng tôi thật sự xúc động trước sự bình dị của ngài”.

Hòa Thượng Thích Minh Tâm không chỉ hết lòng vì đạo pháp mà ngài còn lo lắng cho quê hương, đất nước Việt Nam. Từ những cuộc biểu tình ngày Quốc hận 30 tháng 4 đến những buổi tuyệt thực phản đối chính quyền Cộng sản Việt Nam hay những lần gặp gỡ các dân biểu quốc hội Âu châu để trình bày về đàn áp nhân quyền tại Việt Nam, không bao giờ thiếu bóng dáng Sư Ông. Trong mọi lần giảng pháp, Sư Ông thường khuyên Phật tử luôn nghĩ đến quốc gia, dân tộc, hãy chung sức, tham gia các hoạt động để tranh đấu cho một nước Việt Nam tự do, an lạc cũng như cho sự phục hoạt của Giáo hội quê nhà.

Cuối tháng 7 năm 2013 vừa qua, khóa Tu Học Phật Pháp Âu Châu kỳ thứ 25 được tổ chức tại thành phố Turku, Phần Lan. Mặc dù tuổi cao và sức khỏe yếu kém, Sư Ông vẫn hiện diện để hướng dẫn khóa tu học này. Nhiều Phật tử tỏ vẻ e ngại nên khuyên Sư Ông tịnh dưỡng, Sư Ông chỉ trả lời: “Không sao, thầy hơi yếu yếu thôi.”

Khi khóa tu học Phật Pháp chấm dứt vào ngày 4 tháng 8 năm 2013, căn bệnh tái phát, Sư Ông phải nhập viện. Bác sĩ nơi đây phát hiện Sư Ông bị bệnh tim và gan ở thời kỳ cuối. Ngày 8 tháng 8 năm 2013, Sư Ông viên tịch tại bệnh viện tỉnh Turku, Phần Lan, trụ thế 75 tuổi.

Sư Ông Thích Minh Tâm là người có công sáng lập Giáo Hội Phật Giáo Việt Nam Thống Nhất Âu Châu. Ngài là ngọn hải đăng cho toàn thể Phật tử Âu Châu. Ngài là ánh đuốc soi đường cho hàng Phật Tử Việt Nam tại Hòa Lan. Sự ra đi của ngài là một mất mát lớn cho Phật Giáo Việt Nam.

Mùa Vu Lan tháng 8 năm 2013 này, Sư Ông dự định sẽ qua Hòa Lan chủ trì khóa lễ cho toàn thể Phật tử Việt Nam. Nhưng ngày Vu Lan chưa đến, Sư Ông đã vĩnh viễn ra đi. Dẫu biết rằng “Sinh, Lão, Bệnh, Tử” là bốn cái khổ của con người, dẫu biết rằng cõi này là cõi tạm, dẫu tin tưởng rằng một người đạo hạnh như Sư Ông, suốt cuộc đời dẫn thân cho đạo Pháp và dân tộc, chắc chắn giờ đây Sư Ông đang hưởng an bình nơi Phật Quốc, nhưng mỗi khi nghĩ tới Sư Ông, lòng không khỏi bàng hoàng thương nhớ. Chỉ biết thấp nén nhang trầm, đọc câu kinh “Nam Mô A Di Đà Phật” gửi tới Sư Ông với vô vàn kính mến.

Quảng Phúc Ngô Thụy Chương
Hòa Lan- Mùa Vu Lan 2013

Nhớ mẹ

Lữ Thái Hành

**Mẹ ơi! Mẹ sống mãi trong con
Đã bao năm sống đời viễn xứ...
Sống đâu mẹ vẫn trong tim con
Mãi được ôm trong vòng tay mẹ
Trong mẹ hiền hoà và từ bi...
Lòng mẹ bao la không tả nổi
Con sống đúng lời răn của mẹ
Mùng sáu tháng bảy mẹ ra đi
Vu Lan sắp đến càng sầu nhớ
Lại thêm một Vu Lan vắng mẹ!
Mẹ ơi! Mẹ sống mãi trong con**

Về giữa vàng trắng

Mây Lang Thang

mùa Vu Lan 2013

Trong nhà tôi có một cái tủ nhỏ. Trong tủ đó chỉ toàn đồ đạc của tôi, những món đồ linh kính thực ra chỉ có giá trị đối với riêng tôi. Có những món tôi giữ lâu lắm rồi, chẳng biết để làm gì, nhưng bỏ đi không được. Như cái bóp nhỏ sờn mép cũ mềm theo tôi từ ngày vượt biên, như cái vòng “mọi” đeo tay bằng đồng cũ xi ai đó tặng, như cái lược bằng sừng đã gãy gần hết răng, như tấm thiệp xuân nhỏ xíu của đứa bạn thân hồi còn trung học, và còn nhiều nữa. Tất cả những món đồ đó, lâu lâu tôi lại lấy ra xem xét, sờ mó ngắm nghía một lúc rồi lại cất vô chỗ cũ.

Nhưng trong tủ đó có một món đồ mà đã hơn mười năm rồi, tôi chưa lần nào dám đụng tới. Mỗi lần mở tủ, tôi đều nhìn thấy nó nằm phía trong cùng, nhưng chưa lần nào tôi có can đảm đem nó ra khỏi tủ. Mỗi lần nhìn thấy nó là tim tôi thất lại, là tôi mất một nhịp thở. Mỗi lần như thế, tôi phải nhắm mắt lại, hít một hơi thật dài, rồi từ từ thở ra nhẹ nhàng, cho nhịp tim dịu xuống. Khi mở mắt ra, tôi cố tình quay nhìn chỗ khác để không thấy nó nữa. Đã nhiều lần tôi cố gắng vượt qua xúc cảm của mình, nhưng cho tới nay đã hơn mười năm rồi, tôi vẫn chưa làm được. Món đồ đó chính là cuốn album hình đám ma của Ba tôi.

Ba tôi mất đã hơn mười năm. Mười năm lâu lắm chứ. Người ta học hết bậc trung học cũng chỉ mất có sáu bảy năm. Còn dùi mài kinh sử từ cử nhân đến tiến sĩ thì cũng chỉ mất độ khoảng mười năm. Biết bao nhiêu việc có thể làm được trong vòng mười năm. Vậy mà tôi chỉ có một việc cũng không làm được, chỉ có một cuốn album mà mười năm rồi tôi chưa dám đụng tới. Hơn mười năm mà nỗi đau mất cha vẫn còn nguyên vẹn. Có phải chăng vì Ba mất bất ngờ nên sự bàng hoàng làm tê liệt nỗi đau ban đầu, nhưng càng về sau nỗi buồn càng thắm.

Ngày 24 tháng 12 dương lịch, đúng một ngày trước lễ Giáng Sinh, tôi nhận được tin Ba mất. Hôm đó là ngày làm việc cuối cùng trong năm ở sở tôi. Cả sở đã nghỉ, chỉ còn tôi và một anh đồng nghiệp trực văn phòng. Tà tà uống trà buổi sáng, trò chuyện băng quơ với anh ta một lúc, tôi dự định hôm nay sẽ dọn dẹp giấy tờ rồi đi về sớm. Mở computer, tôi

bàng hoàng sững sốt khi đọc e-mail báo tin Ba tôi đã qua đời. Trời ơi !! Mới mấy tuần trước tôi còn nói chuyện với Ba qua điện thoại mà... Ba nói “Ba đêm từng ngày chờ con về đó nghe”, vì tôi hứa sẽ về thăm Ba vào mùa hè tới. Ba ra đi nhẹ nhàng trong giấc ngủ, sau một bữa ăn tối toàn những món Ba ưa thích. Rồi Ba ngủ luôn một giấc, để không bao giờ thức dậy nữa.

Mỗi năm đến mùa Vu Lan, nghe bài hát *Bông hồng cài áo* kể về tình thương của Mẹ, tôi càng nhớ tới Ba. Nhớ vàng trán cao, đôi mắt hiền từ nhưng nghiêm nghị, nhớ bàn tay không một vết nhăn tuy lấm tấm vết tàn nhang của tuổi già, nhớ giọng nói rõ ràng cương trực của Ba, nhớ màu xanh Ba thích, những món Ba ưa ăn, những điều làm Ba vui, những gì Ba không thích...

Nếu phải vẽ một bức tranh về Ba thì tôi sẽ không ngần ngại vẽ cảnh Ba ngồi giữa một bàn tiệc thịnh soạn, chung quanh có đầy đủ gia đình và bè bạn thật đông. Bức tranh này hẳn sẽ phần nào phản ánh cá tính và lối sống của Ba.

Nếu Mẹ là ánh trăng rằm vàng vạc sáng, thì Ba tôi chính là vầng thái dương rực rỡ và tràn đầy sinh lực. Cuộc đời của Ba như một bàn tiệc linh đình mà Ba là người chủ tiệc hào sảng và cực kỳ hiếu khách. Hồi nhỏ tôi thấy Ba có rất nhiều bạn và nhà thường xuyên có khách đến ăn uống. Đối với vợ con cũng vậy, hề biết chỗ nào có món ngon hay món ăn mới lạ là Ba nhất định phải cho chúng tôi thưởng thức, mặc dù đôi khi mẹ tôi phản đối vì sợ tốn kém.

Ngày tôi đi thi đệ thất, buổi sáng thật sớm Ba chở tôi ra nhà hàng Thanh Thế cho ăn bữa điểm tâm đặc biệt trước khi đến trường thi. Ba nói: “Hôm nay là một ngày đặc biệt và đây là kỳ thi quan trọng đầu tiên trong đời con. Đậu kỳ này, con sẽ đi học trường lớn, con sẽ bắt đầu một cuộc đời mới”. Đó là cách Ba biểu lộ sự trân trọng và kỳ vọng của Ba đối với các con.

Hồi nhỏ tôi là đứa ốm yếu và hay bệnh nhất nhà. Mỗi lần tôi bệnh, Ba bỏ việc để đưa tôi đi bác sĩ. Ba bế tôi trên tay không để tôi đi bộ vì sợ tôi mệt, mặc dù lúc đó tôi cũng đã khá cao, “hai chân dài thông” như Ba thường nói. Ba theo dõi cho tôi uống thuốc đầy đủ. Ba hứa hẹn ráng hết bệnh đi rồi thích cái gì Ba sẽ dẫn đi mua. Mùa học thi, Ba nhắc phải nhớ uống thuốc dầu cá hàng ngày và phải ăn óc heo chưng gừng cho bổ óc.

Sau ngày mất nước, mặc dù tài sản đã tiêu tan theo vận nước nhưng Ba vẫn như xưa. Khách đến nhà, ai Ba cũng tiếp đón một cách niềm nở. Sự niềm nở và hiếu khách của Ba đặc biệt không chỉ biểu lộ qua lời nói vui vẻ, cười mở mà luôn luôn đi kèm với những bữa cơm và những món ngon vật lạ từng mùa mà Ba không ngại tốn kém bỏ công chuẩn bị rất chu đáo. Khách vui, khách khen ngon là Ba hả hê sung sướng.

Hồi đó tôi nghĩ chắc tại Ba thích ăn ngon nên lúc nào Ba cũng nghĩ đến chuyện đãi đằng ăn uống. Nhưng lớn lên tôi mới hiểu đó là lòng hiếu khách và

tấm chân tình của Ba, đó là cách biểu lộ tình thương của Ba, đó là cách sống, là con người của Ba vậy. Phần lớn người Việt thuộc thế hệ của Ba tôi có lẽ đều có cách sống này.

Tôi nhớ có một lần, nhân có người bạn Hòa Lan đi về Việt Nam, tôi nhờ mang chút quà về cho Ba. Ba nghe tin đã âm thầm chuẩn bị tiếp đón, theo kiểu của Ba, tức là với một bữa ăn thịnh soạn toàn những món ngon đặc biệt. Người bạn ghé đưa quà rồi đi ngay, nói không có thì giờ ở lại ăn, mặc dù Ba năn nỉ dữ lắm. Ba gọi điện thoại kể chuyện cho tôi nghe mà giọng vẫn còn buồn và thất vọng, không hiểu vì sao người ta không ăn.

Tội nghiệp Ba không hiểu đó là sự khác biệt giữa hai nền văn hóa, hay có thể đó chỉ là hai cách sống xưa và nay. Cách sống ngày nay và nhất là cách sống của người âu tây, làm gì cũng có tính trước và có thời khóa biểu chặt chẽ, họ không thích mất thì giờ cho những sự việc bất ngờ như vậy. Mà cái cách trân quý khách của Ba, thì người bạn Hòa Lan của tôi chỉ xem như là một bữa ăn mà anh ta không cần đến mà thôi.

Nhớ đến Ba là nhớ đến những đêm trăng sáng. Ba rất thích trăng, nhất là trăng trên biển. Có dịp đi Vũng Tàu, Ba thường chọn những ngày rằm trăng tròn để được ngắm trăng trên biển. Bãi Sau về đêm vắng vẻ, lưa thưa khách dạo biển đêm. Hình ảnh Ba Mẹ trải chiếu nằm trên cát nói chuyện rì rào là một trong những hình ảnh đẹp trong ký ức của tôi. Rồi khi đám trẻ chúng tôi chán chê vui đùa trên cát, quay về nằm bên Ba, thì Ba vui lắm. Ba huyền kể chuyện hồi trẻ Ba có nhiều lần theo ghe đi thâu lúa ruộng cho ông nội. Ban đêm nằm trên ghe, ngắm trăng trên sông, rồi ăn cháo gà và nghe đờn ca vọng cổ, đó là hình ảnh đẹp của Ba về một thời thanh bình không còn nữa.

Ở nhà thì những đêm trăng sáng, Ba hay ngồi ngoài sân rồi gọi các con đến quay quần chung quanh nghe Ba kể chuyện, những chuyện về thời niên thiếu của Ba, về những việc Ba làm, về bè bạn của Ba. Qua những câu chuyện đó, phải chăng Ba muốn dạy cho các con bài học đạo đức làm người và cách xử thế trong gia đình cũng như ngoài xã hội. Những lúc đó, Ba nói thì tôi nghe vô lỗi tai này ra lỗi tai kia, đôi khi còn ngũ quên lúc nào không biết, dè đâu thắm lúc nào không hay. Bây giờ nghĩ lại mới thấy công dưỡng dục của Ba thật “như núi Thái Sơn”.

Nhìn cách sống và suy nghĩ của Ba, tôi hiểu nhân, nghĩa, lễ, trí, tín là gì và quan trọng như thế nào. Thấy ai hoạn nạn là Ba hết lòng giúp đỡ. Thấy người thể yếu là Ba ra tay bảo vệ. Ba không bợ đỡ kẻ trên để tìm dịp tiến thân, đối với người dưới quyền Ba không bao giờ hiếp đáp hay khinh miệt. Vì sự thành thật và cả tin nên đôi khi Ba bị lợi dụng. Biết vậy nhưng Ba vẫn vui vẻ rộng lượng, không so đo khôn dại, cũng chẳng để tâm toan tính hại ai bao

giờ. Với tôi Ba là mẫu mực của người chính nhân quân tử đúng nghĩa.

Tôi còn nghe văng vẳng bên tai những câu Ba thường nói: “Nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy: phải giữ chữ tín”, “Kiến nghĩa bất vi vô đồng dã: thấy việc nghĩa không làm là người không có dũng khí”, hay “Họa hổ họa bì nan họa cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm: biết người biết mặt nhưng khó biết lòng dạ”.

Rằm tháng bảy, lễ Vu Lan. Trăng sáng vàng vạc, ánh trắng tròn đầy chiếm ngự cả bầu trời. Tôi giống Ba, cũng rất mê trăng. Thao thức ngắm trăng, tôi nhớ Ba hay nói: “Con sanh ra vào đêm rằm trăng sáng..”.

Nhớ Ba da diết, thời gian không là liều thuốc lãng quên nên càng ngày càng thấm thía nỗi buồn không còn cha. Còn đâu cội tùng che chở, còn đâu người cha nghiêm khắc nhưng hết mực cưng chiều con, người đã dạy cho tôi bài học làm người quý giá.

Ba tôi không còn nữa nhưng Ba không mất khi Ba vẫn còn trong tim, trong óc, trong xương thịt và ngay cả trong sở thích ngắm trăng của tôi.

Mẹ

**Nước non tuế nguyệt đầu gành
Rắc rơi phấn bụi trên đền miếu xưa
Vai oằn gánh nặng chưa vừa
Đất con về núi từ xưa lắm rồi**

**Gậy thiêng chống một góc trời
Tiếng ca từ ái vang lời của Tiên
Mẹ xinh tươi nét sơ nguyên
Dịu dàng mẹ mở một miền quê hương**

Nguyễn Hoàn Nguyễn

Thương Mẹ

Đào Quốc Bảo

Trên xa lộ A2 bắt hướng Amsterdam, chiếc Renault 5 màu xám tro móp mép cũ rích của Tùng cũng bắt kịp giòng thác lưu thông tràn về cựu thủ phủ của xứ Uất Kim Hương: Chàng đưa vợ con lên chùa Vạn Hạnh dự lễ Vu Lan. Trong xe, tiếng hát Thanh Lan của thời kỳ trước 75 nũng nịu kể lể:

“ ...Hôm nay đi chùa Hương...Hoa cỏ mờ hơi sương...Cùng thấy mẹ em dậy...Em vấn đầu...soi gương...”

Thanh, vợ Tùng tuy không có ác ý, nhưng lên tiếng như để nhạo chòng:

- Sao mà hợp cảnh hợp tình đến thế! Hay là đạo diễn có ý dàn dựng từ trước?

Tùng phá lên cười như để đáp nhận lời kê kích, chàng phân trần, mắt vẫn không rời quan sát phía trước:

- Đường lên chùa còn xa, mình nghe nhạc để rút ngắn con đường vào chùa thì có gì là nghịch lý đâu? Và lại, lâu lâu nghe lại một giọng ca mình ưa thích ở lứa tuổi “dài lưng tốn vải” trong những thập niên 60-70 gì đó thì cũng là cái thú. Còn vấn đề lên chùa Vạn Hạnh mà nghe thơ Đi chùa Hương của Nguyễn Nhược Pháp do Phạm Duy phổ nhạc thì chỉ là sự tình cờ, tuyệt đối không dàn dựng. Em còn gì để phản đối không?

Thanh buông tha chòng bằng cách khôi hài :

- Sáng bảnh mắt ra rồi mà còn ngồi vấn đầu với soi gương ! Đến nơi thì chú tiểu đã khóa cổng chùa đi ngủ từ khuya !

Cả nhà cười òa trong cái không gian nhỏ xíu, riêng biệt của vợ chồng Tùng và hai “ cục cưng”. Mấy đứa con của chàng còn nhỏ thì chắc gì đã hiểu hết lời đối thoại của người lớn, nhưng dường như chúng đã nhận thấy sự đồng cảm của cha mẹ và sự đầm ấm trong gia đình.

Nhác thấy bảng Hilversum, bé Hồng, con gái út của Tùng đã nhanh nhẩu nhắc bố :

- Tới đường vào chùa rồi bố !

Dương, cậu con trai đầu lòng, như muốn tròng ghẹo em, dài mồm nhại lại câu nói nhảm chán của ông

Cố Hồng, một nhân vật trong Số Đỏ của Vũ Trọng Phụng :

- Biết rồi...Khổ lắm...Nói mãi.ĩ.ĩ.ĩ...

Bé Hồng bị “quê”, phụng phịu chực khóc, Tùng khen nựng con gái:

- Con gái bố giỏi lắm! Bé không nhắc thì bố bị lạc đường mất thôi. anh Dương chẳng biết gì xất!

Vợ Tùng ngoái lại băng sau “đóng kịch” phát vào đùi cậu cả mấy cái như phỉ bụi rồi lấy khăn tay chấm nước mắt cho bé Hồng. Thế là sau cơn mưa trời lại sáng, bé Hồng lại lú lo nô dớn với anh như chẳng có gì xảy ra...

Gần đến bảng Hilversum thứ ba, Tùng cho chóp đèn hiệu và ra khỏi xa lộ , đến khúc quanh “giò gà” chàng giảm tốc độ, ôm cua tay trái để vào hương lộ N201, lần tới Nederhorst Den Berg. hai bên đường bờ nước mênh mông, kết quả của những ngày mưa nổi tiếp vừa qua. Dọc theo triền kênh rạch là những bụi lau, cụm cỏ, rải rác đó đây một vài ngôi biệt thự lợp rơm đồ sộ, phía sau là ruộng đồng mênh mông ngút ngàn, vắng bóng người qua lại, khung cảnh ở đây có vẻ hoang vu hiu quạnh...

Tùng vừa ôm cua bên phải , băng qua cây cổ kiêu màu xanh rêu thì đã thấy ở ngã ba phía trước có bảng tên đường Middenweg bên tay mặt , chàng quay sang nói với vợ:

- Chùa nằm trên con lộ này đây, nhưng không biết ở khoảng nào, mình phải đi tìm. Tùng cho xe chạy chậm chậm vào Middenweg...Nhà chùa chưa đủ kinh phí để xây, Tùng lại không nhớ số nhà, cho nên cả nhà phải dùng nhãn quan để nhận diện...Lát sau, chẳng ai bảo ai, vợ chồng con cái cùng một lúc reo lên : Chùa đây rồi !

Thì ra người ta chỉ nhận biết được ngôi chùa bằng những giây cờ ngũ sắc lật phật tung bay trước hàng đậu bên lộ và những cô cậu phật tử trong bộ đồng phục màu khói hương lẳng xăng đón khách thập phương trước cổng chùa.

Đỗ “hành khách” xuống trước “tam quan”,Tùng đem xe đi gửi rồi lững thững vào chùa. Trong khuôn viên chỉ toàn là nhị đồng và các cô cậu choai choai leo trèo, chạy nhảy nô dớn. Biết khóa lễ đã bắt đầu từ lâu, chàng rảo bước lên vào chánh điện: tiếng kinh ê a nhịp theo tiếng chuông tiếng mõ, mùi nhang đèn quyện trong màn khói mịt mù, Tùng thấy cay cay ở mắt. Vì chưa đủ kinh phí cất chùa, nên hiện nay chùa Vạn Hạnh vẫn còn ở tầm vóc một ngôi niệm phật đường cấp Tiểu khu hoặc cấp Sư Đoàn mà thôi. Sau nghi thức cầu siêu là phần thuyết pháp của thầy Nhất Hạnh nói về ý nghĩa ngày Vu Lan, cái trọng tâm sâu sắc của bài kinh Vu lan, nói về lòng mẹ, về công ơn khó nhọc của các đấng sinh thành, chữ hiếu của con cái, về hạnh phúc gia đình vv...

Lòng thương mẹ như được khơi bùng lên, Tùng bỏ lững bài giảng, thả bộ ra khuôn viên mặt tiền của

ngôi chùa, chàng lần đến góc vườn, nơi có con rạch ngăn mặt lộ và phần đất nhà chùa, ghé ngồi trên một tảng đá dưới vòm cây: Chàng bắt đầu ôn lại những kỷ niệm gia đình thời xa xưa và nhất là những kỷ niệm vui buồn bên mẹ...

Bỗng dung một bàn tay nào đó nhẹ đặt trên vai Tùng, chàng hơi thảng thốt ngoảnh lại phía sau, chưa kịp nhận ra ai thì giọng nói oang oang quen thuộc của Khanh, một người bạn cùng đơn vị trước kia và nay là bạn đồng cảnh cố lý tương tư, làm huyên não cả một góc sân chùa:

- Cảnh thanh tịnh nơi thiền môn mà thi sĩ cũng làm thơ được sao? Đệ đây thật lấy làm báỉ phục! Tùng sủa tay phủ nhận thì Khanh tiếp:

-Vậy thì anh đang nghĩ đến bà cụ , có đúng không? Tùng lại một lần nữa phủ nhận nhưng lần này chàng che dấu sự thật:

- Mình đang nhớ đến một ngôi chùa mang nhiều kỷ niệm !

Thật lạ kỳ! Thương mẹ hay nhớ mẹ chỉ là sự thường tình. Tại sao Tùng phải dối lòng? Bạn không cảm thông được chàng ư?...Cái không gian trầm lặng của Tùng đã mất từ khi Khanh đến, cuộc đối thoại giữa hai người chưa biết phải bắt đầu từ đâu thì tình hình xuất hiện ở phía sau phật đài một chuỗi cười trong như thủy tinh. Khanh và Tùng ngửng lên, tuy chưa nhìn thấy ai nhưng cả hai đã biết tác giả của chuỗi cười pha lê, đó chính là Nhã, vợ Khanh. Chuỗi cười trong vắt , không có âm “khốc” nói lên sự bình yên trong tâm hồn, sự lạc quan đối với ngoại giới. Kết quả của cái cười đó đã tạm thời ỡ khóa đi nỗi sầu muộn trong lòng Tùng. Nàng vừa tới nhập bọn, đã nhanh nhẩu góp ý :

- Cảnh chùa mà có nhiều kỷ niệm hẳn là phải có sự hiện diện của một cặp tình nhân đang yêu nhau, mà theo Nhã thấy , vai chính phải là anh Tùng, có đúng không anh?

- Nhã phác họa một cảnh chùa thật mơ mộng đấy, không những đẹp mà còn đầy đủ nữa. Sự hiện diện của tôi là đúng, nhưng không chỉ hai người mà là cả một gia đình. Vai chính không phải là tôi mà là mẹ tôi cơ !

Khanh nhìn vợ :

- Em là phận nữ nhi biết gì mà” ngôn”.Là đàn ông đàn ang như anh mới hiểu được anh Tùng. Quay sang Tùng, Khanh hỏi bạn :

- Anh muốn nói một cảnh chùa ngoài Bắc ?

- Vâng, đúng thế. Đó là một ngôi chùa cổ ở Hải Phòng tọa lạc trên đường Trại Cau...

Nha,õ chẳng một chút ý tứ, ngắt lời Tùng :

- Gia đình em ở Hà Nội, chưa từng xuống Hải Phòng nhưng có nghe ông bà cụ kể rằng dân Hải Phòng là dân đồng chua nước mặn phải không anh?

Khanh bực mình vì vợ, chàng gắt gỏng :

- Em lại “đâm hơi”rồi, làm cụt hứng người kể chuyện...

Tùng gạt ngang, như có ý gỡ rối cho vợ bạn :

- Nhã thắc mắc đúng lắm. Nhân tiện tôi cũng muốn trình bày thêm về điểm này. Người ta cho rằng chỉ có Hà Nội,Bắc Ninh mới là đất ngàn năm văn vật . Sở dĩ người ta gán cho người Hải Phòng là “dân đồng chua nước mặn” thật sự là có ý xem thường, coi dân Hải Phòng là dân “trên bến dưới thuyền”. Quý vị phải hiểu rằng hải cảng này là nơi tàu bè các nước qua lại rất sầm uất, dân tứ xứ đổ về vì dễ có công ăn việc làm hơn. Tôi nghĩ rằng nếu họ nắm được con số thống kê số người di dân từ đất ngàn năm văn vật về Hải Phòng thì họ sẽ thay đổi cách nhìn. Người có phong cách, có tâm hồn thì nơi nào chẳng có. Thôi, tôi đưa Khanh Nhã đến thăm chùa Vền ở Hải phòng còn thú hơn!

- Phải đấy! Chẳng đợi vợ chồng Khanh phát biểu lạc đề, Tùng tiếp:

- Chùa Vền là một ngôi chùa rêu phong cổ kính, không biết được xây cất từ bao giờ, tọa lạc trên đường Trại Cau (tên cũ là Sadi Carnot vào thời Pháp thuộc) gần chợ Cột Đèn, đối diện với cơ ngơi của cha mẹ tôi , nói khác đi, chùa chỉ cách nhà tôi một con đường.

Kỹ thuật kiến trúc của chùa Vền không cầu kỳ, không tinh xảo như chùa Bắc Phương ở Vĩnh Yên, không hùng vĩ, không u trầm như chùa Long Giác ma nhà văn Khái Hưng đã mô tả chảm phá trong Hồn Bướm Mơ Tiên, nhưng khi khách thập phương bước qua tam quan chùa là đã đứng trong vườn cảnh với đủ loại kỳ hoa dị thảo. Vòm cây si cổ thụ cao ngất xòe ra như cái lọng che nắng đỡ mưa cho cả một vùng từ cổng tam quan, vườn cảnh và cả một phần của tháp chuông. Cây ngọc lan và cây đại ngọc hai bên đầu hồi của tháp chuông, dưới tháp, xung quanh tường hoa và bồn hoa ở giữa vườn cảnh thì trồng đủ thứ hoa quý hiếm như mộc lan, móng rồng, lan tây, ngâu, hộc và nhiều giống lan rừng mà không mấy ai biết được tên...

- Thế nào chẳng có hoa nhài và dạ lý hương, phải không anh Tùng ? Nhã xen vào như để nhắc Tùng, chàng dấy nẩy:

- Nay giữ mồm giữ miệng đấy nhé, không thì các cụ quở cho đấy ! Hai giống hoa nhài và dạ lý hương được các cụ xếp vào loài hoa dĩ thoã lãng lơ, tuyệt đối không được trồng nơi chùa chiền. Nhã chưa nghe nói đến sao? Nhã sẽ gạt, về bến lên, Tùng kể tiếp :

- Từ sau tháp chuông, đi vòng qua một trong hai đầu hồi của công trình xây cất chính này là vào đến chánh điện và khu nhà khách và nhà chai, giấy nhà trực diện vào hai giấy nhà ngang bao lấy cái sân rộng lát gạch Bát Tràng vuông vức rất thuận lợi cho việc lập đàn tế lễ, khu nhà ngang bên trái còn có chỗ để thờ Bà Thánh Mẫu hay Tổ Cô gì đấy, lâu lâu mấy chị em mình được xem hát Châu văn hoặc chờ

bà đồng bà cốt xiêm y lòn loẹt múa may để xin tiền v.v...

Lá cờ phướn ngũ sắc lật phật tung bay quanh năm ngày tháng giữa sân chùa và những ngày Tết Nguyên Đán còn có cả cây nêu. Đại khái thì cấu trúc của bất cứ ngôi chùa nào cũng tương tự như nhau, nhưng chùa Vền đã đi sâu vào tâm thức của mình với nhiều kỷ niệm của thời thơ ấu, của các anh các chị và nhất là những kỷ niệm không phai mờ của mẹ mình, một bà mẹ quê, một bà mẹ Việt Nam mà gần như cả đời chỉ biết quán xuyến gia đình, tần tảo nuôi nấng dạy dỗ các con cho đến ngày trưởng thành...

Nghe đến đây, Khanh chép miệng thở dài, đôi mắt nhìn vào khoảng không, chàng như tiếc nuối một điều gì nghiêm trọng lắm. Biết tâm bệnh của Khanh, Nhã bước tới ôm ghì lấy chàng, vì nàng hiểu rõ tâm trạng chồng hơn ai hết, nàng vỗ ve :

- Thôi mà, cho em xin! Khổ quá! Hề có ai nhắc đến Mẹ hoặc nhắc đến Lòng Mẹ, là y như rằng! Nàng nói như phân vua với Tùng rồi quay sang chồng :

- Anh thường nói với em: “anh coi mẹ em cũng như mẹ anh”, và như anh thấy đấy, tuy không có bà nội các con, mẹ em có thương anh không? Những ngày còn ở Sài Gòn, mấy mẹ con em nhiều khi phát ghen, phát tức lên với anh vì sự cưng chiều con rể của mẹ. Nhã dạy qua như để mách với Tùng : - Ngày nghỉ cuối tuần, mấy mẹ con em thường phải ăn những món “hợp khẩu” của anh Khanh do bà ngoại các cháu đích thân nấu nướng cơ. Khi sang định cư tại xứ người, lâu lâu Khanh của em lại thở than về sự mất mát này: Nào là không được hưởng tình yêu thương của người mẹ, nào là không được đền đáp ơn sinh thành v.v và v.v...Thiên mệnh mà, nào có phải tại anh! Cứ cười cho đời lên hương!

Hoàn cảnh của Khanh, Tùng đã được bạn tâm sự : Mẹ Khanh mất sau khi Khanh chào đời. Người cha không tục huyền, vì đi làm xa, đã gửi Khanh cho một bà cô nuôi nấng. Khi học hết bậc tiểu học, cha Khanh cho chàng vào nội trú trong dòng La San; được cha lo lắng thật đầy đủ, thật tươm tất, nhưng Khanh vẫn cảm thấy thiếu thốn một điều gì, phải chăng là tình mẫu tử? Tùng nói với bạn :

- Thôi, cho mình xin lỗi về sự vô ý vô tứ của mình, làm bạn trạnh lòng. Con người đều có phần số cả. Tuy anh không được hưởng cái tình mẹ con đấy, nhưng biết đâu, tâm tư anh chẳng nhẹ nhõm hơn người khác, như tôi chẳng hạn. Anh chị biết không? Ngày mới hồi cư về, cha tôi lâm bệnh nặng. Hoàn cảnh gia đình trở nên chật vật. Mẹ tôi tần tảo ngược xuôi không đủ tiền chạy chữa thuốc thang cho cha tôi, khiến anh chị tôi cũng phải tạm ngưng học hành để đi làm, phụ giúp mẹ tôi nuôi nấng dạy dỗ các em...

Ngày tôi rời quê hương để đoàn tụ với vợ con không ngờ lại là ngày từ tạ mẹ tôi lần cuối cùng . Ngồi trên phi cơ, thiên hạ vui như chảy hội : vợ đi đoàn tụ với chồng, con cái sắp gặp lại cha mẹ v.v...Riêng tôi, nước mắt dàn dụa, lòng quặn đau, tôi thương mẹ tôi hơn bao giờ hết và băn khoăn không biết rồi mình có còn dịp nào để gặp lại mẹ không ? Thế rồi một buổi chiều, sau gần ba năm đoàn tụ với vợ con, tôi nhận được tin mẹ tôi mất . Mẹ tôi mất đi trong nỗi khắc khoải , trong nỗi mong chờ ngày trở về của đàn con yêu dấu. Bằng chín chữ cao sâu, mẹ đã vun trồng, bồi đắp cho các con nên người.

Các con đã làm được những gì để đền đáp công ơn mẹ? Bởi thế, Khanh Nhã thấy lời tôi nói có đúng không? Khanh còn nhẹ nhõm thanh thản hơn tôi nhiều!

Nhã rất nhạy bén để cảm thông “cái nội tâm giày vò” của Tùng và của cả Khanh, nhưng nàng muốn khỏa đi cái đám mây xám xám làm mất vẻ yêu đời. Nhã chọc quê Tùng:

- Thì ra anh Tùng cũng còn “nặng lòng chín chữ cù lao” đấy chứ! Nói xong, nàng còn dính thêm một chuỗi cười ròn tan...

Từ trong niệm phật đường, thiện nam tín nữ đã ùn ùn chiếm dần diện tích sân chùa: Khóa lễ đã chấm dứt và tiếp theo là giờ thọ chay...Gia đình còn một cái hẹn không kém quan trọng với người bạn đồng liêu mới từ Houston qua, Tùng giục vợ con, bắt tay từ giã Khanh Nhã. Trời bắt đầu lật phật mưa bay, Tùng lẩm bẩm: Lại có cả mưa ngâu nữa ư ?...

* * *

Một buổi sáng thứ bảy, Tùng một mình lang thang vào khu Chợ Đen Vleuten, chàng đi săn đồ cổ ở đây cho vừa túi tiền. Đang lững thững mỗi thuốc thì chàng gặp Khanh cũng đang đứng phì phèo, như có ý chờ ai. Thì chờ bà chứ còn ai nữa ! Nghĩ thế, chàng cất tiếng gọi bạn . Khanh ngoảnh lại vẫy tay chào mừng rỡ, Tùng chột nhìn trên ngực áo Khanh găm miếng vải đen, sừng sốt hỏi : - kia! Tang ai đây? Khanh chỉ sang một cái sạp bán đồ xứ :

- Tang của bà nhạc tôi. Tụi tôi chưa kịp báo tin cho bằng hữu.

Tùng nhìn thấy Nhã đang lom khom lựa một cái bát sành nho nhỏ, có lẽ để làm bình hương. Tùng vội kéo tay bạn lôi đến bên Nhã ngỏ lời chia buồn vợ chồng bạn. Nhã hôm nay khác hẳn ngày nào ở trên chùa: Trên khuôn mặt hốc hác , cặp mắt thâm quầng, mắt hằn đi cái nét tinh anh, linh hoạt thường ngày, bản tính nghịch ngợm cũng do đó không thấy xuất hiện. Sau lời chia buồn của Tùng , Nhã đã khóc, khóc thoải mái như Tùng khóc trên máy bay, chàng nghĩ thầm :

- Thì ra cô bé hóm hỉnh , tinh nghịch này cũng đang “Nặng lòng chín chữ cù lao”...

Thông báo

của Ban Thường Vụ Cộng Đồng Việt Nam Tỵ Nạn Cộng Sản tại Hoà-Lan

Kính thưa quý vị,

Qua sự liên lạc của những người tổ chức ngày hội văn chương và báo chí quốc tế “Read My World Festival”, chúng tôi thông báo cùng quý vị là blogger “**Người Buôn Gió**” (**Bùi Thanh Hiếu**) sẽ đến thành phố Amsterdam Hoà-Lan để nói về những sự kiểm soát của chính quyền về ngôn luận tại Việt Nam.

Thời gian: chủ nhật 15 tháng 9 năm 2013 từ lúc 15g00 đến 16g30

Địa điểm: Tolhuistuin (Tolhuisweg 5, Amsterdam-Noord).

Muốn biết thêm chi tiết về nội dung của ngày hội, quý vị có thể tham khảo qua:

<http://www.readmyworld.org/festival/>

Ngoài ra, quý vị có thể đặt mua vé tham dự trước hoặc mua vé tại địa điểm tổ chức (17 euro 1 người, sinh viên và người lớn trên 65 tuổi 12 euro 1 người, vé có giá trị cả ngày, bắt đầu từ 15g00)

Đặt vé qua:

<http://www.readmyworld.org/tickets/>

Ban Thường Vụ Cộng Đồng Việt Nam Tỵ Nạn Cộng Sản tại Hoà-Lan trân trọng thông báo

Thông báo v/v khóa trương mục ngân hàng ABN-AMRO

Kính thưa quý độc giả,

Căn cứ theo buổi họp mặt khoáng đại của cộng đồng được tổ chức vào ngày 17-3-2013 tại Nieuwegein đã chung quyết việc khóa trương mục ngân hàng ABN-AMRO, nay xin thông báo cùng quý độc giả như sau:

*Kể từ ngày 1-6-2013 trương mục ngân hàng ABN-AMRO số: 815519745 sẽ chính thức khóa. Mọi đóng góp tài chánh quý độc giả gửi về trương mục ngân hàng ING IBAN: **NL16 INGB 00015086 64 t.n.v. AVVN.***

*Kính báo,
Nguyễn Hữu Phước*

Thủ Quỹ

Danh ngôn

Lạc quan là hạt giống gieo trồng trên mảnh đất của niềm tin; bi quan là hạt giống cất giữ dưới căn hầm ngờ vực.

Optimism is a seed sown in the soil of faith; pessimism is a seed hoarded in the vault of doubt.

William Arthur Ward

Hội Gia-đình QCC/QLVNCH/HL

Thư mời tham dự “Bữa cơm tình thương“ để yểm trợ thương phế binh Việt Nam Cộng Hòa (TPB/VNCH) tại quốc nội

Hòa-Lan, ngày 15 tháng 8 năm 2013

Kính gửi quý niên trưởng, chiến hữu, cùng quý đồng hương thân mến,

Cuộc chiến hơn 20 năm bảo vệ nền tự do miền Nam đã chìm vào quên lãng nhưng nỗi đau vẫn chưa nguôi trong lòng dân Việt với hơn 300 ngàn tử sĩ nằm rải rác khắp mọi nơi trên đất mẹ, khốn khổ hơn là kiếp sống đọa đầy của mấy mươi ngàn TPB/VNCH phải gánh chịu 38 năm qua, theo thời gian ngày càng bi đát hơn !

Chúng ta đã một thời là đồng đội, là chiến hữu, là tinh Quân-Dân cả nước với các anh mà ngày nay đã sa cơ thất thế đang cần đến sự giúp đỡ để sống hết một kiếp người, nở lòng nào chúng ta quay mặt làm ngo, quên đi tình nghĩa ngày xưa ?

Bữa cơm tình thương được tổ chức tại:

Hội trường NICO SCHUURMANHUIS

Ketsheuvel 50, 5231 PT, S-Hertogenbosch

Thời gian: Thứ bảy ngày 14-09-2013 từ 18 giờ 30 đến 24 giờ

Một sinh hoạt không kém phần quan trọng: Bầu Ban Chấp Hành GD/QCC/VNCH/HL cho nhiệm kỳ 2013-2016. Chúng tôi kêu gọi sự dẫn thân của quý niên trưởng, chiến hữu. Trong phần này kính mong quý niên trưởng, chiến hữu có mặt vào lúc 18 giờ 30.

Mong sự hiện diện đầy đủ của quý niên trưởng, chiến hữu cùng quý ân nhân trong đêm 14/9/2013

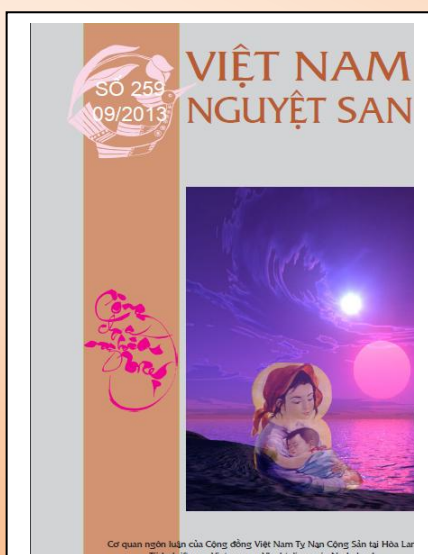
Nhằm mục đích gây quỹ yểm trợ TPB, chúng tôi kêu gọi sự đóng góp 15 Euro/người - Ủng hộ thêm tùy hảo tâm. (Số trương mục của GDQCC: ING 4861397 - Denbosch)

Chương trình có phần Karaoke, quý vị có thể mang DVD để góp phần văn nghệ. Mong sự hiện diện đầy đủ của quý niên trưởng, chiến hữu cùng quý ân nhân trong đêm 14/9/2013

Thân kính

TM.BCH/GD/QCC/VNCH/HL

Trương-Hải

**Đọc và ủng hộ
Việt Nam Nguyệt San
30 Euro một năm**

Địa chỉ liên lạc:
Ban Quản Trị VNNS
Stationsweg 46
2131 XD Hoofddorp
Nederland

Email: dtnguyen@congdonghoalan.com
Điện thoại: +31 (0)23-5640166

IBAN: NL16 INGB 0001 5086 64 t.n.v. AVVN

Bảng Vàng đề tên

Họ và Tên	Thành phố cư ngụ	Đậu bằng
Nguyễn Quốc Toàn	Apeldoorn	Trade Management Asia Hogeschool Rotterdam
David Giang	Hoorn	HAVO
Trần Nguyễn Vĩnh Thịnh	Eindhoven	Master Economie Vrij Universiteit Amsterdam
Trâm Irène	Eindhoven	VWO
Huyền. T. Duy	Eindhoven	HAVO

Ban Chấp Hành Cộng Đồng Việt Nam Ty Nạn Cộng Sản tại Hoà Lan và Ban Quản Trị Việt Nam Nguyệt San chúc mừng các bạn trẻ đã thành công trong kỳ thi cuối năm vừa qua, chúc các bạn thành công nhiều hơn nữa trong bước đường sự nghiệp hay học vấn tương lai. Chúng tôi cũng xin chung vui với quý vị phụ huynh và gia đình về kết quả học vấn của con cháu hay anh chị em. Sự thành công của các bạn trẻ không những là sự thành công của cá nhân mình mà cũng là niềm hãnh diện cho gia đình, cha mẹ, anh em cũng như cộng đồng người Việt tại Hòa Lan.

BCH/CDVNTNCS tại Hòa lan

Ban Quản Trị VNNS

Thơ

THEO TIẾNG CHUÔNG CHÙA NGÂN

Giang Thiên Tường

Biệt ly mưa gió chiều nao
 Con thuyền duyên kiếp nhuộm màu đau thương
 Mang theo cả vụn niềm vương
 Người ơi! Dù biển vô thường tỏa lâu

Tình sao vẫn man mác sầu
 Mỗi khi nghĩ tưởng, xôn xao cõi lòng
 Người về ôm lấy hư không
 Tưởng chừng không nói, không mong, không chờ

Nhìn quanh như thuở hoang sơ:
 Non cao lạnh lẽo, thần thờ, tịch liêu

Ra đi từ bỏ cuộc yêu
 Bài thơ sám hối trong chiều đi hoang
 Chìm trong chân lý kinh hoàng:
 Không thương, không nhớ, lang thang vĩnh hằng

Người xưa yêu dấu biết chăng
 Mỗi tình yên nghĩ, cảm bằng như qua
 Chuông sầu bỗng tiếng ngân nga
 Mang về nỗi nhớ tình xa ngút ngàn.

Phiếm Luận

Xếp hàng cả ngày (xhcn)

Tiểu Yến Tử

Đọc đề tựa này, thì chắc hẳn bạn đọc Việt Nam Nguyệt San sẽ nghĩ ngay đến cái quá khứ đau khổ của thời cộng sản bao cấp. Của những ngày sống ở cái gọi là thiên đường xã hội chủ nghĩa (xhcn) mà hết ngày này qua ngày khác cứ phải xếp hàng vô tội vạ, nào là xếp hàng mua bo bo, xếp hàng mua mấy lạng thịt ôi hay ít thuốc rê “để đốt cuộc đời cháy mòn trên ngón tay”. Vì thế mà nhiều người thời ấy không biết hút thuốc, chẳng bao lâu sau đã trở thành kẻ nghiện thuốc. Hút để quên đời mà lại. Vì có khi xếp hàng cả ngày, lúc hờn hờ sắp đến phiên, thì cô bán hàng lại bảo là hàng đã hết, nên đành phải tiu nghỉu ra về, chờ đến ngày hôm sau lại thức sớm mà đi xếp hàng. Vì thế có người phải xếp sẵn mấy cục gạch ngay từ sáng sớm với hy vọng là bàn dân thiên hạ sẽ chấp nhận là mình đã dành chỗ ấy. Đã thế còn có những kẻ thích chen ngang, vì nghĩ là mình có vai vế lớn, nên hàng đã dài lại càng dài lê thê.

Bằng đấu tranh giai cấp, bằng cưỡng bách tư tưởng, chế độ bạo tàn ấy vẫn cứ nghĩ là mình ưu việt nên đã lừa bao người con ưu tú của đất nước xếp hàng vào trại cải tạo. Để rồi cha mẹ già hoặc vợ đại con thơ một ngày nào đó phải rút nước mắt mà xếp hàng từ nửa khuya để gửi lương thực cho người thân trong trại cải tạo xa xôi, dù là ở nhà cũng phải bữa đói bữa no.

Vì thế mà nhiều người trong chúng ta đến hôm nay cứ thấy xếp hàng là sợ muốn chết. Nhưng xếp hàng đâu phải là sản phẩm xhcn. Xếp hàng cho có thứ tự công bằng là một thói quen tốt. Cái khổ của xếp hàng trong chế độ cộng sản là do tình trạng thiếu thốn trầm trọng, do chế độ muốn trả thù những người không cùng quan điểm, của những con người cứ nghĩ mình là “đỉnh cao trí tuệ” nên có toàn quyền đầy ải dân tộc, đến độ xuống hố cả nước (xhcn).

Sợ xếp hàng có phải chẳng là một hệ lụy của cộng sản mà ra? Ngày nay, mỗi khi đi du lịch đến những khách sạn trọn gói (all inclusief) ở Thổ Nhĩ Kỳ hay Ai cập chẳng hạn, dân Tây Âu cũng phải than trời vì nhiều ‘bạn bè xhcn’ ở Đông Âu không thích xếp hàng ở các quầy ăn cho lắm, dù là thức ăn ở các khách sạn trọn gói thì đâu có đến nỗi khan hiếm mà sợ, ấy vậy mà vẫn có kẻ thích chen ngang. Ra bãi biển, thì từ sáng sớm đã có kẻ nhanh chân thầy vãi cái khăn tắm lên ghế để dành chỗ tốt. Rồi sau đó mới ung dung tự tại đi ăn sáng. Có khi đến mãi xế trưa mới ra nằm tênh huênh trên ghế được một chút rồi lại đi shopping. Nhanh hơn được vài phút, có được chỗ tốt cho cả ngày, mà chỉ sử dụng có vài giờ, thì thật là kỳ cục vô số kẻ. Thế nhưng vẫn có nhiều người thích cái thú đau thương này, để được ‘hơn người’ ấy mà, dù là phải đổi lại bằng những ánh mắt bực bội đến chán chường ở những con người biết tự trọng.

Lời thư gửi mẹ cha

Lữ Thái Hành
Vu Lan 2013

*Hai mùa Vu Lan mẹ ra đi!
Giờ đây mẹ đang ở phương nào
Phương đó, còn khổ trí lao tâm
Mong rằng mẹ thoát vòng khổ lụy
Cõi vĩnh hằng tao ngộ cùng cha
Vẫn hạnh phúc... như ngày xưa đó
Có hàn huyền, những chuyện ngày xưa
Hay vẫn u phiền vì con đại
Có khi nào mẹ cha nghĩ đến...*

*Sao còn có người nọ người kia
Đã trưởng thành sao còn khờ dại
Vẫn vấp ngã như lúc còn thơ
Cuộc sống của anh chị em con
Đôi khi không vừa ý cha mẹ
Con sợ cha lại không yên tâm
Bên kia mẹ còn phải nhọc lòng
Cha mẹ hay nghĩ ngợi đi né
Chúng con đã trưởng thành rồi đây
Có vấp ngã mới biết đứng lên
Sống phải biết tự bảo vệ mình
Con chỉ mong mọi người cùng hiểu
Đừng làm mất mặt mẹ cha mình
Nơi vô hình cha mẹ tui thân
Sẽ ngắm ngời nhắm mắt không yên!*

Tin Sinh Hoạt Cộng Đồng

Tiến Sĩ Nguyễn Quốc Quân & Bà Mai Hương sinh hoạt tại Hoà-Lan

Lisse 22/6/2013 (VNNS). Nhân chuyến công tác tại Âu Châu, Tiến Sĩ Nguyễn Quốc Quân và phu nhân là bà Mai Hương đã đến viếng thăm và sinh hoạt cùng một số đồng hương tại thành phố Lisse vào chiều ngày 22/6/2013. Buổi họp mặt được cơ sở đảng Việt Tân tại Hoà-Lan tổ chức, với sự tham dự của các đại diện hội đoàn gồm Cộng Đồng Việt Nam Tỵ Nạn Cộng Sản tại Hoà-Lan, Gia Đình Quân Cán Chính Việt Nam Cộng Hoà tại Hoà-Lan, Ủy Ban Hỗ Trợ Đấu Tranh cho Tự Do Dân Chủ tại Việt Nam và một số đồng hương tại Hoà-Lan, một số đồng hương đến từ Bỉ và Pháp.

Chương trình bắt đầu vào lúc 16g30, xướng ngôn viên Thu Vân mời mọi người trong hội trường cùng nghiêm trang hướng về quốc kỳ và hát quốc ca, tưởng niệm những chiến sĩ hy sinh vì tổ quốc và đồng bào đã bỏ mình trên đường tìm Tự Do. Sau đó, ông Đinh Ngọc Hiền, trưởng cơ sở đảng Việt Tân tại Hoà-Lan đã ngỏ lời chào mừng hội đoàn và đồng hương và giới thiệu TS Nguyễn Quốc Quân và bà Mai Hương.

Trong một không khí thật đầm ấm và thân tình ông bà Nguyễn Quốc Quân đã ngỏ lời cảm ơn đến đồng hương tại Hoà-Lan đã cùng đồng bào khắp nơi trên thế giới tranh đấu, áp lực nhà cầm quyền cộng sản Việt Nam trả tự do cho ông. Được biết, dưới áp lực của quốc tế, đặc biệt là Hoa-Kỳ, nhà cầm quyền cộng sản Việt Nam đã buộc phải trả tự do cho TS Nguyễn Quốc Quân vào ngày 30/1/2013 sau khi bắt giữ ông vào tháng 4 năm 2012 tại phi trường Tân Sơn Nhất và cáo buộc ông với tội danh « khủng bố, hoạt động nhằm lật đổ chính quyền nhân dân ». Trước đó vào năm 2007, Tiến Sĩ Quân cũng đã bị bắt khi vào Việt Nam, bị kết tội « khủng bố » và

được trả tự do sau 6 tháng bị giam giữ cũng do các áp lực từ quốc tế.

TS Quân đã thuật lại những kinh nghiệm ông phải đối phó trong nhà tù cộng sản, niềm tin vào chính nghĩa thắng hung tàn đã giúp ông vượt thoát khỏi mọi đe dọa, khủng bố. Ông cho biết vợ ông đã gửi cho ông tổng cộng 9 lá thư trong thời gian ở tù, nhưng ông không bao giờ nhận được, và chỉ được đọc những bản sao lá thư này do toà lãnh sự Hoa-Kỳ trao lại trên chuyến bay trở về sum họp với gia đình. TS Quân đã kêu gọi mọi người tiếp tục đấu tranh cho tự do, đặc biệt quan tâm đến những người bị cầm tù và gia đình của họ. Tiếp theo đó, mọi người đã cùng trao đổi ý kiến và san sẻ những ưu tư trong việc tranh đấu cho Tự Do Dân Chủ tại Việt Nam. Sau đó, Xướng Ngôn Viên Thuỳ An của đài phát thanh « Chân Trời Mới » đã kể lại những kỷ niệm khi cùng sinh hoạt với bà Mai Hương và giới thiệu cùng cử tọa tập thơ « Ngày Bão Loạn » do bà Mai Hương sáng tác dưới bút hiệu Hương Giang, ghi lại tâm tư tình cảm của một người dân đối với những chiến sĩ đã hy sinh thân mình tranh đấu vì lý tưởng Tự Do cho quê hương.

Mọi người đã được thưởng thức giọng ngâm thơ tuyệt vời của chị Thuỳ An khi chị giới thiệu một bài thơ trong « Ngày Bão Loạn ». Một chương trình văn nghệ thật đặc sắc do các chị Miên Thủy, Tuyết Lê, các anh Hữu Phước, Ngọc Được và Hans cũng đã nhận được nhiều tràng pháo tay tán thưởng. Đặc biệt anh Hans đã hát bài « Anh Là Ai ? » của Việt Khang bằng tiếng Anh và tiếng Hoà-Lan do anh chuyển dịch khiến mọi người thật xúc động.

Sau phần văn nghệ, mọi người đã được thưởng thức những món ăn thật ngon do các thân hữu đóng góp. Tại hội trường, các tác phẩm « Chết bởi Trung Quốc » (tác giả Peter Navarro & Greg Autry, dịch giả Trần Diệu Chân), và « Ngày Bão Loạn » (tác giả Hương Giang) cũng được phổ biến.

Trước khi chương trình kết thúc, những thân hữu đóng góp văn nghệ và ẩm thực đã được trao tặng những đoá hồng thật đẹp. Mọi người cùng đồng ca bài « Triệu Con Tim » của nhạc sĩ Trúc Hồ, chụp hình kỷ niệm và chia tay nhau vào 20g30 cùng ngày.

Thế Truyền ghi

Nijmegen: 4 Ngày Đi Bộ Quốc Tế

Bốn ngày đi bộ quốc tế tại Nijmegen đã được tổ chức từ ngày thứ ba 17 tháng 7 đến ngày thứ sáu 19 tháng 7 năm 2013. Hơn 42.000 người đã tham dự 4 ngày đi bộ này, trong đó có hai người Việt Nam thuộc nhóm Vinh Danh Cờ Vàng (VDCV) là các anh Nguyễn Hữu Xương và Lưu Phát Tấn.

Tham dự viên có thể chọn khoảng cách đi bộ mỗi ngày 30, 40 hay 50 km. Lộ trình của mỗi ngày và cho mỗi khoảng cách được Ban Tổ Chức (BTC) ấn định khác nhau. Tuy nhiên, trong 10 km đầu tiên và 10 km cuối cùng đều giống nhau. Qua kinh nghiệm tổ chức, họ sắp xếp rất khéo léo, cho dù các toán khởi hành không cùng một thời điểm, không cùng độ dài, nhưng ở đoạn đường 10 km cuối cùng, tất cả cùng quy tụ lại với nhau.

Mỗi ngày ban tổ chức chọn một địa điểm chính – có thể là một làng, một thị xã trong tỉnh - để chính thức tổ chức tiếp đón đoàn người đi bộ. Bên cạnh đó, còn có nhiều người tự nguyện đứng dọc theo hai bên đường - dân trong vùng cũng có mà người bên ngoài đến cũng có -, đón chào, và khích lệ người đi bộ.

Năm nay ngày thứ nhất được gọi là ngày của làng Elst, ngày thứ nhì là ngày của Thị trấn Wijchen, ngày thứ ba là ngày của Thị trấn Groesbeek, ngày thứ tư là ngày của Thị trấn Cuijk.

Từ trung tâm thành phố Nijmegen hàng ngàn người nối tiếp nhau đi bộ hướng về cầu sông Waalbrug (Waal là tên của một trong 2 con sông lớn chảy qua Hòa Lan rồi đổ ra Bắc Hải); sau đó qua làng Lent, Doornik, Bummel, Huissen, Elden rồi đến ELST

Nhiệt độ trong suốt 4 ngày đi bộ lên xuống giữa 24 – 28 độ Celcius. Trời nắng, ít mây và không mưa. Nhiệt độ này không phải là nhiệt độ lý tưởng cho người đi bộ. Ngày đi bộ đầu tiên có 42.493 người xuất phát từ điểm khởi hành, đến 17.00 giờ chiều, BTC tổng kết chỉ có 41.576 người về đến mức đúng giờ trong số đó có 2 thành viên của Nhóm VDCV. BTC cũng cho biết người trẻ nhất 12 tuổi và người già nhất 93 tuổi. Ngoài ra nhiều đơn vị quân đội các nước cũng tham gia 4 ngày đi bộ trên như đoàn

binh của Canada, Na Uy, Thụy Điển, Thụy Sĩ, Đan Mạch, Phần Lan, Pháp, Đức, Anh, Mỹ, Hòa Lan.

Đọc hai bên đường, một số người cư ngụ sát bên đường, nối dây dẫn nước từ trong nhà ra, đứng chờ sẵn. Khi đoàn người đi bộ tiến đến, họ phun vòi nước lên đầu, lên quần áo để làm dịu bớt sức nóng của ngày hè. Nước uống, kẹo và các loại trái cây như Lê, Táo, Dưa leo, Củ cải đỏ,... được bà con, các em bé mời người đi bộ lấy ăn, giống như những quầy bán hàng ở quê nhà khi xe ngừng bên bên

Lộ trình của ngày cuối cùng được chọn về hướng Tây Nam của thành phố Nijmegen. “ Điểm nóng ” của ngày hôm nay là thị trấn Cuijk.

Suốt đoạn đường dài 10 cây số kéo dài từ làng Malden nằm ven ngoại thành, đến trung tâm thành phố Nijmegen, nơi mức đến, có khán đài hai bên, với sự hiện diện của Thị Trưởng và nhân viên của thành phố, hàng trăm ngàn người đứng dưới trời nắng gắt của tháng 7, tươi cười vẫy tay chào mừng.

Sau 4 ngày đi bộ, nhóm VDCV với Lá Cờ Vàng trên vai bước qua khán đài, cũng là bước qua mức đến giữa rừng người vang hô cổ vũ.

(Nguồn tin: Vinh Danh Cờ Vàng)

Tang lễ Hòa Thượng Thích Minh Tâm

Hòa Thượng Thích Minh Tâm, Chủ tịch Hội Đồng Điều Hành Giáo Hội Phật Giáo Việt Nam Thống Nhất Âu Châu đã viên tịch ngày 8 tháng 8 năm 2013 tại Phần Lan, khi Khóa Tu Học Phật Pháp Âu Châu kỳ thứ 25 do Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất tổ chức tại đây vừa kết thúc. Ngài hưởng thọ 75 tuổi.

Buổi lễ cung nghinh Kim quan thăng thượng giá và lễ hỏa táng đã được tổ chức lúc 11 giờ sáng tại Paris, Pháp quốc ngày thứ tư, 21 tháng 8 năm 2013. Buổi chiều cùng ngày, Giác linh Hòa Thượng đã được cung thỉnh và an trí tại chùa Khánh Anh Evry, Paris, Pháp quốc.

Hơn 2000 quan khách, Phật tử khắp nơi đã tụ về tham dự lễ di quan và hỏa táng này. Phái đoàn Phật tử Hòa Lan với gần 100 người, dưới sự hướng dẫn của Thượng Tọa Thích Minh Giác và Thượng Tọa Thích Thông Trí cũng đã có mặt trong buổi lễ tiễn đưa.

Phái đoàn Hòa Lan trên đường đến Chùa Khánh Anh

Khi còn sinh thời, Hòa Thượng Thích Minh Tâm là người hiến thân cho đạo Pháp và dân tộc. Thầy không những hoàng pháp các nước Âu châu, mà những khu vực khác như Mỹ châu, Canada, Úc châu đều có dấu chân thầy.

Do vậy trong ngày cung tiễn Giác linh Hòa Thượng Thích Minh Tâm đã hiện diện đông đảo các gia đình Phật tử và đồng bào Phật tử khắp Âu châu cũng như quý Thầy và Phật tử từ các lục địa xa xôi như Mỹ và Úc châu. Điều này đã nói lên sự kính trọng và niềm thương tiếc sâu xa của toàn thể quý thầy và Phật tử đối với Hòa Thượng.

Ngay cả chính giới Pháp, khi được tin Hòa Thượng viên tịch, do Bộ trưởng Bộ Nội Vụ Pháp đại diện cũng có văn thư gửi đến Hội Đồng Điều Hành Giáo Hội Phật Giáo Việt Nam Thống Nhất Âu Châu để có lời chia buồn sâu xa đến toàn thể Giáo phẩm và Phật tử Việt Nam.

Vòng hoa kính viếng của Gia Đình Phật Tử Chánh Tín – Hòa Lan

Phái đoàn Phật tử Việt Nam tại Hòa Lan đã đi suốt đêm để kịp đến Paris vào buổi sáng sớm, tham dự khóa kinh lúc 5 giờ sáng. Toàn thể Phật tử hiện diện đã nén đau thương dùng bài kệ, câu kinh tiễn đưa vị thầy đức hạnh về Phật quốc.

Thị trưởng thành phố Evry đã chu đáo thu xếp an ninh trật tự chung quanh khu vực Chùa Khánh Anh. Tất cả mọi con đường dẫn đến chùa đều có cảnh sát hiện diện và hướng dẫn giao thông. Mặc dù số lượng người và xe rất đông đảo nhưng tất cả các đoàn xe đều không gặp trở ngại về giao thông cũng như chỗ đậu xe.

Trên đoạn đường dài gần 20 cây số từ Chùa Khánh Anh đến địa điểm hỏa táng, một đoàn xe cảnh sát lưu thông đã hướng dẫn thật sát đoàn xe tang. Do vậy, mặc dù phải di chuyển qua đường phố Paris đông đảo nhưng đoàn xe đã không gặp một trở ngại nào.

Đúng 11 giờ, trong tiếng kinh nguyện cầu vang rền, Linh giác Hòa Thượng được từ từ đưa vào nhà hỏa táng. Buổi lễ chấm dứt lúc 11:30 giờ cùng ngày. Trên đường trở về Hòa Lan, toàn thể Phật tử hiện diện trên chuyến xe đã được nghe thầy Thích Minh Giác kể về đức tính khoan dung của Hòa Thượng Thích Minh Tâm, nhất là những ưu ái ngài đã dành cho Phật tử Hòa Lan từ hơn 30 năm qua. Trong niềm thương nhớ dạt dào, toàn thể Phật tử nhủ lòng phải tinh tấn tu học để đền đáp ơn vô lượng mà Hòa Thượng đã dành cho Phật tử Hòa Lan.

Quảng Phúc

Tin Hòa Lan

Kinh Tế Hòa Lan Tiếp Tục Suy Thoái, Geert Wilders Tiếp Tục Thăng Hoa

Trong những tháng hè vừa qua, chính trường Hòa Lan ngưng hoạt động, Thủ Tướng Mark Rutte đi nghỉ mát “biệt tăm,” trong khi tình hình kinh tế tại vương quốc này ngày lại càng xuống dốc, không có một dấu hiệu cải thiện nào. Ở điểm này Hòa Lan đã đi ngược lại với xu hướng kinh tế trong khối quốc gia xài đồng Euro. Theo thống kê mới nhất, được công bố vào tháng Tám, thì trong quý vừa qua nền kinh tế các quốc gia này nói chung đã tăng trưởng với mức 0,3 % so với quý trước. Điều này có nghĩa là nó đã vượt qua khỏi cơn suy thoái. Cũng trong thời điểm tương tự, nền kinh tế Hòa Lan trái lại đã giảm đi với 0,2 %. Nói một cách ngắn và gọn, ở Hòa Lan hiện giờ, mức đầu tư, tiêu thụ, niềm tin vào tương lai, điều gì cũng suy sụp. Chỉ có con số người thất nghiệp là tăng lên đến khoảng 694.000 người hay là 8,7 % trên tổng số người lao động. Bên cạnh đó, theo dự đoán mới nhất, sự bội chi trong ngân sách quốc gia năm sau sẽ lên đến 3,9 % tổng sản lượng quốc gia chứ không phải là 3,7 % như đã được dự đoán chỉ cách đây vài tháng trước.

Nguyên nhân chính cho hiện trạng kinh tế tồi tệ hôm nay là sự “tiết kiệm,” không chịu xài tiền của người tiêu thụ Hòa Lan và nguyên nhân phía sau sự kiện này lại là thị trường bất động sản đã bị đóng băng trong mấy năm vừa qua. Như chúng ta biết, Hòa Lan là một quốc gia đánh thuế thu nhập rất cao, nhưng lại có chính sách cắt giảm thuế một mức rất rộng rãi cho người mượn tiền mua nhà. Do đó nên khách hàng có động cơ thúc đẩy mượn thật nhiều tiền khi mua nhà để được giảm thuế đến mức tối đa. Điều này làm cho mãi lực của họ tăng lên khiến cho giá nhà do đó cũng tăng theo, tạo ra một hiện tượng thường được gọi là bong bóng bất động sản: Giá nhà tăng cao quá mức, không còn phản ánh giá trị “thật” của ngôi nhà nữa... Cơn khủng hoảng tài chính toàn cầu bùng nổ vào năm 2008 chính là lúc quả bong bóng nói trên vỡ tan. Do khó khăn kinh tế, số người muốn mua nhà giảm, làm cho giá nhà cũng giảm theo, khiến cho giá thị trường của nhiều ngôi nhà hiện giờ thấp hơn số tiền mà chủ nhân của chúng đã mượn của ngân hàng để mua chúng. Vì vậy nên nhiều người không muốn bán nhà, trong khi những người thật sự muốn mua nhà lại trì hoãn quyết định mua vì toan tính rằng giá nhà trong tương lai sẽ còn tiếp tục giảm. Tâm trạng bất an của những người chủ nhà đang mang gánh nợ làm cho

họ dè dặt trong việc chi tiền trong sinh hoạt hàng ngày, trong khi tâm lý trong đợi của những người khách muốn mua nhà cũng khiến họ giữ tiền trong túi, gây ra ảnh hưởng tiêu cực nghiêm trọng trên toàn nền kinh tế như đã nói ở trên.

Theo một số chuyên viên cho biết, ngoài sự tính toán này, còn có một yếu tố khác khiến cho thị trường bất động sản Hòa Lan tiếp tục bị đóng băng: Lòng tham của những kẻ có nhà, đang muốn bán, nhưng lại tiếc tiền. Đối với họ, giá thị trường của một ngôi nhà không phải là giá hiện hành, mà là giá mà họ phải trả khi họ mua nhà cách đây mấy năm về trước. Cho nên dù cho họ sẽ không bị nợ ngân hàng sau khi bán nhà, họ vẫn không muốn bán với giá thấp hơn cái giá mà họ đã từng phải trả. Sự tham lam một cách ngoan cố này đã góp phần làm cho thị trường bất động sản chưa có thể hoạt động bình thường trở lại...

Vì không thấy được một tia sáng nào ở cuối đường hầm, nên người Hòa Lan hiện giờ rất bi quan. Điều này được phản ánh trong sự bất tín nhiệm của cử tri đối với liên minh cầm quyền VVD-PvdA. Sự thăm dò dân ý mới nhất của Maurice de Hond không cho thấy sự thay đổi lớn nào. Liên minh VVD-PvdA sẽ mất đa số quá bán trong Hạ Viện nếu cuộc bầu cử được tổ chức ngay bây giờ. Trong khi đó thì chính sự thăm dò của De Hond lại cho thấy Geert Wilders sẽ tiếp tục thăng hoa. Trong một cuộc bỏ phiếu giả định, đảng PVV của Wilders có thể chiếm đến 30 ghế trong Hạ Viện, biến nó thành đảng lớn nhất trong cơ quan lập pháp này.

Ông Năm Chuột tổng hợp các nguồn tin lấy từ báo chí, đài phát thanh, đài truyền hình và hệ thống thông tin toàn cầu.

Tin Thế Giới

Tấn công bằng vũ khí hóa học ở Syria

Hàng trăm nạn nhân có triệu chứng nhiễm độc thần kinh đã qua đời tại Damascus

Ngoại trưởng Mỹ John Kerry nói rằng chính phủ Syria đang tìm cách tiêu hủy những bằng chứng về điều ông cho là việc sử dụng vũ khí hóa học của nước này đối với các mục tiêu dân sự gần thủ đô. Theo thông tin viên đài VOA Scott Stearns, ông Kerry nói rằng phải buộc những ai gây ra cái chết của hơn 300 người chịu trách nhiệm về hành vi của họ.

Ông Kerry nói điều đã xảy ra ở Syria 'gây chấn động cho lương tâm của mọi người trên thế giới': "Việc giết hại bừa bãi thường dân, việc giết hại phụ nữ, trẻ em và những người ngoài cuộc vô tội bằng vũ khí hóa học là một điều vô đạo đức. Đó là điều không thể bào chữa với bất kỳ lý do nào. Và dù có những lời bào chữa và những lời nói nước đôi mà ai đó nêu ra, đó là điều không thể phủ nhận".

Chính phủ Syria phủ nhận bất kỳ sự dính líu nào trong vụ tấn công rõ ràng là bằng vũ khí hóa học hôm thứ Tư 21-08-2013. Bộ Ngoại giao Nga cho rằng vụ tấn công có thể do những người phản đối Tổng thống Syria Bashar al-Assad thực hiện để khiến cộng đồng quốc tế có hành động chống lại ông này.

Ông Kerry phản bác điều này. Ông nói rằng chính phủ Syria hiện vẫn nắm giữ trong tay các loại vũ khí hóa học của nước này, có khả năng dùng chúng để tấn công bằng cách sử dụng rocket và quyết tâm xóa bỏ phe chống đối khỏi các khu vực bị tấn công.

Ngoại trưởng Mỹ nói với các phóng viên tại Bộ Ngoại giao Mỹ rằng sự hiểu biết của chính quyền Obama về những gì xảy ra 'căn cứ vào các dữ kiện, bị chi phối bởi lương tâm và soi đường bởi nhận thức'. Ông nhận định:

"Bất kỳ ai cho rằng một vụ tấn công với quy mô đáng kinh ngạc này là giả tạo hay được thuê dặt cần phải tự vấn lương tâm và đạo đức của mình.

Những gì xảy ra trước mắt chúng ta là thật. Và điều đó thật đáng ngại".

Các thanh sát viên LHQ đã tới thị sát địa điểm xảy ra vụ tấn công ở ngoại ô Damascus, gặp gỡ các nạn nhân cũng như bác sỹ tại một bệnh viện dã chiến. Họ cũng lấy mẫu xét nghiệm từ khu vực này và nói sẽ trở lại ngay sau đó.

Tổng thư ký LHQ Ban Ki Moon nói rằng nhiệm vụ của các thanh sát viên là ngăn chặn việc sử dụng vũ khí hóa học ở Syria trong tương lai. Ông nói: "Cả thế giới nên lo ngại về bất kỳ mối đe dọa hay việc sử dụng vũ khí hóa học, và đó là lý do vì sao thế giới đang theo dõi Syria".

Ngoại trưởng Kerry nói rằng quyết định cho phép thực hiện việc thanh sát của Syria 'quá trễ' nên 'thiếu tin cậy'. Đồng thời ông cũng cáo buộc Syria tìm cách tiêu hủy bằng chứng bằng cách đánh bom khu vực kể từ vụ tấn công trước đó.

Ông Kerry nói rằng Tổng thống Obama liên lạc chặt chẽ với các đồng minh, và các cuộc thảo luận đó đặt ra khả năng về hành động quân sự. Ông nói rằng ông Obama 'sẽ đưa ra một quyết định có cân nhắc về cách thức đáp trả việc sử dụng bừa bãi vũ khí hóa học'.

Hoa Kỳ chưa loại trừ bất kỳ giải pháp quân sự nào ngoại trừ việc đưa quân vào Syria.

"Xin quý vị hãy nhớ, Tổng thống Obama tin rằng những ai sử dụng vũ khí đáng sợ nhất trên thế giới đối với những người dễ bị tổn thương nhất thế giới phải chịu trách nhiệm. Hiện không có việc gì nghiêm trọng hơn việc đó và hiện không có vấn đề nào nhận được sự soi xét nghiêm túc hơn vấn đề này". Ngoại trưởng Kerry tiếp tục điện đàm với các đồng minh Anh, Pháp và Canada cũng như thảo luận với Nga và một số nước láng giềng của Syria ở Trung Đông.

Một thủ lĩnh đối lập tranh cử thị trường Moscow

Alexei Navalny, luật sư 37 tuổi, blogger chống tham nhũng và là một trong những lãnh tụ đối lập hoạt động nhất ở Nga, sẽ tranh cử thị trường Moscow trong cuộc bầu cử ngày 8 tháng 9 sắp tới.

Alexei Navalny, nói chuyện với dân chúng trong một cuộc tập hợp vận động tranh cử tại công viên Sokolniki, Moscow, chiều tối Chủ Nhật. (Hình: AP/Evgeny Feldman)

Cuối năm ngoái, Navalny từng bị bắt vì biểu tình trái phép chống Tổng Thống Putin tại công trường Lubyanka ở Moscow. Tháng trước ông bị kết án 5 năm tù vì tội biển thủ nhưng chỉ một ngày sau được tha có lẽ vì chính quyền muốn tránh không để cho cuộc bầu cử bị xem là mất giá trị.

Đương kim thị trưởng Sergei Sobyenin được điện Kremlin ngầm ủng hộ và được coi như người có thể sẽ là kế vị Putin sau này. Sobyenin là một chính trị gia có uy tín, tuy nhiên trong cuộc tranh cử ông ít xuất hiện vận động dân chúng.

Đối thủ Navalny nhờ tình huống ấy đã có thể tích cực tổ chức vận động, nói chuyện với cử tri, và những thăm dò dư luận cho thấy sự ủng hộ đang lên nhanh. Navalny cũng đã gây quỹ tranh cử được \$1.5 triệu, hầu hết qua mạng lưới điện toán.

Thủ đô Moscow là nơi đã dành cho Tổng Thống Vladimir Putin sự ủng hộ thấp nhất toàn quốc trong cuộc bầu cử năm ngoái. Ông chỉ chiếm được 47% phiếu cử tri Moscow so với 64% tính chung toàn quốc.

LHQ chất vấn Hoa Kỳ về hoạt động nghe lén của NSA

Một người phát ngôn của Liên Hiệp Quốc nói rằng cơ quan quốc tế này dự tính sẽ hỏi Hoa Kỳ về phúc trình nói rằng Cơ quan An ninh Quốc gia của Mỹ (NSA) đã đặt máy nghe lén tại trụ sở chính của Liên Hiệp Quốc ở thành phố New York.

Dựa trên những thông tin do Edward Snowden, cựu nhân viên hợp đồng tình báo làm việc cho Cố vấn An ninh Quốc gia Tom Donilon- cung cấp, một tạp chí tin tức của Đức tường trình rằng Hoa Kỳ đã xâm nhập thành công hệ thống thông tin liên lạc của Liên Hiệp Quốc hồi năm ngoái.

Trong một cuộc điều trần, người phát ngôn của Liên Hiệp Quốc Farhan Haq nói rằng tổ chức này muốn tiếp xúc với các giới chức Mỹ về phúc trình vừa kể, như đã từng làm trong quá khứ mỗi khi những lời cáo buộc tương tự được nêu lên.

Người phát ngôn này nhấn mạnh, luật pháp quốc tế bảo vệ các hoạt động của Liên Hiệp Quốc, các cơ quan ngoại giao và các tổ chức quốc tế khác. Ông nói các thành viên Liên Hiệp Quốc được trông đợi phải có hành động phù hợp để bảo vệ tính bất khả xâm phạm của các sứ mạng ngoại giao.

Bản tin của tuần san Der Spiegel còn nói rằng Liên hiệp Âu Châu và Cơ quan Nguyên tử năng Quốc tế tại Vienna, nằm trong số các tổ chức bị tình báo Hoa Kỳ nhắm vào.

Theo bản tin này, Cơ quan An ninh Quốc gia Hoa Kỳ điều hành một chương trình nghe lén tại hơn 80 đại sứ quán và lãnh sự quán trên khắp thế giới.

Lãnh đạo Hồi Giáo Indonesia đòi cấm cuộc thi Hoa Hậu Thế Giới

JAKARTA, Indonesia (AP) – Một tổ chức Hồi Giáo có thể lực tại Indonesia vừa lên tiếng đòi hỏi chính quyền phải hủy bỏ cuộc thi Hoa Hậu Thế Giới, dự trù diễn ra ở quốc gia này trong tháng 9.

Cuộc thi hoa hậu Thế giới năm nay tổ chức tại Indonesia. (Hình: Getty Images)

Lý do là các ứng viên thi hoa hậu phô bày quá nhiều da thịt, đi ngược lại giá trị Hồi Giáo, Chủ Tịch Hội Đồng Hồi Giáo Ulema, ông Amidan Shaberah, tuyên bố trong cuộc họp của thành phần lãnh đạo Hồi Giáo tại Indonesia rằng tuy ban tổ chức đã đồng ý không có phần thi mặc áo tắm, điều này cũng không đủ.

Hội Đồng này là một cơ chế nhiều uy tín và có ảnh hưởng lớn ở Indonesia, thường đưa ra một số giáo lệnh, kể cả cấm hút thuốc và không được tập yoga. Dù rằng các giáo lệnh này không có tính cách ràng buộc pháp lý, nhiều tín đồ Hồi Giáo vẫn tuân hành các giáo lệnh này vì nếu không, sẽ bị coi là phạm tội.

Một tổ chức Hồi Giáo quá khích, mang tên Mặt Trận Bảo Vệ Hồi Giáo, đã cho hay sẽ có hành động chống lại cuộc thi Hoa Hậu Thế Giới này.

Nhắn tin

Tìm Thân Nhân

Trần Văn Anh

Sinh năm 1937

Quê quán : Bình Định VN

Trước 75 là Sĩ quan Quân Y Viện Quân

Đoàn 2 tại Pleiku

Vượt biên đến Hòa Lan năm 1976

Vợ : Lê Thị Nhung

Con trai : Nguyễn Văn Dũng

Con gái : Trần Thị Cương

Em gái : Trần Thị Minh Thông

xin liên lạc về địa chỉ nhà cũ hoặc :

nguyen phi thai

nguyenphithai52@gmail.com

Tin Việt Nam

Nhân sĩ trí thức phản đối Nghị định 72

Nghị định 72 của chính quyền cộng sản Việt Nam cấm các cá nhân tổng hợp thông tin trên mạng đã bị một nhóm các trí thức trong và ngoài nước lên án là 'vi phạm hiến pháp, pháp luật và các công ước quốc tế'.

Trong một tuyên bố được đăng tải trên mạng, các nhân sĩ trí thức này cũng yêu cầu Chính phủ chỉnh sửa lại Nghị định và kêu gọi Quốc hội thẩm tra lại tính hợp hiến và hợp pháp của Nghị định.

Nghị định 72 do Nguyễn Tấn Dũng ký sẽ bắt đầu có hiệu lực từ ngày 1/9 tới. Khi đó, các trang mạng cá nhân sẽ không được phép đưa lại các thông tin được lấy lại từ các nguồn khác.

Nghị định này đã bị cộng đồng blogger trong nước và các quan sát viên quốc tế lên án là 'xâm phạm quyền tự do ngôn luận' của người dân Việt Nam.

Trong phản ứng mới nhất này, bản tuyên bố được 108 người ký tên đã dẫn ra những chỗ mà họ cho là vi phạm luật pháp Việt Nam và các điều ước quốc tế mà nước này có tham gia.

Theo đó, quy định trong Nghị định 72 phân loại các trang mạng ra làm năm loại trong đó yêu cầu 'trang thông tin điện tử cá nhân' không được tổng hợp thông tin là trái với Luật Công nghệ thông tin.

Theo Bộ Luật được Quốc hội cộng sản thông qua vào năm 2006 này thì 'trang thông tin điện tử... phục vụ cho việc cung cấp trao đổi thông tin' và cũng không hề phân chia trang thông tin điện tử ra làm các loại riêng rẽ.

Ngoài ra, trong khi Luật Công nghệ thông tin chỉ có phạm vi hiệu lực đối với các tổ chức và cá nhân hoạt động về mạng Internet 'tại Việt Nam' thì Nghị định 72 mở rộng việc chế tài ra các tổ chức, doanh nghiệp cá nhân ở nước ngoài cung cấp thông tin vào Việt Nam.

Do đó, những người tham gia vào tuyên bố này bày tỏ quan ngại Nghị định 72 sẽ 'bị vận dụng tùy tiện để ngăn chặn công dân Việt Nam thực thi các quyền tự do ngôn luận, tự do tìm kiếm, thu nhận và chia sẻ thông tin'.

Các nhân sĩ trí thức nhận định rằng Nghị định này 'chỉ có tác dụng phá hoại lòng tin của người dân đối với sự trung thực và sáng suốt của chính quyền' và 'phá hoại uy tín của Nhà nước Việt Nam trên trường quốc tế'.

"Nghị định 72... đi ngược lại các tuyên bố cải thiện về dân chủ, nhân quyền... của Nhà nước Việt Nam...đi ngược lại lợi ích của nhân dân và đất nước," Bản tuyên bố viết.

Trao đổi với BBC, ông Huỳnh Ngọc Chênh, một blogger ở trong nước, giải thích lý do Tuyên bố này không được gửi đến những nơi liên quan được nêu trong Tuyên bố như Quốc hội và Chính phủ là vì 'những kiến nghị chúng tôi gửi đến chẳng bao giờ được phản hồi'.

Ông nói thêm: "Hồi nào mình viết như thế nào, mình thu nhận thông tin và đưa thông tin như thế nào thì vẫn tiếp tục làm."

Mặc dù ông nhận định rằng Nghị định 72 này sẽ 'khó khả thi' nhưng sẽ tác động trực tiếp các trang blog như trang cá nhân của ông.

"Trước khi có Nghị định 72, anh em blogger vẫn bị mời lên làm việc. Bây giờ có lẽ làm việc sẽ cấp tập hơn. Người ta sẽ yêu cầu điều này điều khác nhiều hơn," ông nói.

Dân vây trụ sở công quyền, đòi bỏ lệnh cưỡng chế

Hàng trăm cư dân ấp Doi, phường 15, quận Gò Vấp đã bao vây trụ sở chính quyền phường để phản đối lệnh buộc họ phải rời khỏi nhà. Cuộc biểu tình nói trên diễn ra sáng sớm 26 tháng 8, chỉ hai ngày trước khi lệnh cưỡng chế, tháo dỡ căn nhà của họ bắt đầu có hiệu lực.

Dân bao vây trụ sở chính quyền phường phản đối lệnh dỡ nhà. (Hình: báo Người Lao Động)

Đây là đợt thứ ba mà phường 15 thực hiện lệnh cưỡng chế. Trong đợt này, khoảng 101 căn nhà bị buộc phải tháo dỡ, và hàng trăm người cư ngụ trong những căn nhà này phải di tản đi nơi khác.

Tuy nhiên, lần này thì hàng trăm người dân tụ tập, bao vây để phản đối lệnh cưỡng chế. Một cư dân tên Nguyễn Thị Thúy 31 tuổi nói rằng, gia đình bà đã mua được miếng đất ở ấp Doi từ 10 năm nay. Mới đây, bà gom góp tiền để xây luôn ngôi nhà tạm để có nơi che nắng, che mưa cho cả gia đình. Tổng cộng chi phí mua đất, xây nhà của bà Thúy lên tới 300 triệu đồng, tương đương 15,000 đôla.

Bà Thúy nói: "Chúng tôi không biết trú ngụ ở đâu khi nhà bị dỡ, và lâm vào cảnh trắng tay."

!Một số người dân ấp Doi còn cho biết, có đến 90% cư dân ở đây vay tiền ngân hàng để mua đất, xây nhà. Theo một cư dân khác đổ trách nhiệm cho chính quyền không hề lên tiếng khi thấy họ mua đất, rồi đổ vật liệu xây nhà; đến nay thỉnh thoảng ra lệnh cưỡng chế.

Hầu hết người dân tham dự cuộc biểu tình sáng ngày 26 tháng 8 trước trụ sở chính quyền phường 16 đã được mời vào bên trong để thương lượng. Họ được yêu cầu làm đơn kê khai hoàn cảnh khó khăn để được cứu xét, tuy nhiên, lệnh cưỡng chế vẫn sẽ được thi hành theo chỉ thị của cấp trên.

Ngày họp mặt và tri ân Thương phé binh Việt Nam Cộng Hòa

Vào lúc 8 giờ sáng ngày 29 tháng 7, tại Dòng Chúa Cứu Thế Việt Nam, trong khuôn viên Nhà thờ Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp – Kỳ Đồng, đã diễn ra buổi họp mặt và tri ân các thương phé binh Việt Nam Cộng Hòa của các vị chức sắc tôn giáo Việt Nam.

Đây là một trong những buổi gặp gỡ xuất phát từ ý tưởng và sự vận động quyên góp của Hòa thượng Thích Không Tánh, Tổng vụ trưởng Tổng vụ từ thiện xã hội - Viện Hóa đạo Giáo hội Phật Giáo Việt Nam Thống Nhất. Thương phé binh là đối tượng giúp đỡ đặc biệt của Tổng vụ Từ thiện xã hội Giáo Hội Phật giáo Việt Nam thống nhất từ nhiều năm qua.

Hòa thượng Thích Không Tánh trong hơn chục năm nay đã vận động, quyên góp, lập danh sách thương phé binh, tổ chức phát quà cũng như gửi quà qua đường bưu điện cho các thương phé binh. Mọi năm buổi phát quà đều được tổ chức ở chùa Liên Trì. Nhưng vì chùa Liên Trì ở xa khu dân cư và nằm trong khu vực bị chính quyền giải tỏa nên an ninh cộng sản dễ dàng cô lập chùa cũng như ngăn chặn thương phé binh không thể tiếp cận được nơi phát quà.

Vì thế năm nay, Hòa thượng đã nhờ các cha Lê Ngọc Thanh và Đinh Hữu Thoại giúp đỡ, tổ chức buổi phát quà ở giáo xứ Kỳ Đồng nhằm tri ân những người lính miền Nam đã hy sinh một phần xương máu của mình để bảo vệ cho nền Tự do của Việt Nam Cộng hòa.

Các bác thương phé binh Việt Nam cộng hòa từ hơn ba chục năm qua đã bị xã hội bỏ quên, bị chính quyền Cộng Sản Việt Nam phân biệt đối xử và phải vất vả mưu sinh bằng thân thể đầy thương tật từ cuộc chiến tranh. Có người bán vé số, có người phải xin ăn từ các cơ sở từ thiện, cuộc sống vô cùng khó khăn.

Hôm nay, có sự hiện diện của các vị đại diện các tôn giáo Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống Nhất, Dòng chúa Cứu thế Việt Nam, Phật giáo Hòa Hảo thuần túy, Cao Đài, Tin Lành như cha Vinh Sơn

Phạm Trung Thành, cha chánh xứ Nhà thờ Kỳ Đồng Hồ Đắc Tâm, cụ Lê Quang Liêm, chánh trị sự Hứa Phi, mục sư Nguyễn Hoàng Hoa. Thầy Không Tánh và chùa Liên Trì đã bị cô lập một tuần trước buổi phát quà nên đã cử một đại đức đến tham dự. Thầy Viên Hỷ của giáo hội Phật giáo Việt Nam thống nhất và một số vị khác cũng đã bị an ninh canh giữ từ mấy hôm trước nên không thể đến tham dự được.

Đầu buổi họp mặt là phần văn nghệ và chia sẻ tâm tình. Những câu chuyện, những tâm tư tình cảm, những ưu tư về hiện tình đất nước được các ông, các bác tỏ bày với nhiều xúc động xen lẫn niềm vui của ngày họp mặt. Buổi phát quà từ thiện trở thành nơi hội tụ của sự tử tế và lòng nhân ái.

Tiếp sau đó là bữa cơm thân mật được các tình nguyện viên chuẩn bị từ sáng. Các ông, các bác thương phé binh rất vui vẻ và cảm thấy được an ủi trong sự tiếp đón thân tình và chu đáo của các thiện nguyện viên. Bữa cơm ngon miệng đã mang lại ít nhiều niềm vui cho các bác thương phé binh phải lặn lội vất vả khắp các ngã đường Sài Gòn bán vé số kiếm sống qua ngày.

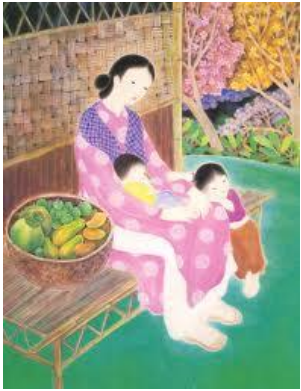
Trong tâm tình tri ân những hy sinh mất mát và hồi tưởng về một giai đoạn lịch sử đau thương của dân tộc, cha Giám Tỉnh Dòng Chúa Cứu Thế Việt Nam, Vinh Sơn Phạm Trung Thành, đã phát biểu ý nghĩa của ngày họp mặt và cùng với các chức sắc đại diện các tôn giáo lần lượt chia sẻ sự quan tâm và bày tỏ lòng biết ơn các thương phé binh.

Sau đó là phút yên lặng và hiệp thông cầu nguyện cho nhau và cầu nguyện cho quê hương Việt Nam. Cha Giám Tỉnh đã thay lời các vị chức sắc tôn giáo Việt Nam chúc bình an cho các thương phé binh. Một nền dân chủ tự do và một tương lai thịnh vượng cho Việt Nam cũng là nỗi niềm mong ước chung của tất cả những người tham dự buổi họp mặt hôm nay, từ những bậc đại lão như cụ Lê Quang Liêm 95 tuổi đến các bạn trẻ tình nguyện viên tuổi đời mới đôi mươi. Cuối buổi họp mặt, là phần trao quà cho các bác thương phé binh. Tổng cộng có hơn 200 phần quà được phát. Được biết, những phần quà này là từ sự đóng góp của các gia đình cựu quân nhân tại Vancouver - Canada, bác sĩ Phan Minh Hiền - Pháp quốc và quý ân nhân hải ngoại. Những món quà tuy nhỏ nhưng là niềm an ủi chân tình từ những tấm lòng hướng về đất nước ở hải ngoại cũng như quốc nội dành cho các ông, các bác.

Là người Việt Nam, chúng ta có bổn phận phải tri ân những người con đã hy sinh cho Tổ quốc, những người đã dùng cuộc đời mình để đóng một dấu ấn khó phai vào một thời kỳ lịch sử của dân tộc. Hãy cùng cầu nguyện cho các ông, các bác những ngày tháng còn lại được an lành, với sự quan tâm nâng đỡ trong tình đồng bào và lòng yêu nước của tất cả chúng ta.

Huyền Thực Vy

Tình Mẹ... điều kỳ diệu

Linh Uyên

Buổi sáng trời còn lạnh hơi sương, tôi xuống phòng chằm cứu như thường lệ. Tất cả đều im lặng, không gian thật trong lành. Tôi bước nhẹ lên thềm, mắt ánh lên niềm vui khi thấy cánh hoa vàng đang hé nở, vươn lên trong gió sớm đón ánh bình minh rạng rỡ của một ngày mới. Tuệ Tĩnh đường Linh Chiếu đã có những kỷ niệm gắn bó thân thiết với tôi từ lúc nào tôi cũng không hay. Mỗi sáng đến đây để được nghe, được xoa dịu bao nỗi đau, nỗi khổ, nỗi nghèo của bệnh nhân đã trở thành niềm vui, thành một phần hồn của tôi. Tôi nhớ mãi người thiếu phụ trẻ có sức vóc và gương mặt dễ nhìn với câu chuyện của cô cách đây hai tháng...

Cô ấy đã có chồng và ba đứa con nhỏ, đứa nhỏ nhất chỉ mới năm tháng. Chồng cô vừa bị tai nạn chết trong một chuyến đi rừng đốn củi, bỏ lại người vợ nghèo với ba đứa con côi. Cô nuốt vội niềm đau mắt chồng để lao vào công việc, làm thuê cuộc mưu sinh kiếm tiền nuôi con. Một hôm đang làm cỏ trong một khu vườn lạ, cô không biết cái giếng sâu mười thước không có nước đã bị cỏ phủ kín lên trên nên vô tình bước qua và rơi tòm xuống đáy rồi ngất đi. Độ vài giờ sau tỉnh dậy, cô mở mắt thấy mờ mờ, nhớ lại mình đã rớt xuống giếng, cô nhìn lên chẳng thấy gì ngoài một khoảng tối đen, biết chẳng có ai bên trên nhưng cô vẫn cố kêu cứu trong vô vọng. Phần tối, phần sợ, phần quá đau đớn, cô chẳng còn biết làm sao nên đành nằm im lìm thiu thít. Chợt cánh tay cô chạm lên một vật gì lạnh lạnh, mềm mềm, cô giật mình thụt tay lại và cố giương đôi mắt đờ đẫn nhìn xem vật gì? Cô kinh hãi và bất tỉnh lần thứ hai. Nhưng trong cái chập chờn hôn mê, cô nghe văng vẳng tiếng kêu bên tai : - "Má ơi ! Má ơi !". Cô bừng tỉnh dậy. Tiếng kêu càng gần hơn, dồn dập hơn : - Má ơi, má đâu rồi, má ơi... Cô lẩm bẩm : - Thôi đúng rồi, tiếng bé Hai. Rồi tiếp theo là tiếng khóc thét. Cô đau đớn rên lên : - Trời ơi ! Con tôi, bé Hai đang ẵm em nó.

Cô há hốc miệng thật to nhưng âm thanh vẫn tắt nghẽn trong cổ họng. Tiếng bé Hai cứ tiếng dần về phía miệng giếng. Cô nhớ tới đám cỏ xanh phủ kín

trên miệng giếng là nguyên nhân đã đưa cô xuống vực sâu... Cô như gào thét : - Bé Hai, dừng lại. Dừng bước tới con ơi !

Tiếng gọi mẹ lại càng gần hơn, tiếng khóc thét càng xé ruột xé gan hơn. Đôi mắt cô sáng rực, đôi môi bặm chặt : - "Không được, không thể được ! Bằng mọi cách mình phải trèo lên, không thôi bé Hai sẽ bước tới miệng giếng". Lòng thương con đã làm tan biến nỗi sợ hãi, tan biến cơn đau buốt. Cô dùng cùi chỏ tựa vào thành giếng, sợ động đậy mạnh, con rấn sẽ vung lên mổ vào mình, cô nhẹ nhấc cái chân dường như đã bị gãy, rồi thu hết sức tàn bấu mấy ngón chân vào những chiếc lỗ bên thành giếng, đôi mắt vẫn dán chặt theo con rấn, đôi tay tìm kiếm một vật gì để bám víu trèo lên và miệng thì luôn thều thào : - Má đây, má đây nè bé Hai ơi !

Con rấn vẫn nằm im như là một ân huệ cuối cùng. Cô cố sức ghi chặt thành giếng. Và trong lúc quẫn nhất, trong lúc sự sống và cái chết gần kề nhất của mẹ con cô, cô nắm được một sợi dây leo từ trên miệng thòng xuống lòng giếng. - Má ơi... - Bé Hai. Dừng bước tới con ơi ! - Má ơi, má đâu rồi, má ơi... - Bé Hai ! Trời ơi ! Nam mô Đại từ Đại bi cứu khổ cứu nạn Quán Thế Âm Bồ Tát, xin Ngài hãy cứu con của con...

Cô đu lên nhanh hơn, hơi thở dồn dập hơn. Và thật phi thường, với mãnh lực phát ra từ lòng thương con vô bờ, cô đã không còn biết gì đến nỗi đau đớn của thân thể mình nữa, cô chỉ còn nghe tiếng kêu văng vẳng bên tai : - "Má ơi !..." mà hùng dũng phăng lên, phăng lên. Đôi tay tươm máu vừa bấu lên được miệng giếng, cô thu hết nghị lực sau cùng, cố trườn lên được nửa người thì đôi chân đã tê dại, không thể kéo lê nổi, hơi thở của cô chùn lại thật ngắn thật rút. Vừa lúc đó, bé Hai chợt thấy má nó. Sau tiếng hét thất kinh của con : - Má... ! Cô đã không còn nghe thấy gì nữa.

Chúng tôi vẫn ngồi túc trực theo dõi từng hơi thở của người thiếu phụ. Cô bị chấn thương cột sống nặng, chân trái có thể bị gãy. Các vết thương đã được băng bó. Tất cả đều im lặng chờ đợi. Bé Hai đăm đăm nhìn vào mặt mẹ nó. Một tay ẵm em, một tay vẫn còn nắm chặt gói xôi đã bị bẹp dí trong bùn đất khi nó cố kéo mẹ nó lên khỏi miệng giếng. Đôi mắt vẫn còn ướt sũng giọt lệ của một thiên thần vừa lên năm. Bất giác, dòng nước mắt của nó chảy lên khuôn mặt trắng bệch của mẹ nó. Và kỳ diệu thay, sau một hơi thở dài, cô đã từ từ mở mắt. Tôi ôm chặt bé Hai vào lòng và cả hai cô cháu khóc ngon lành. Đôi dòng lệ tuôn chảy tràn ngập niềm vui trên thân thể người mẹ vừa mới hồi sinh.

Tôi chấp tay ngang ngực, nhắm mắt lại tưởng niệm đến đức Quán Thế Âm. Hình ảnh người mẹ và đứa con, hai mảnh hồn chung một mối tình, thiêng liêng, hùng dũng và dịu ngọt vô cùng... đã cho tôi một niềm tin và tình thương trong cuộc sống này. Và từ đó, tôi mới hiểu vì sao các vị Bồ Tát dù đau đớn đến đâu các Ngài vẫn thiết tha yêu thương trần gian diên đại này. Bởi vì các Ngài mang trái tim của một người mẹ.

CHAI DẦU GIÓ

PHẠM HỒNG AN
(Nhân ngày giỗ Mẹ)

Vừa tan sở, tôi dzọt thẳng lên Santa Ana cho kịp dự buổi họp mặt đồng hương Cà Mau. Hôm qua, thằng Kiên – bạn học cũ – đã gọi điện thoại nhắc nhở trước:

- Kỳ này, mày phải đến dự nghe thằng quý! 40 năm rồi không gặp, bạn bè không thể đoán nổi mặt mày bây giờ dài ngắn thế nào? Con Thùy Nhan nó nhắc mày hoài. Nó nhớ những bài thơ si tình mày làm tặng nó lúc còn đi học...

40 năm xa cách, kể từ năm 1968, tôi rời Cà Mau lên Sài Gòn và không trở lại nữa. Năm đó, cầm mảnh bằng tú tài II trên tay, mỗi đũa trôi dạt mỗi nơi. Đũa tiếp tục đại học. Đũa đi lính. Đũa lấy chồng. Đũa chui vào mặt khu... Cho đến năm 1975, miền nam biến động, chúng tôi hoàn toàn mất tích nhau luôn. Vậy mà, trên cái đất Mỹ xa lạ này, sau 40 năm, chúng tôi lại hội ngộ nhau với đàn con cháu dài thòng như các toa xe lửa.

Những năm trước, năm nào cũng vậy, tôi cứ tìm cách từ chối lời mời họp mặt của Kiên, bởi nhiều lý do chính đáng. Tôi qua Mỹ quá muộn, quá muộn khi tuổi đời chồng chất, nên mặc cảm không còn cơ hội vươn lên như các bằng hữu qua trước. Rồi nghề nghiệp, rồi tài sản... cũng chẳng có gì. Trong lúc bạn bè đã làm nên sự nghiệp. Đũa kỹ sư, đũa giám đốc, đũa chuyên viên, đũa chủ tiệm... Đũa nào đũa nấy đều có nhà cao cửa rộng, xe trước xe sau mới toanh bóng loáng.

Năm nay, thằng Kiên nhất định gặp tôi cho bằng được. Nó gọi điện thoại hết ngày tới đêm. Rõ ràng, dặn dò đủ thứ. Nói riết, rồi tôi cũng xiêu lòng. Định bụng, thử đi một chuyến xem sao?

Cuộc họp mặt được tổ chức ấm cúng ở nhà thằng Hiền. Tất cả không muốn ra nhà hàng. Vì ở đó, phần nào, giảm bớt sự tự do. Và thức ăn, quanh đi quẩn lại, cũng chừng ấy thôi, thường thức riết rồi cũng chán phèo. Vợ chồng Hiền khéo léo chọn những bà nội trợ tài giỏi nhất trong đám phu nhân Cà Mau. Các thức ăn quê hương đậm tình dân tộc được lên chương trình gửi đến tận tay mỗi người. Nào: canh chua cá bông lau, cá kho tộ, bún nước

lèo, cua lột lăn bột, lẩu lươn... và thêm hàng chục các thức ăn chơi khác mà công tử Bạc Liêu đã từng lịch lãm ném qua thời xa xưa.

Vòng vo lên xuống một đoạn, tôi cũng mò ra nhà Hiền, sau khi cặp mắt muốn nổ đom đóm vì quá chăm chú đếm từng bảng số nhà. Nhà Hiền kang trang, có khoảnh sân trước xinh xắn, bao bọc bởi những loài hoa hương sắc lộng lẫy. Một gã đàn ông đầu bạc trắng đang giang rộng vòng tay đón tôi trước cổng.

- Ê! Phải mày không Ân? Tau, Kiên đây!

Tôi nhìn chăm chăm thằng Kiên. Đầu bạc trắng. Da đồi mồi. Mặt nhăn như mặt khỉ. Trời ơi! Thằng Kiên lóc chóc của 40 năm về trước thật sao? Tôi ôm chầm Kiên, nước mắt tự dưng ứa ra.

- Mày là thằng quỷ Kiên? Thay hình đổi dạng quá! Gặp ngoài đường, chắc hai đũa làm vợ, không nhận nhau được đâu?

- Mày cũng vậy. Ngày xưa ốm nhom ốm nhách. Bây giờ thù lù và chậm chạp như một lão già nghiện rượu.

Kiên đưa tôi vào nhà giới thiệu từng người. Nếu không nhờ cái tên, tôi sẽ không bao giờ nhận ra được ai. Thời gian như một tay họa sĩ độc ác, dùng nét cọ của tạo hóa, chấm phá những sắc màu xấu trên từng chân dung của con người. Tôi ngỡ ngàng khi gặp lại Thùy Nhan. Nàng cũng tàn phai nhan sắc, bèo nhèo như một cánh hoa tả tơi trước gió chiều. Nhưng lối nói trêu chọc, vẫn là nét đặc trưng của Thùy Nhan, mãi mãi không đổi thay.

- Thi sĩ đây ư? Người luôn luôn xúc dầu gió bốn mùa: xuân, hạ, thu, đông đây ư?

Thằng Kiên chen vào:

- Nó đấy! Cái thằng lúc nào cũng kè kè chai dầu gió trong người đấy!

Cả nhóm nhìn tôi cười vang. Những kỷ niệm học trò chợt ùa về trong mỗi người.

Thùy Nhan không tha:

- Ngày xưa, nếu Ân không có mùi dầu gió, có thể Thùy Nhan đã trở thành người nâng khăn sửa túi cho Ân lâu rồi.

Thằng Hiền và mọi người cùng ồ lên:

- Tại sao? Tại sao?

- Vì những bài thơ tình của Ân. Những bài thơ nào nuốt và bi ai quá cỡ thợ mộc. Nó đã đục vào trái tim của Thùy Nhan.

Mọi người chọc ghẹo:

- Thế thì bây giờ... Nếu không còn mùi dầu gió, trái tim của hai người có sẵn sàng hòa chung một nhịp chưa?

Thùy Nhan luống cuống. Cô tiểu thư kiêu hãnh ngày xưa không ngờ bạn bè lại quay ngược mũi chĩa, chĩa vào nàng. Thằng Kiên chĩa thêm:

- Trước khi qua Mỹ, thằng quỷ sứ này đã vứt bỏ chai dầu lạc hậu nơi xó xỉnh nào bên Việt Nam rồi, phải vậy không Ân?

Tôi cúi đầu không nói, lặng lẽ moi từ túi quần ra chai dầu Nhị Thiên Đường, nhẹ nhàng đặt lên bàn ăn. Mọi người cùng ồ lên, trở mắt nhìn chai dầu, rồi nhìn

tôi lắc đầu. Thùy Nhan đắc chí, ôm bụng cười ngửa nghiêng.

- Trời ơi! Giờ này mà còn mang kè kè trong mình chai dầu bệnh hoạn. Mình đưa hai tay lên đầu hàng. Hết ý kiến rồi Ân ơi!

Tôi lại cúi đầu, ôn tồn nói với bạn bè, và cũng như nói với chính mình:

- Chai dầu gió, đối với tôi như một báu vật, một tài sản tinh thần mà Mẹ tôi đã thiết tha để lại cho tôi.

Thằng Hiển xoay tròn một vòng.

- Báu vật? Mà có điên không Ân? Chai dầu này ở đây chỉ đáng giá vài đồng bạc.

Tôi lại cúi đầu, buồn bã nhìn từng người bạn.

- Thôi, sau tiệc, tôi sẽ kể cho các bạn nghe vì sao tôi coi chai dầu như báu vật.

Bữa tiệc vui dần. Nhưng bạn bè vẫn còn ngồi đó đông đủ. Họ chưa muốn vội chia tay. Họ muốn ôn kỷ niệm, cố níu kéo nhau để giữ lại thân tình. Họ cũng muốn tôi kể lại báu vật chai dầu gió. Vâng, hãy để quá khứ quay về, quay về một cách tự nhiên...

Ngay từ lúc ra đời, tôi đã là một thằng bé èo uột, khó nuôi. Mẹ tôi tắt tả ngược xuôi, chạy thầy chạy thuốc khắp nơi để mong tôi thoát khỏi bệnh tật. Tôi lớn lên như một cọng cỏ tong teo, chỉ cần chút gió nhẹ thổi qua là đã muốn ngã quy. Chạy tây y không xong, Mẹ tôi lại chạy qua đông y, rồi thầy bùa, thầy pháp... Tôi được trao thẳng cho ông thầy pháp làm con nuôi, được đặt tên riêng là Săng Mây. Nghe Mẹ kể lại, mỗi lần tôi khóc nhe, ông thầy đặt tôi lên chiếc bàn cao lêu nghêu, rồi hô phong hoán vũ, dùng roi mây đập tứ tung xung quanh, miệng không ngớt lâm râm án nị cà ra nà... Nhưng thật lạ thay, sau một thời gian làm đệ tử thầy, bệnh tình tôi đã mười phần thuyên giảm còn ba. Tôi không còn khóc đêm nữa. Các bệnh yếu ớt vặt vãnh cũng bớt đi, chỉ khi nào tiết trời thay đổi, tôi mới bị cảm lạnh mà thôi. Có lẽ, khi nhìn thấy bộ mặt vắn vện và thái độ hung dữ của ông pháp sư, các virus trong người quá sợ hãi, nên đã ngã lăn ra chết queo. Lớn lên một chút, khi tôi biết nói, và bước chân vào tiểu học, Mẹ tôi mới phát giác ra tôi bị đau bụng đêm. Thế là, chai dầu gió được gắn liền với đời tôi, ngay từ lúc đó.

Thập niên 50, thị xã Cà Mau nhỏ xíu như một cái bánh bao. Ngôi chợ thấp lè tè. Đi vòng vo vài ba phút đã hết các con đường. Ba tôi là một công chức trong sở cảnh sát tỉnh. Ba giỏi tiếng Pháp. Lúc trẻ đã có một thời làm thông ngôn cho người Pháp. Ngược lại, Mẹ tôi học rất ít, chữ viết nguệch ngoạc, và làm toán bằng cách tính nhẩm theo các đầu ngón tay. Vậy mà những bài vỡ lòng đầu tiên, kể cả cuốn giáo khoa thư... Mẹ tôi đã dạy tôi thuộc lòng, trước khi bước chân vào lớp học. Tôi còn nhớ chai dầu nhị thiên đường màu nâu sẫm, mùi nồng cay, nhưng ấm áp một cách an lành. Lần nào cũng vậy, sau khi mặc vào bộ đồng phục học trò, Mẹ vén áo tôi lên, xoa dầu vào rún, rồi vào hai bên thái dương, xong cẩn thận bỏ chai dầu vào túi quần tôi, âu yếm nói :

- Con giữ chai dầu, đừng làm mất. Tuy nó nhỏ nhoi, đơn sơ – nhưng là thần hộ mạng cho con, cho mọi người đấy! Khi ra ngoài trời, con nhớ xoa dầu vào hai bên thái dương, xoa dưới cổ và phía sau ót để ngừa cảm mạo thương hàn. Khi đau bụng, xoa vào rún. Khi té, trặc chân tay, xoa vào các vết trặc. Sau này lớn lên, Mẹ sẽ chỉ cho con các huyết đạo, để lỡ gặp tai ương, con có thể tự cứu mình, cứu người.

Thật vậy, nhờ chai dầu gió, cơn đau bụng đêm oằn oại của tôi đã dịu đi và mất hẳn. Tôi cũng vui dần những cơn cảm mạo khó chịu mỗi khi trái gió trở trời. Tôi lướt qua tuổi thiếu niên, rồi tuổi thanh niên vùn vụt đến. Tôi đi khắp chốn, đến Cần Thơ thi tú tài, lên Sài Gòn vào đại học. Chỗ nào, nơi đâu... chai dầu gió của Mẹ tôi cũng được cẩn thận nằm trong túi quần.

Năm 1970, chiến tranh bùng nổ khắp miền nam. Tôi chán học, tình nguyện vào lính. Ngày vào quân trường, Mẹ tôi bù ngùi tiễn tôi lên đường. Nhà nghèo, hành lý mang theo chẳng có gì đáng giá. Nhưng khi xách lên tay, tôi chợt có cảm giác nặng nặng.

- Mẹ ơi! Tối qua Mẹ đã cho con tiền rồi. Hôm nay Mẹ lại để gì nặng nặng trong túi con thế này?

- Có mấy lố dầu nhị thiên đường Mẹ mua cho con, để dành mà phòng gió sương cảm mạo. Con thường đau bụng, nhớ mỗi tối xoa vào rún trước khi đi ngủ. Các bạn lính của con, ai trúng gió trúng sương, con làm phước cạo gió và xoa dầu vào các huyết đạo cứu họ.

Tôi rưng rưng nước mắt nhìn Mẹ. Tự dưng tôi muốn chùn bước, muốn quay trở lại mái nhà thân yêu, muốn ngã vào vòng tay ấm áp của Mẹ, bỏ ý định đi lính. Nhưng ... quay trở lại... để làm gì? Để tiếp tục sống bám vào những lý cà phê Mẹ bán từng đồng từng các hay sao?

Chai dầu gió theo tôi trôi giạt các chiến trường. Nó theo tôi bồng bênh ra Phú Quốc, lặn lội về Hà Tiên, đêm đêm nằm trên duyên tóc đỉnh đêm các cụm mây lang thang ngang các hòn đảo lạ lùng. Đêm đêm xoa dầu vào bụng, mùi dầu nồng nồng cay cay trộn lẫn với tình Mẹ cao thượng, làm lòng tôi chợt ấm áp vô cùng. Đêm đêm, mùi dầu như ngọn lửa thiêng xua tan đi giá lạnh, sưởi nóng tâm trạng cô đơn bệnh hoạn của tôi một cách diệu kỳ. Rồi có một lần, tôi chưa kịp đem chai dầu gió làm phước cứu đồng đội, thì tôi là người ngã quy trước tiên giữa cơn bão điên cuồng thổi băng qua Bắc Đảo. Duyên tóc đỉnh nhỏ bé không có y tá đi theo, chỉ có những dụng cụ cứu thương sơ sài. Đồng đội phải xúm lại hô hấp nhân tạo, rồi dùng chai dầu của tôi cạo gió, xoa bóp các huyết. Và thật là kỳ lạ, mùi dầu nồng nàn cộng với mùi tình Mẹ ấm áp đã đánh thức tôi dậy, tiếp tục chuyến viễn du cuộc đời.

Tháng 4 năm 1975, nền đệ nhị cộng hòa tan rã. Như một định mệnh – tương tự trường hợp Ba tôi ngày trước – tôi và đồng đội lần lượt vào các trại tù. Lần này, số phận gia đình tôi bị thảm hơn nhiều. Người anh thứ tư mất tích vĩnh viễn trên đường rút

quân của sư đoàn II bộ binh. Các anh em khác chịu chung cảnh ngộ cá chậu chim lồng. Mẹ tôi chạy loạn tứ tung, cuối cùng về Chương Thiện tá túc với người chị bà con, trông ngóng từng đứa con thất lạc trở về. Tôi gặp Mẹ tôi trong màn nước mắt ngậm ngùi. Tôi ôm thân xác còm cõi của Mẹ vào lòng mà tưởng chừng hàng nghìn đấm đau đang gặm nhấm trái tim mình. Gia cảnh của chị tôi cũng chịu chung số phận khổ đau. Cái bàn thờ giữa nhà khói nhang còn nghi ngút, bên cạnh là di ảnh cháu tôi, vừa được gia đình thương tiếc đặt lên. Cách đây vài hôm, ở sân vận động Cần Thơ, việt cộng đã xử bắn một nhóm quân nhân (họ cho là phiến loạn), trong đó có đứa con đầu lòng của chị tôi.

- Mẹ ơi! Chị ba đang gặp cảnh đau buồn. Gia đình mất hết công ăn việc làm. Mẹ ở đây, làm sao sống được?

- Con đừng lo. Mỗi ngày Mẹ làm bánh, bưng đi bán từng nhà. Người ta thấy Mẹ lụm cụp, họ thương tình... mua sạch trơn.

Nói xong, Mẹ nhìn tôi, âu yếm nở nụ cười thật tươi trên đôi môi khô héo. Tôi biết Mẹ cố gắng trấn an tôi, chớ thời buổi bây giờ bữa đói bữa no, thiên hạ làm gì có tiền để mua bánh Mẹ hàng ngày.

- Mẹ ơi! Ngày mai con sẽ về Mỹ Tho trình diện cải tạo. Không biết thời gian trong đó bao lâu? Có lẽ chỉ ngắn hạn thôi. Mẹ ở lại bình an và gắng giữ gìn sức khỏe nha Mẹ! Khi có dịp, con sẽ biên thư đều đều về cho Mẹ.

- Đi đâu, lên rừng hay xuống biển, con cũng nên nhớ để chai dầu trong túi hộ thân và làm phước cứu người nha con! Mẹ chỉ cho con các huyết đạo căn bản, con còn nhớ không? Đây, khi gặp ai ngất xỉu, dù ngất xỉu vì bất cứ trường hợp nào, con cố gắng đặt họ nằm thẳng người ra, bình tĩnh dùng kim châm vào nhân trung, rồi khéo léo nặn máu của bệnh nhân ra. Vài giây sau, nếu họ vẫn bất động, con tiếp tục châm kim vào mười đầu ngón tay, và cũng nặn máu ra như huyết trên. Chậm lắm là vài phút sau, họ sẽ tỉnh dậy. Chiều nay, Mẹ sẽ tìm cho con 1 số dầu, mang vào trại tù để phòng ngừa bệnh hoạn nha con!

Hành trang vào tù của tôi vốn vụn chỉ có cái mũn nhà binh, một tấm drap làm mền, vài bộ đồ cá nhân và những lọ dầu linh kính của Mẹ, Nhưng nặng nề nhất, trong trái tim tôi đã mang theo tình thương bao la của Mẹ, tình yêu của người vợ trẻ và đứa con trai dễ thương chỉ vừa tròn 6 tháng tuổi. Vào tù, tôi học thêm khoa châm cứu từ người bạn tù rất thân. Chúng tôi lấy dây điện thoại cắt rời ra để làm những ngọn kim châm cứu dã chiến. Từ đó, chúng tôi thay phiên nhau đi khắp trại tù làm phước cho những tù nhân đau yếu, bệnh tật. Khi cứu giúp ai, hình ảnh bác ái của Mẹ tôi chợt hiện ra hiển hậu trong tim, khiến cõi lòng tôi cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Điều làm xót xa nhất, mà mãi cho tới giây phút này tôi vẫn còn xót xang, ray rức - đó là hình ảnh Mẹ tôi lội nước thăm nuôi ở trại tù Cai Lậy, lúc trận lụt năm 1978 là trận lụt lớn nhất lịch sử, so với các trận lụt từ trước tới nay trên đồng bằng sông Cửu Long.

Năm đó, lụt lớn, lũ tràn đầy. Nước dâng ngập đường đi. Nước leo lên quốc lộ 4. Nước đẩy các sam tù ngựa nghiêng theo sóng. Tù nhân suốt ngày dầm mình dưới nước: chống, đỡ, buộc, rịch... các cột kèo sắp bị sức nước cuốn phăng. Ban đêm, trèo lên mái sam phơi gió phơi sương, ngủ chung với rấn, rít, chuột, dấn... Ngày, nước dâng đến đỉnh cao nhất lại là ngày thăm nuôi. Nơi cao ráo nhất là con lộ nằm trước cổng trại tù. Vậy mà Mẹ tôi đứng đó, nước đã mấp mé khỏi bụng. Mẹ ướt loi ngoi từ bao giờ. Có lẽ dầm nước lâu rồi, nên Mẹ mới đánh bò cạp, toàn thân run lẩy bẩy. Chiếc xuồng ké bên chất đầy bao bị thăm nuôi của thân nhân. Họ đứng xung quanh xuồng chờ đợi tù nhân ra gặp mặt. Họ là những người vợ trẻ chắt chiu nuôi chồng. Dù sao họ vẫn còn khỏe mạnh, chỉ có Mẹ tôi là già yếu đang run rẩy chờ con trong dòng lũ giá lạnh. Thế mà khi gặp tôi, Mẹ vẫn nở nụ cười phúc hậu trên đôi môi đã xanh mét. Cái bao thăm nuôi của Mẹ ngoài các thức ăn khô và mớ thịt chà bông hảo hạng, còn có món quà nặng nhất - là những chai dầu gió và những lời nhắn nhủ đậm đà. Không, tôi đã quên một điều, món quà nặng nhất là tình thương sâu thẳm của Mẹ đang đầy ắp trong cái bao thân yêu này.

Rồi 6 năm nặng nề trôi qua, nhốt chán, họ cũng thả tôi ra trại tù. Vợ không cửa không nhà, đành theo vợ về quê cuốc giồng trồng khoai sống tạm qua ngày. Mẹ tôi lại lên thăm đều đều. Lần thăm nào Mẹ cũng nhét vào túi tôi mấy chai dầu và các thức ăn khô đủ loại. Rồi có một hôm, nhân dịp tết nguyên đán, cả nhà quây quần bên nhau đón giao thừa. Ông anh vợ tôi quá chén, say bí tỉ. Sáng hôm sau, cả nhà đều thức dậy, nhưng chỉ riêng anh tôi vẫn còn nằm im trong phòng. Đến trưa, cửa phòng vẫn khép kín. Một nỗi vắng lặng trùm phủ xung quanh. Cả nhà hoảng hốt, tông cửa vào. Anh tôi đã nằm bất động từ lúc nào, tay chân lạnh ngắt như ướp nước đá, phía dưới đất có một đàn kiến đang đua nhau bò lên thân thể anh. Người ta vội la to. Cả nhà chạy gọi y tá và các thầy đông y trong xóm. Y tá làm hô hấp nhân tạo. Các thầy đông y bắt mạch, cạo gió, cắt giác... đủ thứ. Cuối cùng, họ bó tay, ngậm ngùi chia buồn với chủ nhà:

- Thôi, thăng hai đã yên phận rồi. Cả nhà hãy gạt buồn đau để lo cho nó đi!

Vợ tôi vừa chùi nước mắt vừa tức tốc chạy ra giồng khoai kiếm tôi:

- Anh ơi! Anh ơi! Về mau, về mau. Anh Hai mất rồi.

Tôi quăng vội cây cuốc vào góc chuối, la lên:

- Sao? Đêm qua ảnh còn cụng ly với tui kia mà?

- Về mau. Ở đây mà còn đôi co trắng với sao chi nữa?

Tôi phóng một mạch về đến nhà. Nhảy thẳng lên giường áp tai vào ngực anh tôi. Tôi nghe trái tim đập thoi thóp, thoi thóp. Lòng ngực còn âm ấm, có nghĩa là anh tôi chưa thật sự về với ông bà. Tôi lật đặt mớ chai dầu ra, và réo to lên:

- Đưa giùm tui cái kim may, mau lên. Anh hai chưa chết đâu. Còn nước còn tát bà ơi!

Hình ảnh phúc hậu của Mẹ tôi chợt hiện ra. Những lời nhắn nhủ bác ái của Mẹ chợt văng vẳng bên tai. Đây, huyết nhân trung. Tôi xoa dầu vào huyết, châm mạnh. Tôi kiên nhẫn dùng hai đầu ngón tay bóp mạnh vào chỗ vừa châm. Bóp, nặn. Nặn, bóp... lúc lâu - một giọt máu bầm đen mới trôi lên khỏi huyết. Tôi chùi máu, đợi chờ. Cả nhà nín thở nhìn vào anh không chớp mắt. Có người nức nở cầu nguyện. Có người đau đớn, khóc than. Năm phút, mười phút trôi qua... Anh tôi vẫn bất động. Tôi nhào xuống hai bàn tay, kéo những đầu ngón tay đặt giữa lên đùi mình. Rồi xoa dầu. Rồi châm kim thẳng vào. Rồi nặn máu thật mạnh. Mười đầu ngón tay nhô lên mười giọt máu hồng. Tôi chùi máu, xoa dầu... rồi tiếp tục nặn máu. Năm phút, mười phút trôi qua... Anh tôi vẫn bất động. Cả nhà tuyệt vọng, ngã gục xuống, than khóc. Nhưng, như có một phép màu kỳ diệu, hai bàn tay của anh tôi bỗng dựng ngo ngoe, cử động. Rồi toàn thân anh tôi lăn nghiêng qua một bên. Lúc đó, khuôn mặt anh tôi nhăn nhó, mắt mới hé mở, và miệng mới bắt đầu thì thào:

- Ôi, ôi! Đau mình quá! Cho tôi xin miếng nước uống đi!

Cả nhà reo vang, mừng rỡ. Cả nhà kéo lại, vây quanh anh tôi bóp tay nắn chân, cười nói huyền thiên. Họ đã quên tôi. Họ không biết tôi đang ôm hôn chai dầu gió với niềm hạnh phúc dâng tràn.

Năm 1993, diện HO lan rộng. Tôi đành chia tay với Mẹ, cùng với vợ con sang Mỹ lập nghiệp. Đất lạ, người mới, cộng với nền văn minh cực thịnh của một cường quốc nổi tiếng, tôi sợ bơ vơ và lạc lõng ở nơi đó vô cùng. Tôi cũng không đem được Mẹ tôi theo để khi hoạn nạn có nhau, để khi khổ đau còn có tình thương Mẹ an ủi, đắp bồi. Trước khi gia đình tôi lên đường, Mẹ tôi từ Chương Thiện về Bến Tre chơi với chúng tôi vài tháng. Trong vài tháng này, Mẹ sử dụng tất cả tài năng về gia chánh mà Mẹ đã học hỏi từ ngày còn thiếu nữ, mỗi ngày một món ăn ngon để gia đình tôi bồi dưỡng. Mẹ sợ, khi qua Mỹ, tôi sẽ không còn dịp được thưởng thức những đặc sản quê hương. Mẹ lo cho con dâu, cho cháu nội từng manh quần tấm áo, như vá lại những mảnh rách, khâu lại từng chiếc mũ, chiếc mền...

Ngày tiễn ra phi trường, Mẹ cứ lấy khăn quàng vai chạm lên mắt. Lúc này, nhìn kỹ, tôi đã thấy Mẹ lụm cụp và già yếu lắm rồi. Nhưng Mẹ vẫn giả vờ vui vẻ, cười nói huyền thiên để tôi an tâm lên đường.

- Đêm qua, Mẹ đã nhét vào túi xách con những lọ dầu Nhị Thiên Đường. Qua bên đó, nhớ giữ bên mình, phòng khi trái gió trở trời. Bà con đồng hương, hay dân bản xứ cũng vậy, hễ ai mắc bệnh dọc đường dọc xá, con làm phước cứu họ. Xài lâu, gần hết dầu, nhớ biên thư cho Mẹ. Mẹ sẽ tìm cách gửi dầu qua cho con. Nhớ nha!

Lời Mẹ dặn, tôi vẫn ôm theo trong lòng. Chai dầu gió, tôi vẫn kè kè trong túi. Tôi mang chai dầu đi khắp bốn phương, rong ruổi qua các tiểu bang, làm việc trong nhiều hãng xưởng. Mỗi sáng sớm đến sở làm, trời lạnh căm, trước khi lái xe đi, tôi mở chai dầu xoa lên mũi, xoa lên thái dương, xoa trước cổ,

xoa sau ót...như lời Mẹ tôi căn dặn từ thuở ấu thơ đến giờ. Khi mùi dầu bay lên nồng nàn và ấm áp, tự nhiên hình ảnh bác ái của Mẹ hiện ra một cách tin yêu, khiến hạnh phúc bỗng dựng trào dâng, xua tan đi cái giá lạnh rét mướt của mùa đông xứ người. Và ở đây, nơi đất Mỹ xa lạ, tôi cũng đã từng cứu được một đồng nghiệp người Mỹ tên Daniel, khi tên này bị một cú "sốc" bởi cholesterol ngã quy trên sàn máy.

Mãi đến năm 2001, tôi mới trở lại Việt nam thăm Mẹ. Lúc này, Mẹ tôi đang nằm bệnh viện vì chứng suy tim trầm trọng. Người ta dành cho Mẹ tôi một căn phòng nhỏ đủ để kê chiếc giường cá nhân, và một lối đi hẹp dành cho bác sĩ đến khám bệnh. Anh tôi trái chiều xuống lối đi đó, mỗi đêm, săn sóc và canh chừng Mẹ tôi. Tôi đến khi Mẹ còn say ngủ. Tôi nghiệp, chưa đầy 10 năm, Mẹ tôi đã thay hình đổi dạng một cách rất đau lòng. Đó là một cụ già da bọc xương, nằm co quắp, tay chân rút lại như tấm hình nộm. Tôi sửng sờ nhìn Mẹ, nước mắt tự nhiên tuôn tuôn, không kiềm chế được.

- Mẹ ơi! Con về bên Mẹ đây này! Mẹ có nhận ra con không?

Mẹ tôi từ từ mở mắt ra, nụ cười méo xệch nở trên đôi môi héo hắt. Mẹ đưa cánh tay khẳng khiu về phía tôi, nước mắt trào ra.

- Mẹ nói đi, con nghe. Trong người Mẹ bây giờ thế nào? Có khỏe không?

Mẹ tôi mở miệng định nói, nhưng không thể nói được. Hình như hàm Mẹ tôi bị cứng và hệ thống thanh quản có vấn đề. Mẹ chỉ còn biết nhìn tôi, gật gật đầu. Tôi mở túi xách lôi ra vô số thuốc men, nào là : thuốc bổ, thuốc dưỡng tim, thuốc đau nhức, sữa ensure, sâm đại hàn ... Mẹ tôi nhìn vào số thuốc linh kinh, lắc đầu buồn rầu. Tiếng anh tôi phía sau vọng lại:

- Mẹ không còn nhai được nữa em ạ! Nuốt cũng rất khó khăn. Bác sĩ cho uống viên thuốc chỉ lớn bằng đầu đũa, anh phải tán ra thành bột, rồi pha nước, đút từng chút cho Mẹ uống.

- Thế...bác sĩ không có cách nào khác sao?

- Họ nói, chỉ có cách cho Mẹ ăn thức ăn lỏng và đút từ từ thôi.

Mẹ tôi trở mình, vói tay lên đầu giường, cầm lấy chai dầu gió đưa ra trước mặt tôi. Như một tín hiệu thân thương, tôi cũng móc chai dầu gió từ túi quần đưa thẳng trước mặt Mẹ.

- Mẹ đừng lo. Con luôn luôn vâng lời Mẹ. Báu vật này con mãi giữ bên mình. Con vẫn làm phước cứu người trong lúc nguy khốn.

Mẹ tôi gật đầu, cười trọn vẹn.

Một tháng sau, Mẹ tôi mất. Dù chuẩn bị trước chuyện buồn sẽ xảy ra, nhưng tôi vẫn rời rã khổ đau, Chai dầu gió luôn luôn nằm trong túi quần tôi. Tôi mãi khư khư giữ nó cho đến giờ phút tôi trở về cát bụi. Mặc ai phản đối, mặc ai trêu chọc, nó vẫn luôn là Thần Hộ Mệnh cho tôi, cho gia đình tôi, và cả cho những ai không may gặp hoạn nạn dọc đường.

ĐÊM MƯA

Quý Thể

Cơn đau khủng khiếp tràn ngập cả căn phòng, nơi nào cũng đầy ắp sự đau đớn. Cơn đau như có cả màu sắc, một thứ màu đen đỏ hòa trộn vẽ nên những hình ảnh quái dị ghê gớm. Cơn đau có hình thù, nó nhọn hoắt, quay cuồng, châm chích mọi chỗ trong người nàng. Mai Hương lăn lộn rên rỉ không ngừng. Mấy chiếc kim nhỏ bằng kim tiêm thuốc bên trong có chất phóng xạ Côban cắm ở ngực và ở vùng hông bên trái của Mai Hương. Những chiếc kim này có nhiệm vụ ngăn chặn di căn ung thư từ vú theo các mạch bạch huyết lan xuống cạnh sườn. Những chiếc kim rung lên bần bật theo nhịp co giật của từng thớ thịt. Mùi Morphine, một thứ thuốc có chứa chất thuốc phiện dùng làm thuốc giảm đau cực mạnh tiêm hồi chiều đến bây giờ không còn tác dụng nữa. Cơn đau như ngọn lửa bùng lên tha hồ hoành hành. Quân, chồng nàng không còn đủ can đảm nhìn vợ lăn lộn quằn quại trên giường.

Mai Hương cắn chặt hai hàm răng lại cố ghì nén cơn đau không để bật ra thành tiếng nức nở. Cuối cùng cơn đau đánh quy nàng, nàng thở như con cá mắc cạn, trán vã mồ hôi, mặt nhợt nhạt như tờ giấy bị vò nát. Quân nói: "Hay là anh tiêm thêm cho em một mũi morphine nữa?". Mai Hương mở mắt nhìn trừng trừng, giọng cương quyết dứt khoát: "Thôi, không cần. Em muốn chết".

Quân đứng lên lấy ống tiêm đặt vào cái soong nhỏ, đổ nước vào, chàng lấy cục bông tẩm cồn đốt lên nấu ống tiêm thì cơn mưa ập đến. Gió lạnh thổi vù vù qua cửa lá sách làm bật tung tấm màn lụa màu xanh che phía trong. Một vài ánh chớp từ phòng ngoài lóe lên sáng cả phòng trong. Rồi có tiếng mưa rơi, lúc đầu lộp bộp sau đổ ào ào. Lẫn trong tiếng mưa có tiếng sấm động ì ầm từ xa vọng lại.

Quân thấy vợ đang cong mình chống chọi với cơn đau bỗng nhiên đổ ập xuống, thân thể mềm nhũn ra, Quân hoảng hốt chạy tới, nhưng không, nét mặt vợ bợt nhợt, dịu hẳn lại, hơi thở nàng đều đều, gân cốt giãn ra. Cơn đau tự nhiên rời khỏi cơ thể Mai Hương một cách đột ngột chẳng khác gì khi nó tới. Mai Hương hết đau nhưng toàn thân rã rời. Nàng xin cốc nước, Mai Hương nhắm mắt lại lắng

nghe tiếng mưa rơi, rồi từ từ giấc ngủ kéo đến. Trước khi ngủ nàng còn cố gắng nói:

- Anh ơi! Không hiểu tại sao hết cả đau đớn? Có phải đêm nay là đêm cuối cùng của đời em không? Quân nói:

- Em nói nhầm rồi. Hết đau là hết bệnh.

Rồi chàng giảng giải:

- Những chiếc kim chứa chất phóng xạ bắt đầu phát huy tác dụng tiêu diệt tế bào ung thư, nó đã làm cho em đau đớn. Nay nó đã tiêu diệt hết rồi nên em không còn thấy đau nữa. Em đã hết bệnh rồi. Vài hôm nữa em sẽ ngồi dậy, đi chợ, đi dạo phố, tóc em sẽ mọc dài ra người ta sẽ làm lại bộ ngực đã bị cắt bỏ của em. Em sẽ có lại bộ ngực đẹp nổi tiếng như thời còn đi học. Em mặc áo dài sẽ rất đẹp, mặc áo đầm lại còn đẹp hơn.

Mai Hương đã buồn ngủ còn cố gắng ngược mắt nhìn chồng vừa tin vừa ngờ, hỏi:

- Mình nói thật chứ?

- Thật mà.

- Em lại đi chợ?

- Vâng.

- Em lại nấu cho mình ăn?

- Anh thêm được em làm thức ăn.

- Em lại đi dạo phố với anh?

- Vâng, anh sẽ để cho em tha hồ mua sắm những thứ gì em thích.

- Tóc em sẽ mọc lại?

- Mọc dài hơn và xanh mượt hơn, em muốn chải tóc kiểu cách gì cũng được.

- Người ta sẽ làm lại bộ ngực cho em?

- Hẳn rồi. Khoa học bây giờ làm gì mà chẳng được.

Mai Hương chìm dần vào giấc ngủ, nụ cười yêu đời theo nàng bay vào mộng mị vui tươi trong một đêm mưa.

Quân thờ dài thẫn thờ bước ra. Chàng cũng chẳng hiểu vì sao cơn đau lại đột ngột tan đi. Quân nghe người ta nói cơn người lúc sắp chết đầu óc mình mẫn lạ thường. Hay là Mai Hương nói đúng? Đêm nay có phải là đêm cuối cùng của nàng? Nghĩ như thế, đêm đó chàng không dám rời vợ một bước. Quân tắt lửa không nấu ống tiêm nữa, ngồi nhìn vợ ngủ. Ngoài trời đang mưa. Một đêm mưa làm mát cả không gian, dịu nỗi đau trong lòng chàng.

Đêm sau và đêm sau nữa, cứ đầu hôm Mai Hương phải chống trả kịch liệt với cơn đau dữ dội đến khi nàng hết cả hơi sức thì cơn mưa đổ xuống và nàng dịu đi, chìm dần vào giấc ngủ. Nhưng đêm nay cơn mưa không đến. Mai Hương chịu đựng sự đau đớn không nổi, cứ hai giờ Quân phải tiêm cho nàng một mũi thuốc giảm đau. Rồi đêm sau lại một đêm mưa, cơn đau biến mất. Kỳ diệu thay, hình như cơn mưa dập tắt được mọi sự đau đớn hung tợn do bệnh tật và do chất phóng xạ trong cơ thể tàn tạ của nàng.

Dần dần Quân liên kết giữa sự xuất hiện của những cơn mưa và sự xoá tan nỗi đau đớn có một mối dây liên lạc vô hình nhưng rất chắc chắn. Sau thì Quân thấy chẳng còn nghi ngờ gì nữa, chính những lần mưa đêm là một thứ thuốc giảm đau công hiệu nhất đối với bệnh ung thư giai đoạn cuối. Đêm nào có

mưa vợ chàng ngủ rất ngon, sáng ngày thức dậy tỉnh táo vui tươi, nàng yêu đời, yêu cuộc sống và tin tưởng rằng thế nào cũng khỏi bệnh. Nhân đó Quân không ngớt an ủi vợ. Chàng nói :”ngày nay khoa học kỹ thuật có những bước tiến vĩ đại. Riêng trong y học nhất là trong lĩnh vực chữa trị bệnh ung thư người ta đã có những thành công rực rỡ. Họ dùng phẫu thuật để cắt bỏ khối u đi, dùng thuốc men để trị ngăn ngừa tái phát, dùng tia phóng xạ để diệt trừ di căn. Em đã được giải phẫu, uống thuốc và trị liệu bằng chất phóng xạ. Em được hưởng bao nhiêu thành tựu của nền y học hiện đại tiên tiến nhất. Chỉ nay mai em hết bệnh thôi “. Mai Hương đặt hết niềm tin vào lời nói của chồng.

Bác sĩ Lâm là người chăm sóc và theo dõi bệnh của Mai Hương đến từ lúc tám giờ tối. Ông tiêm thuốc xong lại ngồi nói chuyện với vợ chồng Mai Hương. Lâm trước học cùng lớp với nàng. Những ngày sau cùng, khi đã gần kiệt sức, Mai Hương chỉ muốn được gặp người quen để ôn lại chuyện cũ thời còn đi học trường Võ Tánh ở Nha trang. Mai Hương thích nhất là kể về cuộc đi cắm trại Đại lãnh, ban đêm đốt lửa trại trong rừng thông,, lửa tàn mưa bắt về nướng. Mấy cô gái ngồi xúm xít nghe kể chuyện ma. Mai Hương cũng thích nghe kể dịp lễ Hai Bà Trưng năm ấy, nàng đóng vai Trưng Trắc, Mai Loan đóng vai Trưng Nhị, hai nàng áo vàng, khăn vàng, lưng thắt tằm lụa đào dắt song kiếm , ngồi lưng voi. Nàng không hiểu con voi này người ta làm sao đem nó từ Ban Mê Thuật về Nha Trang. Con voi đi dọc đường Độc Lập xuống chợ Đầm. Hai bên đường hàng hà sa số người xem hai bông hoa Võ Tánh. Rồi bao đêm văn nghệ, đêm nào nàng cũng có đơn ca .

Lâm thường ở lại sau khi đã tiêm thuốc cho Mai Hương. Đêm nay có tiếng sấm động từ xa, ánh chớp rồi tiếng mưa rơi trong ngọn gió se lạnh thổi bay bức màn lụa. Nét mặt Mai Hương vui hẳn lên. Nàng bảo Quân tắt bớt ngọn đèn lớn, chỉ để cây đèn ngủ. Ba người ngồi trong ánh sáng mờ mờ ôn lại chuyện cũ . Mai Hương reo lên :

- Ôi lại mưa! Mưa để chịu làm sao. Ước gì đêm nào cũng có mưa. Trời mưa làm cho bệnh tật trốn biệt đi đâu cả .

Quân nói :

- Mùa hè về đêm thường có mưa giông. Từ nay em sẽ không thiếu những cơn mưa. Những cơn mưa sẽ về xua tan bệnh tật, ru cho em ngủ...

Lâm nói:

- Ông trời chưa muốn cho tôi về. Tôi chẳng đem theo áo mưa hay ô dù gì cả. Đầu hôm đầy sao, trời nóng bức không một ngọn gió, có ai ngờ lại mưa như thế này. Hay ông trời muốn cho tôi ngồi lại với Mai Hương ?

Mai Hương tỏ ra thông cảm nói :

- Nếu anh có việc gì gấp cứ về trước, chị ở nhà trông . Rồi nàng quay qua nói với Quân: Mình lấy cái dù đưa ra cho anh Lâm về đi.

Quân mỉm cười bí mật :

- Thôi ngồi lại chơi tí nữa đi, bớt mưa rồi về. Mưa to như thế này mà cầm ô ngồi Honda về nhà xa chắc ướt hết, rồi lại ốm đau, đừng tưởng vi trùng bệnh tật nó sợ bác sĩ .

Cả ba cùng cười. Nụ cười Mai Hương héo hắt trông rất thương tâm Mai hương yếu lắm không nói chuyện được lâu. Nàng tựa mình nhẹ nhẹ, ngáp mấy cái rồi nhắm mắt. Hai người đàn ông nhìn nhau ái ngại. Nước da nàng xanh lợt, hổ mắt sâu chứa đầy bóng tối, làn môi khô nứt nẻ cả ra, nàng nằm, người lép kẹp chìm giữa đồng chăn nệm, mấy ngón chân khô cong cứng như người đã chết. Vú bên trái đã bị cắt bỏ hoàn toàn hồi tháng trước. Lốp da còn lại người ta khâu túm vào nhau trông nhăn nhúm, không một chút mỹ thuật . Vết mổ chưa lành còn phải dầy bông .

Chất phóng xạ làm cho tóc nàng gần như trụi hết. Không có ai tưởng tượng được cô gái trẻ trung xinh đẹp đang nhòe miệng cười trong bức tranh treo trên tường kia lại là người đàn bà tàn tạ nằm chờ chết này .

Hai người kéo nhau ra phòng khách. Quân hỏi :

- Anh thấy thế nào ? Có còn chút hy vọng không ?

Lâm ngáp ngừng một lúc rồi nói :

- Khó quá. Hy vọng mong manh lắm. Vấn đề là phát hiện khối u quá trễ. Nhưng còn nước còn tát .

Quân nói :

- Nhà tôi soi gương thấy vật lạ từ hai năm trước. Cô ấy không chịu hỏi bác sĩ mà đi hỏi mấy người bạn gái. Họ nói: Lo nhảm ! Ung thư vú là bệnh của mấy bà đẻ nhiều, cho con bú, trên bốn mươi và trong gia đình đã có người mắc bệnh này. Mấy người bạn có nấn thử, họ nói đó là tuyến sữa bình thường ai mà không có .Mai Hương tin lời họ. Cho tới khi nó phát đau đớn, đi “thử thịt” tới mấy lần mới biết đó là ung thư đã tỏa ra nhiều hướng rồi. Bây giờ tôi lại mong cho nó phát tác thật nhanh và kết thúc cho nhanh. Thấy Mai Hương đau đớn tôi chịu không nổi !

Lâm nói :

- Vấn đề bây giờ là làm sao cho nàng bớt đau đớn . Thôi ngớt mưa rồi, tôi về, mai đến .

Quân nói :

- Vâng, làm sao cho nàng bớt đau đớn ...

Dắt xe ra khỏi nhà, Lâm thấy không khí nóng hầm hập, Lâm đưa xe xuống đường hoà với dòng xe cộ đông nghẹt trên đường. Lên xe chạy được một lúc. Lâm mới để ý thấy đường sá khô và nóng, không có một vũng nước, không một cơn gió . Chàng nghĩ : Cái đất Sài gòn này lạ thực, chỗ nhà anh Quân mưa như trút mà nơi đây không một giọt nước.

Nhờ những cơn mưa đêm mà những ngày cuối cùng của Mai Hương không bị cơn bệnh hành hạ một cách tàn nhẫn. Những cơn mưa đến rất đúng lúc, nó xua nỗi đau và dìu Mai hương vào giấc ngủ với bao mộng mị êm đềm thời con gái. Nhiều khi thức dậy Mai Hương như còn lưu luyến cơn mộng, nàng nhắm mắt lại và vùi đầu vào gối .

Và ngày cuối cùng của cuộc đời nàng đến một cách êm đềm giữa giấc mơ và tiếng mưa rơi. Quân quỳ bên nàng đếm từng hơi thở, và bàn tay chàng đặt

trên ngực nàng lắng nghe tiếng trái tim và hơi thở đứt quãng, mơ hồ, như có như không. Cho đến khi cả hai vĩnh viễn dừng lại. Sự sống đã kết thúc, giống như ngọn nến lụn tàn. Một kết thúc tốt đẹp, bao nhiêu nhọc nhằn đau đớn tan đi tất cả như chưa từng có, chưa từng có một người phụ nữ tên là Mai Hương trên cuộc đời này. Chưa bao giờ Quân thấy khuôn mặt vợ mình đẹp một cách kỳ lạ tỏa ra một thứ hào quang nhân ái của con người đã sống trọn một đời lương thiện.

Xa xa tiếng sấm ì ầm, vài tia chớp, làn gió se lạnh thổi tẩm màn cửa phát phơ và trên mái rì rào tiếng mưa rơi tiếng nước chảy róc rách vào hồ. Đêm mưa giống mùa hạ vẫn còn rả rích bên ngoài. Quân đứng nhìn vợ một lúc, nhẹ nhàng cúi xuống hôn lên đôi môi đã lạnh và cứng như đá. Quân trở về phòng mình.

Chàng mở đèn sáng lên, Trong phòng ngổn ngang nhiều thứ giống như một phòng thí nghiệm. Trước tiên chàng vặn tắt vòi nước đang phun những hạt nước lên thực cao rồi rơi xuống mái nhà tạo ra một tiếng mưa rơi và những giọt nước lạnh tanh ngoài hiên đổ dần vào máng xối chảy róc rách vào chiếc vại sành. Quân bấm tắt chiếc máy cát xét, tiếng rít của gió, tiếng sấm động ì ầm khi gần khi xa đột ngột tắt hẳn. Chàng đi tới tắt luôn cây quạt máy đang quạt hơi mát từ chiếc máy điều hòa không khí thổi vào làm lay động màn cửa sổ lá sách không khác gì ngọn gió lạnh đêm mưa. Quân tắt luôn bộ phận làm cho ngọn đèn thủy ngân chốc chốc chớp lên một lần giống hệt tia chớp trong cơn mưa giống mùa hạ.

Đêm mưa nhân tạo đã làm xong công việc của mình, nó đã giúp cho Mai Hương thoát khỏi những cơn đau khủng khiếp của bệnh ung thư vào những ngày sau cùng, giờ đây nó cũng như Mai Hương được phép nghỉ ngơi mãi mãi. Quân ngồi ôm đầu giữa phòng. Điều chàng ao ước bấy lâu giờ mới cũng được phép, chàng tha hồ khóc.

Công Cha Nghĩa Mẹ

Nhớ mẹ tảo tần cảnh chợ đông

Thương cha khó nhọc chẳng thông dong

Một ngày hai buổi xe đưa khách

Sớm nắng chiều mưa phải chạy rong

Cơm áo gạo tiền thân nặng gánh

Chăm lo dạy dỗ trí dày công

Cả đời tận tụy vì con cái

Ơn đức sinh thành ví biển đông

2013 HTN

*Đi khắp thế gian không ai tốt bằng Mẹ
Gánh nặng cuộc đời không ai khổ bằng Cha*

Thông báo

Tết Trung Thu & Karaoke tại Ede

Thứ bảy ngày 21- 9 - 2013

Địa điểm tổ chức: Laan der Verenigde Naties 88 - 6716 JE Ede - Hội trường Het Riet

Thời gian :16 giờ 00 - 18 giờ 00 vui chơi Tết Trung Thu và rước đèn
18 giờ 30 - 23 giờ 00 chương trình Karaoke

Ban tổ chức trân trọng kính mời

Xem thông báo mời vào website : www.congdonghoalan.com

Vườn Thơ

Mẹ tôi

Hà Phú Đức

Mẹ tôi,
Cũng giống như những bà mẹ Việt Nam khác.
Những bà mẹ quê cần cù, chất phác.
Những bà mẹ suốt đời cam phận.
Lo cho chồng con không hề than vãn.

Mẹ tôi,
Cũng giống như mẹ của bạn, của chị, của anh.
Những người mẹ thương con vô bờ vô bến.
Những người mẹ hy sinh không hề tính toán.
Những người mẹ diệu hiền, những người mẹ đảm đang.

Có khác chăng,
Là mẹ tôi rất nghèo và một mình bươn chải.
Chật vật nuôi đàn con thơ dại.

Có khác chăng,
Là mẹ tôi một mình thế cô quạnh quẽ.
Khó khăn chống chọi đủ điều ức chế.
Dồn dập trút xuống đầu người đàn bà đơn chiếc.
Mẹ tôi lo âu, mẹ tôi sợ sệt.
Mẹ tôi chịu nhục, mẹ tôi chịu nép.
Ôi mẹ thật đáng thương, mẹ thật tội nghiệp.

Có khác chăng,
Là mẹ tôi sắc son, chung thủy lạ thường.
Hơn hai mươi năm nuôi con, chờ chồng.
Mặc tuổi thanh xuân qua đi trong hiu quạnh.
Dù nổi đời mong tưởng như vô vọng.
Dù nổi nhọc nhằn trĩu nặng vô song.

Cũng giống như bạn yêu thương mẹ bạn.
Tôi cũng thương yêu mẹ tôi vô vàn.

Tôi thương mẹ nhưng chưa làm được gì cho mẹ
Cái tuổi thơ ngây lúc còn nhỏ bé.
Cứ vùi vĩnh mẹ mua cho quần là áo lụa.
Có biết đâu mẹ phải chạy ngược chạy xuôi lo ăn
từng bữa.
Đến khi tôi lớn khôn có đủ khả năng để lo cho mẹ.
Để mong trả cái công ơn lớn như trời bể.
Để mong bù lại phần nào cho mẹ đã khổ một đời vì
con.
Thì mẹ tôi đã không còn.

Xin Cho Tôi

Cung Thị Lan

Xin cho tôi trái tim còn nguyên vẹn
của thương yêu và nhân ái chan hòa
Để tôi thấy trời xanh còn mây trắng
và mặt trời luôn là nắng đẹp tươi

Xin cho tôi đôi bàn tay rộng mở
của vòng ôm độ lượng và can trường
Để tôi thấy cuộc đời là che chở
Người với người mãi mãi sống yêu thương

Xin cho tôi đôi môi cười rạng rỡ
Để u buồn tôi được xóa tan đi
Để tôi thấy mình như là hoa nở
và mỗi người là một vị thần tiên

Xin cho tôi nụ hôn yêu thánh thiện
của người yêu tôi chẳng gặp bao giờ
Để tôi thấy tình yêu là bất diệt
và thời gian vô tận của đam mê

Xin cho tôi đôi mắt buồn không nói
của ngôn từ lặng lẽ tiếng yêu đương
Để tôi trối hồn tôi vào trong ấy
và theo người về mãi với quê hương

Nắng đại khờ

Dạ Thảo

Nắng đổ hàng cây nắng đại khờ
chiều qua xứ lạ gặp nắng thơ
tóc mây óng ả hong chiều nắng
gió cũng say tình gió ngẩn ngơ

Đôi mắt nhìn ai mắt gợi tình
lặng yên hai đứa mãi làm thình
đôi lòng chưa tỏ nhưng đã biết
có kẻ từ đây nhớ bóng hình

Ta đến đường xa tuyết xuống chiều
một ngày xứ lạnh mấy cô liêu
chập chờn sưởi ấm bên lò sưởi
giây phút tâm tình trao tiếng yêu

Ta lỡ giam mình mắt mỹ nhân
chí lớn còn đâu? chút ngại ngần!
bao giờ trở lại quê hương nhỉ
ta kể âm thầm thương tiếc thân...

John Kleinen: ông Tây thuộc sử ta

Ngô Lâm

Tôi biết đến John Kleinen ngay từ những năm đầu đến Hòa Lan, vào lúc mà đài truyền hình NOS chuẩn bị chỉnh sửa bộ phim tài liệu 'Vietnam: A Television History' của Stanley Karnow trước khi đem trình chiếu ở Hòa Lan. Bộ phim này khi được PBS cho trình chiếu ở Mỹ vào năm 1983, đã tạo nên một làn sóng phản đối mãnh liệt trong cộng đồng người Việt ở Mỹ. Stanley Karnow bị cáo buộc là đã tỏ ra quá 'thân cộng' trong bộ phim này.

Rút kinh nghiệm ở Mỹ, cũng như ở Pháp khi phiên bản này được Henri de Turenne chỉnh sửa và đem trình chiếu vào năm 1984. Đài NOS đã mời một số người Việt đến trụ sở của đài ở Hilversum để cùng xem bộ phim đã chỉnh sửa này hầu xin ý kiến. Tôi còn nhớ tất cả chúng tôi vẫn tỏ ra bất bình với nhiều điều, dù là ban biên tập NOS đã chỉnh sửa không ít. Nên nhớ là phong trào khuynh tả ở Hòa Lan vào những năm ấy đang khá mạnh. Dưới cái nhìn của những người Việt tỵ nạn thì họ là những người 'thân cộng' và 'bài Mỹ'. Ý kiến chúng tôi được lịch sự lắng nghe, nhưng người có ảnh hưởng đến sự chỉnh sửa ở nhiều đoạn lại chính là John Kleinen. Ngay từ đầu, John Kleinen đã xác định là ông không giải thích lịch sử theo quan điểm của Hà Nội (1). Trong quyển 'Vietnam: echo in Nederland' xuất bản trên cơ sở bộ phim này, John Kleinen sau đó đã viết là trái với hình ảnh những cuộc biểu tình ở Amsterdam nhằm chống Mỹ leo thang chiến tranh ở Việt Nam vào đầu thập thập niên bảy mươi với những khẩu hiệu như 'Johnson là kẻ sát nhân', thì trong bộ phim này khán giả Hòa Lan lại thấy Johnson là một nhân vật có thiện cảm nhưng đầy bi kịch. Ngoài ra, ban biên tập ở Hòa Lan đã tạo điểm nhấn là nhân vật Hồ Chí Minh có nhiều chất cộng sản hơn là dân tộc. Thêm vào đó là họ có quan tâm đến vai trò của các tổ chức cách mạng quốc gia, đệ tứ quốc tế và các giáo phái ở miền nam. Trong phần 2 và 3 của bộ phim, ban biên tập ở Hòa Lan quan tâm đến vai trò tích cực của quân đội Việt Nam Cộng Hòa trong cuộc chiến và phần phỏng vấn cố vấn Hoàng Đức Nhã đã cho thấy chính phủ của ông Thiệu không phải lúc nào cũng đồng ý với quan điểm của người Mỹ. Ở phần cuối, bộ phim đem trình chiếu ở Hòa Lan còn cho thấy hình ảnh của hơn một triệu người Việt đã phải bỏ nước ra đi sau năm 1975.

Những năm về sau, do công việc nên tôi có điều kiện tiếp xúc với John Kleinen nhiều hơn. Từ đó tôi hiểu về ông hơn và càng ngày càng có thiện cảm với nhà Việt Nam học này. Tốt nghiệp danh dự ngành xã hội và nhân học tại Đại học Amsterdam.

Roger – Lam - John

Ông trình luận án tiến sĩ vào năm 1988 về đề tài phong trào kháng Pháp của nông dân từ năm 1880 đến năm 1940 ở Trung Kỳ. Sang Việt Nam lần đầu tiên vào năm 1979, nhưng chỉ ở được một tháng, ông phải trở về Hòa Lan vì không thể nghiên cứu ở địa bàn Quảng Ngãi trong những năm ấy. Mãi đến sau khi trình luận án tiến sĩ, ông mới có điều kiện trở lại Việt Nam. Đến năm 1992 do có

quan hệ tốt với giáo sư Phan Huy Lê, ông có được điều kiện thuận lợi hơn để thường xuyên sang Việt Nam nghiên cứu thực địa. Kết quả là vào năm 1999 ông đã cho xuất bản quyển 'Đối diện tương lai, hồi sinh quá khứ' (*Facing the Future Reviving the Past. A Study of Social Change in a Northern Vietnamese Village*). Đây là công trình nghiên cứu những biến đổi xã hội tại làng Tơ thuộc tỉnh Hà Tây. Để thực hiện công trình này, ông đã có một thời gian dài sống chung với dân làng. Có một giai thoại rất hay là hàng ngày mỗi lần ông ra đường thì dân làng hay hỏi là 'bác Giôn đi đâu đấy?' thì ông hồn nhiên trả lời đùa là 'đi thẳng, đi thẳng'. Tuy thế những ngày ở làng Tơ này không phải lúc nào cũng vui như thế, vì công an Hà Tây cũng chiếu cố đến các hoạt động của ông.

Trong bài thuyết trình tại đại học Amsterdam hôm chia tay các đồng nghiệp trước khi về hưu, John Kleinen cho thấy hình ảnh làng Tơ của ông đang bị những khu chung cư cao tầng nuốt chửng. Trước kia đứng ở bìa làng, ông còn thấy được trung tâm Hà Đông phía xa xa. Trước tốc độ đô thị hóa này, thì chẳng bao lâu làng Tơ sẽ trở thành một phường của Hà Nội. Ông nói: 'Trong nhiều trường hợp, sự phát triển này đem lại kết quả tích cực, nhưng đặc biệt ở Hà Nội, ông thấy một sự phát triển ngược. Những người giàu có nhiều quyền lực mua lại đất đai, nhà cửa của những nông dân nghèo khó. Hệ quả buồn cho dân chính gốc ở đó là họ phải dời đến ở trong những căn hộ chung cư nhỏ hẹp, nơi họ vẫn tiếp tục lối sống từ xưa khi còn quần tụ trong một cộng đồng ở nơi chốn cũ, là nuôi gà trên ban công, bán bia hơi ở lối ra vào ... Ngay ở quanh làng Tơ của tôi giờ đây, tôi biết rõ là có nhiều đất được bán hoặc chuyển nhượng cho những kẻ đầu cơ vốn chẳng có dây mơ rễ má gì với ngôi làng'(2).

Hơn ba mươi năm gắn bó với Việt Nam học, John Kleinen không những đã tạo nhiều ấn tượng với đồng nghiệp bằng một danh sách dài những đầu sách và bài nghiên cứu khoa học, ông còn để lại ấn tượng tốt đối với bạn bè Việt Nam trước những hiểu biết sâu rộng về lịch sử, địa lý Việt Nam. Phó viện Kim Vân khi viết về John Kleinen hôm ra mắt quyển 'Sự tử và Rõng', trình bày về mối quan hệ 400 năm giữa hai nước Hoà Lan và Việt Nam tại Sài Gòn đã viết là: 'Tôi thực sự kinh ngạc khi ông có thể thuộc lòng những con số về ngày, tháng, năm diễn ra từng sự kiện, điều mà ngay bản thân người Việt cũng khó mà làm được'(3).

Quan tâm đến Việt Nam từ những năm chiến tranh, chọn đề tài về Việt Nam để viết luận án, do không có điều kiện sang nghiên cứu ở Việt Nam, ông sang Pháp vào hai năm 1979-1980 để nghiên cứu tư liệu về Việt Nam. Sau khi trình luận án tiến sĩ vào năm 1988, ông được cử sang Phi Luật Tân điều hành chương trình nghiên cứu với Đại học Phi Luật Tân trong những năm 1989-1991. Nhưng khi có điều kiện trở lại Việt Nam vào năm 1992, ông đã bày tỏ nguyện vọng với đại học để xin được tiếp tục nghiên cứu về Việt Nam. Theo như giáo sư Otto van den Muijzenberg, là người bảo trợ luận án tiến sĩ cho ông, thì bộ môn Nam và Đông Nam Á của đại học Amsterdam lúc ấy thấy cần thiết là ở Hòa Lan cần có một chuyên gia nghiên cứu về Việt Nam, nên đã quyết định bổ nhiệm John Kleinen làm phó giáo sư chuyên ngành Việt Nam học. John Kleinen vì thế đã trở thành nhà Việt Nam học đầu tiên ở Hòa Lan.

John Kleinen afscheid

Trong lời cuối trước khi chia tay, 'ông Tây thuộc sử ta' này đã xúc động phát biểu là: 'người ta luôn quay về với những tình yêu đầu' (*On revient toujours à ses premiers amours*). Và một trong những mối tình đầu ấy chính là lòng đam mê nghiên cứu về Việt Nam của ông, cho dù mối tình đầu này không phải lúc nào cũng được suôn sẻ. Cũng như bao nhà khoa học khác, phó giáo sư John Kleinen tuy chính thức về hưu, nhưng vẫn chưa hưởng thú điền viên, vì trong những năm sắp tới ông còn tiếp tục gắn bó

với Việt Nam, như hướng dẫn một nghiên cứu sinh Việt Nam làm luận án tiến sĩ tại Đại học Amsterdam, là nơi mà ông đã nghiên cứu và giảng dạy trong hơn ba thập niên vừa qua.

¹ Kleinen, John. *Framing 'the other': A critical review of Vietnam War movies and their representation of Asians and Vietnamese*. Trong: *Asia in Europe, Europe in Asia*. (Singapore: ISEAS and IIAS, 2004). Tr. 293

² Kleinen, John. *Facing the Future Reviving the Past. A Study of Social Change in a Northern Vietnamese Village*. (Singapore: Institute of Southeast Asian Studies, 1999). Tr. 22

³ Khi người làng trở thành công dân thủ đô.

<http://hanoi.vietnamplus.vn/Home/Khi-nguoi-lang-tro-thanh-cong-dan-thu-do/20103/835.vnplus>

⁴ Ông Tây thuộc sử ta.

<http://maivang.nld.com.vn/205357p0c1020/ong-tay-thuoc-su-ta.htm>

Nguyen - Truong Administratiekantoor

- Khai thuế (Inkomsten belasting) tư nhân
- Quản lý về kế toán, tài chính và thuế vụ cho doanh thương và tư nhân.
- Địa chỉ tin cậy, kinh nghiệm
- Giải thích rõ ràng dễ hiểu
- Giá đặc biệt cho đồng hương
- Particulier: belastingaangifte IB
- Ondernemers: overstapkorting 30%

Xin liên lạc: Trang Trương
Simon van Ooststroomhof 41
2341 KG Oegstgeest

[Tel: 071-5760175](tel:071-5760175)

E-mail adres: truong1961@yahoo.com

"Với tôi cuộc sống không phải là một ngọn nến bé nhỏ. Nó là ngọn đuốc rực sáng mà tôi phải nắm giữ lúc này. Và tôi muốn làm cho nó cháy càng sáng càng tốt. Trước khi trao nó lại cho những thế hệ tương lai."

George Bernard Shaw

Mùa Hè Và Những Niềm Vui

Bùi Văn Đỗ

Viết về mùa hè rực rỡ khi đang ở vùng trời Âu ấm áp, nhất là ở vùng đất thấp nổi tiếng với hoa uất kim hương xứ Hòa thì thật tuyệt vời. Cây cối đâm chồi nảy lộc, khắp hang cùng ngõ hẻm nơi nào cũng thấy bông nở rộ; bước ra khỏi cửa nhà đã nhìn thấy bông hoa đủ mọi màu sắc thật bắt mắt, dù không phải là thi sĩ cũng có thể nảy ra những vần thơ, đúng là tức cảnh sinh tình. Nhưng còn vui hơn thế nữa vào mùa hè, vì là mùa mãn năm học của những người trẻ Việt Nam ở mọi trường lớp. Những gương học tập thật xuất sắc của những người trẻ gốc Việt ở những nơi, những nước được cả thế giới công nhận là những quốc gia tiên tiến hàng đầu của thế giới về: sắt thép, luyện kim, về xe hơi như BMW hay Mercedes, về điện tử; và mới đây về điện mặt trời, tạo điện sạch không cần đến chất đốt, dầu khí, hay những lò điện nguyên tử mà mỗi lần bị rò rỉ hay xảy ra sự cố thì làm cho vô số người bị tai ương. Những em người Đức gốc Việt đã đạt được điểm rất cao trong những cuộc thi phổ thông cấp ba để vào đại học. Những em đó là người Việt Nam thân thương của tôi, khác nào những bông hoa tuyệt đẹp vào mùa hè nắng ấm của cái đất nước Hòa Lan hiền hòa này.

Tôi đến Cộng Hòa Liên Bang Đức lần thứ hai vào ngày 29-06-2013 đúng một năm sau, để dự lễ lãnh bằng tốt nghiệp phổ thông cấp ba của chương trình giáo dục Đức vừa được cải cách. Trước đây hệ thống giáo dục từ tiểu học, qua trung học cấp ba để vào đại học được kéo dài đến năm 19 tuổi, nay thu ngắn lại còn 18 tuổi; nếu người học sinh học hành chăm chỉ, cố gắng ở mức bình thường, còn những em học hành xuất sắc, được nhảy lớp, hay những em học chậm phải ở lại lớp thì chương trình này có thể ngắn hơn, hay dài hơn, tùy theo sự chăm chỉ và thông minh của các học sinh.

Đến một nước văn minh nhất nhì thế giới để dự một buổi lễ ra trường tốt nghiệp trung học cấp ba, để những học sinh bước vào đời sinh viên, mà buổi lễ ra trường lại mang nhiều sắc thái tôn giáo thì ta nên tìm hiểu cặn kẽ cái lý do của nó. Vùng trời Âu mà chúng ta người tỵ nạn Việt Nam đang được hưởng tự do, dân chủ và nhân quyền, là một vùng đất đã ảnh hưởng thật nhiều văn minh Kitô giáo. Nhờ có nền văn minh này mà thế giới hôm nay mới có những tổ chức xã hội như Caritas, Hội chữ Thập Đỏ, đã đón tiếp người tỵ nạn chúng ta ngay từ khi mới bước chân đến đảo, đến các trại tỵ nạn. Những

tổ chức xã hội tại một số quốc gia ở Âu Châu, ở Mỹ hay Úc châu như: an sinh xã hội, bảo hiểm sức khỏe, giáo dục, nhà ở, tình trạng những người vô gia cư; các tổ chức giúp đỡ những vùng, những miền bị xảy ra tai ương hạn hán như, động đất, sóng thần, núi phun lửa, đất chuồi làm cho hàng trăm ngàn người mất nhà ở, không có lương thực và nước sạch để uống. Đây là những giúp đỡ tự nguyện mang nặng tính ảnh hưởng Kitô Giáo mà các nước phương tây đã và đang có như hôm nay. Nhưng xã hội Trời Âu hôm nay đang mất dần lòng tin ở một vị Thượng Đế thiêng liêng nào đó; một thế giới đang muốn đem tôn giáo ra ngoài mọi tổ chức xã hội.

Những quốc gia còn nhiều dấu ấn về trường Công Giáo là quốc gia Đức mà người viết đã có dịp đến dự lễ mãn khóa bậc trung học lần thứ hai. Lễ phát bằng bắt đầu không phải ở trong hội trường của trường trung học, mà bắt đầu tại một nhà thờ bằng một Thánh Lễ tạ ơn Thượng Đế. Đã ban cho các em nhiều nghị lực, ơn thông minh, sự kiên nhẫn, gìn giữ các em suốt một thời gian dài 8 năm hoặc 9 năm ở bậc trung học, thời gian kéo dài mài dũa quần trên ghé nhà trường với bao công khó của chính các em và các thầy cô hướng dẫn các môn học, để mới có buổi lễ ra trường hôm nay.

Thánh lễ tạ ơn tại nhà thờ vào lúc 9 giờ 30 ngày 29-06-2013. Mở đầu cho lễ phát văn bằng phổ thông cấp ba của trường: Bischoefliches St.Josef-Gymnasium Bochlt, Hemdener Weg 19, 46399 Bochlt, Germany.

Đây là một thánh đường cổ kính nằm ngoài thị xã Bochlt mà nhà trường họ mượn để dâng lễ tạ ơn, vì năm nay do chương trình giáo dục có thay đổi nên hệ 13 năm học cũ và hệ 12 năm học mới giáp nhau, số học sinh cấp ba của trường thay vì khoảng một trăm em, năm nay số đó tăng lên gấp đôi khoảng gần 200 em, cộng thêm với phụ huynh và thân nhân của các em đi theo mỗi em khoảng từ 4 đến 5 hoặc 6 người tùy theo mỗi gia đình, như vậy cần phải có ngôi thánh đường có sức chứa khoảng một ngàn hay hơn mới có thể dâng thánh lễ mãn khóa. Thánh lễ mãn khóa được cử hành do một Linh Mục dòng Phanxico của địa phận Munster cử về. Điều hành buổi lễ ở nhà thờ cũng do các thầy cô giáo, các học sinh tốt nghiệp của trường điều động, ca đoàn hát trong lễ cũng do chính các học sinh tốt nghiệp của trường hát. Cuối thánh lễ ông hiệu trưởng của trường mới lên cảm ơn Lm. Chủ tế, cảm ơn các cộng tác viên lo cho buổi lễ và cảm ơn các phụ huynh đã tự về dự lễ tạ ơn, cầu nguyện cho các em trong dịp lễ mãn khóa năm nay. Sau đó ông mới mời tất cả về hội trường của trường Kapu tọa lạc ở trung tâm của thành phố Bochlt để dự lễ mãn khóa, trao bằng tốt nghiệp cho các học sinh.

Do đó sau thánh lễ khoảng 11 giờ 30, đoàn xe đồng đảo tiếp nối nhau chạy vội vàng về trường, vì tất cả

ai cũng hồi hả về hội trường sớm, tìm chỗ đậu xe và giữ chỗ ngồi trong hội trường, vì hội trường thì cố định mà năm nay số học sinh ra trường tăng gấp đôi các năm trước. Khi vào đến bãi đậu xe của nhà trường, họ tổ chức thật ngăn nắp, xử dụng ngay các học sinh của trường để dẫn và chỉ cho xe vào chỗ đậu có hàng lối, để khi ra có lối và dễ dàng lái xe lúc ra về. Vào đến hội trường, gia đình nào cũng giữ chỗ ngồi cho các thân nhân của mình. Đến khoảng 12 giờ 30 mới ổn định xong và lễ phát bằng cho các học sinh ra trường bắt đầu từ đây.

Sau lời tuyên bố khai mạc của ông hiệu trưởng, có văn nghệ phụ diễn do chính các em làm hoạt cảnh, hát múa và trình bày. Từng lớp một được giới thiệu lên sân khấu, rồi người phụ trách xưng tên từng học sinh, đồng thời trên màn ảnh hiện lên hình học sinh đó khi mới nhập học vào trường này, rồi ông hiệu trưởng bắt tay và trao bằng tốt nghiệp cho em đó. Khi đã phát bằng xong cho từng em, người phụ trách của lớp đó đọc tên một hay hai em xuất sắc của lớp, và nhận quà tặng từ một cô hay thầy phụ trách môn học đó. Các em lần lượt đi xuống khỏi sân khấu, nhận mỗi em một bông hồng màu đỏ do các em nhỏ hơn của lớp mới vào trao tặng, rồi ra khỏi phòng, đến một điểm tập trung chụp hình chung cả lớp làm kỷ niệm, sau đó lớp kế tiếp được mời lên sân khấu để lãnh bằng.

Khoảng 14 giờ mới kết thúc cuộc lễ phát bằng, sau lời tuyên bố cảm ơn của nhà trường, và mọi người được mời dự một cuộc tiếp tân nhẹ do nhà trường tổ chức, bằng bánh và giải khát, chúng tôi ra về khoảng 15 giờ. Vì vào buổi chiều lúc 18 giờ còn có buổi tiếp tân ra trường với các em mới tốt nghiệp và các phụ huynh.

Được biết, trường Kapu ở Bochlt niên học 2012-2013 có 183 em thi ra trường, trong đó có 9 em ra trường với điểm thi cao, những em này ưu tiên được xin vào học những ngành nghề mà các em khác cũng cùng ra trường, cùng đậu bằng nhưng điểm thấp hơn không xin vào học được. Một trong 9 em có điểm cao khi thi ra trường năm nay là Hoàng Tường Vân người gốc Việt sinh tại Đức. Em này ngoài việc có điểm thi xuất sắc khi ra trường 1.1, còn nói tiếng Việt Nam lưu loát trong gia đình, trả lời thư email của các người thân bằng tiếng Việt có bỏ dấu tử tế. Thật là một niềm vui cho người Việt Nam ở hải ngoại.

Trong cuộc hàn huyên sau lễ phát bằng, một người không quen biết đến bắt tay người viết chào hỏi chúc mừng, như là một người đã quen biết, ông nói một tràng tiếng Đức với nét mặt hớn hờ và hãnh diện, nhưng người viết không hiểu được vì ngôn ngữ Đức và ngôn ngữ Hòa Lan cũng khác biệt, sao may có phụ huynh của em Việt Nam đứng kế bên dịch lại cho biết. Ông ta cũng là người ngoại quốc sống ở Đức (*người Albania*) nghe ông hiệu trưởng nói trong hội trường về một em gốc nước ngoài

(*Việt Nam*) học giỏi, thi điểm cao khi ra trường, ông cũng mừng lây, nên khi thấy bóng dáng phụ huynh Việt Nam có mặt là ông đến bắt tay chúc mừng. Đúng là "*đồng bệnh tương lân*". Trên đường về được cho biết ông ta nguyên là bộ trưởng gì đó trong chế độ độc tài Cộng Sản của nước Albania, trước năm 1998 ông ta xin tỵ nạn tại CHLB Đức, hiện đang làm công nhân trong một nhà máy của Đức và có hoạt động trong Công Đoàn.

Hội trường.

Có tham dự lễ ra trường mới cảm thông được tâm tư của người trẻ. Có phải lang thang không nhà mới cảm thông được nỗi cô quạnh của người vô gia cư, như tâm tình trong bản Thánh ca Lời Kinh Hòa Bình của Phi Nguyễn. Chính trong giờ phút này lòng người viết băng khuâng trở về quá khứ của hàng nửa thế kỷ trước, khi đất nước hình cong chữ S của tôi xảy ra chiến tranh, loạn lạc. Khi những người học sinh cấp sách đến trường trong thế hệ thời ấy phập phồng, lo âu khi kỳ thi sắp tới, ngồi học thi mà nghe tiếng súng, tiếng đạn pháo từ xa vọng về, báo những điều chẳng lành nếu mai đây thi đậu thì còn được mài đũa quàn trên ghế các giảng đường đại học, còn nếu chẳng may không đủ điểm thì sẽ khăn gói lên đường nhập ngũ (*ngày ấy tỷ lệ thi đậu chỉ chừng 30 %*). Phần lớn sau cuộc thi phổ thông cấp hai hay cấp ba, bạn bè cùng lớp tản mạn đi khắp các quân trường và ra đơn vị ở khắp bốn vùng chiến thuật, tình cờ lắm mới có dịp gặp lại nhau mỗi người mang trên mình một màu áo trận; chuyện thương tật, sống chết thật dễ xảy ra trong một đất nước ly loạn với người trai thời chinh chiến.

Không như hôm nay ở đất nước bình yên, những người trẻ chỉ chuyên tâm vào học tập, không lo nếu mai đi thi không đủ điểm đậu thì phải khăn gói lên đường nhập ngũ, vì không còn được hoãn dịch vì lý do học vấn nữa. Cái thừa cấp sách đến trường trong một đất nước ly loạn ngày ấy của cha ông đây lo âu, không như thời con, cháu được cấp sách đến trường ở những đất nước thanh bình, chuyên tâm học tập nên được phát huy tất cả tài năng sẵn có của tuổi trẻ. Nhất là được hưởng một nền giáo dục nhân bản, công bằng, không bắt buộc học những điều vô bổ như trong chế độ độc tài hiện nay ở trong nước.

Sống lại với tuổi trẻ là sống lại những ước mơ, mơ một ngày trong tương lai những người tốt nghiệp phổ thông hôm nay, họ bước vào các ngưỡng cửa đại học, miệt mài nghiên cứu học tập những giá trị văn chương, triết học, y khoa, toán học, để ra đời với những tấm bằng phục vụ cho xã hội và mang lại đời sống ấm no cho họ, cho gia đình và tương lai của họ, khác với thế hệ thừa chúng tôi bị lăn mình vào một cuộc chiến không thể thoát ra, và không có được cái may mắn như các em ra trường như hôm nay./-

KIẾN ĐỊNH Xã Hội Chủ Nghĩa (XHCN) để giữ vững "NGÔI BẦU"

HOÀNG HOÀNG MAI

Chỉ cần đọc tới cái từ "KIẾN ĐỊNH XHCN" là ta có thể biết ngay...ai đang kiên định XHCN. Vâng, nó quá dễ hiểu: đó là tập đoàn độc tài lãnh đạo Đảng Cộng Sản Việt Nam (ĐCSVN) luôn kiên định "CHỦ NGHĨA MACLENNIN BÁCH CHIẾN BÁCH THẮNG"!!! Nhờ những nhãn hiệu đó, ĐCSVN mới tồn tại lâu dài hơn nữa thế kỷ nay, hay nói một cách hình tượng: ĐCSVN luôn giữ vững lập trường KIẾN ĐỊNH XHCN để giữ vững NGÔI BẦU ". Nhìn lại những gì mà hiện tại và quá khứ ĐCSVN đã làm, bạn đọc có thể thấy tựa đề tôi viết ở trên là một kết luận rất chính xác cho ĐCS, xin dẫn chứng đôi điều cụ thể trong từng thời điểm:

Hiện tại - họ vẫn kiên định

Có rất nhiều biến chuyển từ những chế độ lạc hậu, độc tài sang xã hội văn minh dân chủ trên khắp thế giới, nhưng tại Việt Nam, người dân còn bị cùm kẹp, đàn áp, bắt bớ, tù đầy, bắt công giống như thời nô lệ, phong kiến, đế quốc; Có khi còn tệ hại hơn thế nữa, tệ như cái mà tôi hay ví trong các bài viết trước: " Nó chỉ giống như ĐJA NGỤC ", chưa phải là: XÃ HỘI.! Đúng không ? một khi bè phái cộng sản CỤC ĐOAN quyết một mực kiên định lập trường XHCN để giữ lấy quyền lực độc đảng (NGÔI BẦU) của họ , thì trào lưu dân chủ tiến bộ KHÔNG CỤC ĐOAN ngay trong nội bộ ĐCSVN mới nhóm lên cũng bị đàn áp tàn bạo rồi. huống chi những trào lưu của người ngoài đảng, hay các đảng đối lập hiện hành...Còn bị đàn áp hơn nữa! Ta có thể hiểu được lập trường kiên định của CSVN đã bén rễ từ trong bụng mẹ - cái bụng Hồ Chí Minh (HCM) đó nên nó rất thâm độc! khó mà " đánh bại" nó trong chốc lát! Đúng như vậy:Tại thời điểm này ở quê nhà đang có một sự kiện đặc biệt: những đảng viên kỳ cựu THỨC TỈNH muốn tách mình ra khỏi ĐCSVN để thành lập đảng đối lập lấy tên " ĐẢNG DÂN CHỦ XÃ HỘI " như luật gia Lê Hiếu Đằng, ủy ban thường vụ "mặt trận tổ quốc" Hồ Ngọc Nhuận, luật sư Trần Vũ Hải...v...v...Nhưng mới chỉ đôi chút nhóm lên ngọn lửa dân chủ rất ôn hòa: đòi đa nguyên, đa đảng thôi mà mấy ông trùm cộng sản CỤC ĐOAN đã hoảng hốt, hoa mắt, ù tai, lảo đảo tìm mọi mưu mô dập tắt. Họ cho các báo chí "lề phải" của đảng viết những bài với ngôn từ mang bản chất cộng sản rất kiêu ngạo, ví như những ngôn từ này: "Kiến nghị lỗi thời, nhận thức sai lệch" Cũng cách đây khoảng nửa năm, có 72 trí thức lập bản kiến nghị, gọi là "kiến nghị 72", cùng toàn dân yêu cầu ĐCSVN bỏ điều 4 trong hiến pháp - điều mà chỉ cho phép ĐCSVN là tổ chức lãnh đạo duy nhất! Khi đó toàn dân tham gia chữ ký lên hàng ngàn người, nhưng ĐCS đã rào trước, chắn sau không chịu tiếp nhận ý

kiến của dân; Có cả trường hợp đuổi việc một nhà báo trẻ dám phản biện ông tổng bí thư đảng khi ông miệt thị những người làm kiến nghị:"bày trò kiến nghị này là suy thoái đạo đức" "lập trường không kiên định". Chỉ vài chuyện bình thường đòi DÂN CHỦ rất ôn hòa như trên, mà cái bè nhóm ĐCS CỤC ĐOAN đã ra tay đàn áp, nói chi tới chuyện "biến động" lớn giống như cách mạng hoa lại Đông Âu, mùa xuân Miến Điện.

Trong khoảng nửa năm nay, tỷ lệ bắt bớ tù nhân đấu tranh dân chủ bắt bạo động đã gia tăng nhiều lần so với những năm trước. Nhất là từ khi có sự kiện "kiến nghị 72 trí thức", "Chữ ký đòi công dân tự do". Nhiều nhà đấu tranh dân chủ bị chính quyền bắt bớ, hành hạ, lăng nhục trong bóng tối, kéo dài thời gian giam giữ mà không có chứng cứ và tội danh rõ ràng khiến họ phải tuyệt thực và thề cho đến chết chứ không chịu nhận lỗi, vì họ không hề có lỗi; như tù nhân lương tâm Cù Huy Hà Vũ, Nguyễn Văn Hải (Điếu Cày). Họ đã tuyệt thực gần cả tháng. Còn trường hợp tù nhân trẻ Nguyễn Phương Uyên và cậu thanh niên trẻ Đình Nguyên Kha bị dồn nén vào tù rất dã man làm rúng động cả thế giới. Nhờ nhiều áp lực đấu tranh dân chủ của các tổ chức trong ngoài nước, các em mới được giảm án: em Uyên chỉ bị 3 năm án treo, em Kha còn chỉ 3 năm tù. Theo suy nghĩ của tôi: dù giảm án, hay tù lỏng nhưng một sự giảm án có tính toán theo kế hoạch nào đó của cộng sản, chưa phải lạc quan!

Bên cạnh việc tỏ ra làm nhẹ án tù cho những người tù trên, mới nghe có vẻ ĐCSVN cũng có trái tim biết rung cảm đấy! Nhưng tôi cảm thấy như có cái gì giả tạo dân chủ, bởi vì trong khi vừa nói lỏng tù nhân một chút xíu thôi thì họ lại ra một nghị định 72 với quy định trong đó có một câu nổi bật:"....Trang thông tin cá nhân trên mạng INTERNET chỉ được đưa tin của chính mình, không được trích dẫn, tổng hợp tin tức từ các cơ quan báo chí là sản phẩm của các quản lý đó...".....Điều này có nghĩa từ nay những bloggers cá nhân khả năng còn vào tù đông hơn nữa, và từ nay người dân bị ép không được tham gia hay hiểu biết chính trị, hiểu biết tình hình Biển Đông, cùng 16 chữ vàng, 4TốtT...v...v...Nghĩa là dân Việt Nam trở thành "dân ngu khù đen" như mục tiêu mà đảng, bác - bực vĩ nhân của nhân loại đã và đang thực hiện. Có như vậy đảng mới được đánh bóng hơn với cái từ "DÂN TRÍ CAO", còn người dân thì càng được bôi đen hơn cái từ "DÂN TRÍ THẤP" để đảng tha hồ có cơ hội cỡi trên đầu dân! Thật là một thủ đoạn mách mung! không khác gì cha đẻ HCM của họ!

Trong ngành giao thông cũng vừa ra nghị định kỳ quặc thế này: khi cảnh sát giao thông kiểm soát người lái xe, người thường không được quyền quay phim, hoặc foto...Nhưng từ trước tới nay nhờ có những thước phim và foto cá nhân, người ta mới phát hiện bao nhiêu vụ cảnh sát giao thông (CSGT) đòi hối lộ. Chắc vì vậy mà ĐCS sợ lộ hết bộ mặt xấu xa của CSGT chứ gì ?

Còn chuyên ngành nông thì nhiều năm qua biết bao sự kiên vô lý dẫn đến những thảm trạng đau lòng, nổi bật là thảm trạng ĐOÀN VĂN VƯƠNG không bút lời nào tả xiết! Vì cái lý thuyết rởm: XHCN là ruộng đất sở hữu nhà nước, sở hữu toàn dân, nên bọn cấp cao tha hồ lạm quyền bắt nạt nông dân, nông dân bị chiếm hữu ruộng đất, kiện cáo năm này qua năm nọ không một ai quan tâm! Cứ mỗi lần xem những hình ảnh nông dân bị những đàn áp, đánh đập của bọn công an, phối hợp với những tay lưu manh chiếm hữu ruộng đất là tôi không sao chịu được! Tại sao chính ĐCS là người đã hứa đem chủ nghĩa MAC_LENIN vào Việt Nam để đem lại "cơm no, áo ấm, người cày có ruộng" cho nông dân, mà chính ĐCS lại cướp đất của nông dân dân?

Gần đây nghe nói ĐCS đang xem xét lại chính sách ruộng đất, có thể ruộng đất không sở hữu nhà nước nữa, nhưng nếu được như vậy cũng phải bỏ đi cái nhãn hiệu XHCN và ĐCS để thành một nhóm chữ ĐỂ NGHE, ĐỂ HÒA NHẬP VỚI THẾ GIỚI chứ!. Sao lại cứ cái kiểu trục trặc chỗ nọ, chỗ kia như một cỗ máy hỏng, không chạy được nữa. Cái của đáng vứt đi, lại cứ nay tu mai sửa, chỉ làm khổ dân thêm! Ngay như một thực tế không thể chối cãi được là nạn tham nhũng không chữa trị được ở một chế độ ĐỘC TÀI - nhất là chế độ độc tài cộng sản, đây là bài học kinh nghiệm thực tế rất rõ ràng! rõ mồn một! nhưng lại cứ cái kiểu: "dầu đầu, lò đuôi "; giống hệt như tựa đề " KIẾN ĐỊNH XHCN để giữ vững NGÔI BÁU " mà tôi dùng trên.

Tôi đọc nhiều trang mạng của đảng cộng sản Việt Nam hầu hết có những câu như: " Phải áp dụng chủ nghĩa MacLenin một cách sáng tạo, có hiểu biết". Rõ ràng dù không còn lối đi, nhưng ĐCS vẫn kiên định lập trường XHCN nhằm nhí để lao xuống vực thẳm! đó là hành động đáng chê trách!

Quá khứ họ cũng luôn luôn kiên định

Trong phần này tôi nhắc đến ông HCM là chính bởi nếu không có ông thì không có cái ĐCS ởm ờ, lì lợm ngày nay.

Quá khứ dân tộc VN là lịch sử kết nối giữa cái gọi là: cha già kính yêu của dân tộc: HCM cùng với ĐCSVN quang vinh!. Vì vậy nói đến Bác là nói đến Đảng, ngược lại nói đến Đảng là nói đến Bác. Họ là tổ chức CẦM QUYỀN như HCM từng nói sau khi cướp chính quyền 19/8/45: " đảng ta là đảng cầm quyền". Ta thấy ở đây HCM đã dùng tới cái từ "cướp" và từ "cầm quyền" thì chắc chắn ông bằng mọi giá giữ lấy cái vai trò lãnh đạo cao nhất của ông. Vì bản tính cướp giật và quyền lực ấy nên ông dễ dàng nhuộm nhiều tội ác của KẼ DIỆT CHỦNG! nhưng tôi chỉ cố viết ra đây một vài điều nổi bật những cái ác của ông để bạn đọc nào còn mê ông Hồ thì hãy rút bỏ ông ra, kéo bị ông "ám muội " như từng ám muội cả đám cộng sản Việt Nam.

- Chuyện HCM không có vợ con, gia đình thì chính ông HỒ cùng ĐCS đã tự công bố rất long trọng và chính thức trước toàn thể nhân dân Việt Nam và toàn thế giới rằng: HCM không muốn có vợ, có con

để hiển cả cuộc đời cho lý tưởng cộng sản và cho độc lập, tự do, hạnh phúc của nhân dân Việt Nam, HCM như người cha đẻ ra cả dân tộc VN này, từ đó mới có chính danh " BÁC LÀ CHA GIÀ KÍNH YÊU CỦA DÂN TỘC ". Nhưng thực tế HCM hoàn toàn khác...HCM dâm dăng thuộc loại nhất nhĩ trên thế giới và có đầy thê thiếp, có cả vợ con, có hôn thú chính thức đây chính là tội ác lừa bịp, ru ngủ của HCM đối với toàn dân Việt Nam. Tội này TRỜI KHÔNG DUNG ĐẤT KHÔNG THA. Thịnh thoảng có những nhà bình luận cho rằng chuyện đời tư của lãnh tụ thì không được phép đụng tới! Nhưng đối với tôi, tôi cho rằng: khi một lãnh tụ có đời tư THỐI THA , DƯ BẨN thì sự thối tha dư bần tràn lan vào XÃ HỘI ĐỜI CHUNG mà họ đang nắm quyền hành, nên cái từ LÃNH ĐẠO ĐỘC TÀI gán cho họ rất chính xác!

Hỏi thử ? trên thế giới này có tên lãnh đạo độc tài nào mà không dâm dăng với đàn bà? nhất là nơi XHCN - người lãnh đạo đóng kịch:TA LÀ VĨ NHÂN , ĐÌNH CAO TRÍ TUỆ...có vẻ ĐẠO ĐỨC LẮM! nhưng toàn là ĐẠO ĐỨC GIẢ. Vì ĐẠO ĐỨC GIẢ nên họ làm những việc bí ẩn, tội lỗi một cách dễ dàng, tạo nên một xã hội giữa người với người cắn xé nhau như những con thú, Người dân dù lành hiền đến đâu cũng dần dần bị ảnh hưởng xã hội:ĐẠO ĐỨC GIẢ đó. Chỉ những ai có cái nhìn sâu xa mới tránh được chất độc ĐẠO ĐỨC GIẢ xung quanh họ

Với phân tích về đời tư của HCM: trước tiên HCM và ĐCSVN đã dựng lên hình ảnh HỒ là cha già dân tộc không có vợ con. Ông làm như vậy để mọi người từ già đến trẻ, từ nam tới nữ đều kính trọng ông như một vị THÁNH hay PHẬT, BỒ TÁT. Sau đó là đạo đức, lối sống giản dị của ông. ĐCS luôn đưa hình ảnh ông ăn mặc giản dị, nhà sàn đơn sơ, nói năng hấp dẫn để dạy bảo mọi trẻ em cả người lớn:" Phải học tập tấm gương đạo đức sáng ngời của HCM". Nhưng tôi đã già và chín mùi trong suy nghĩ, nên tôi chẳng thấy những lời dạy của ông có cái gì đáng giá, nó chỉ là những câu rất bình thường như đây: " CẦN KIEM LIÊM CHÍNH, CHÍ CÔNG VÔ TƯ "--giải nghĩa: cần cù, tiết kiệm, liêm khiết, không lấy của công làm của tư. Những dòng chữ trên tóm lại chỉ có ý nghĩa chung: chăm chỉ nhưng tiêu xài tiết kiệm, biết tiết kiệm mới không lấy của công. Trong hàm ý ông HỒ không có tính NHÂN BẢN lớn như ĐỨC PHẬT, hay Chúa GÊSU đã đem cái đạo đức cốt lõi nhất là: TÌNH THƯƠNG YÊU CON NGƯỜI (cụ thể Không: trộm cướp, giết người, tà dâm ,hủ hóa; không tham, sân,si, mạn, nghi).

Vì thứ lý thuyết đạo đức chưa nhân bản, chưa hướng tới TÌNH THƯƠNG YÊU CON NGƯỜI, như phần trên tôi đã viết nên sự đoàn kết mà HCM kêu gọi chỉ để mục đích tạo điều kiện cho ông làm lãnh đạo độc tài. Kẻ có ham muốn quyền lực tối cao là kẻ ác, sát nhân, mà đã như vậy thì làm sao biết thương yêu con người! KHÔNG CÓ TÌNH NGƯỜI THÌ LÀM SAO CÓ TÌNH ĐOÀN KẾT. Bởi vậy nên trong kháng chiến HCM thành lập mặt trận VIỆT MINH.

Sau kháng chiến thắng lợi rồi, Hồ đã đút tất cả đồng minh của ông, tìm cách tiêu diệt tận gốc như những vụ “Cải Cách Ruộng Đất” long trời lở đất, “Nhân Văn Giai Phẩm”, “Tiêu khổ kháng chiến”, “Tiêu diệt chính kiến”, “Thẩm sát Mậu Thân”, “Mùa hè đỏ lửa”, “Xua đuổi vượt biên”; Ngày nay là cả dân tộc chưa hòa hợp hòa giải dân tộc, đất nước đang rối bời trong cảnh thù trong giặc ngoài, chia rẽ, mất đoàn kết đó là do đâu. Do hậu quả của cái thứ ĐOÀN KẾT theo chính sách "làm trong sạch đảng", tiêu diệt mọi đảng phái yêu nước, mọi thành phần giai cấp, mọi gốc rễ BẮC - NAM...như vậy nó không phải là thứ VĂN HÓA CHIA RẼ, MẤT ĐOÀN KẾT do HCM tạo ra hay sao?

Nhưng chúng ta cũng nên tìm hiểu vì sao “vị cha già dân tộc” mà lại CHIA RẼ, TÀN SÁT thâm độc đồng bào mình thế? Bởi vì HCM là thành viên rất trung tín của tổ chức Cộng sản quốc tế và là tay chân của MAO CHỦ TỊCH; vậy những loại người này đều khát máu, đâu có tình người, không có tình người làm sao biết đoàn kết, thương yêu. Ngoài lý do này, còn một lý do khác mà nhiều người đã biết, kể cả ĐCS cũng biết nhưng không dám nói ra. Lần này tôi xin viết thật: HCM chính là TẬP CẬN BÌNH - người Tàu, trích đoạn ngắn trong một tài liệu sau:" Trong bản báo cáo đầu tiên của HCM ngày 18-12-1924. Sau 1 tháng có mặt tại Quảng Châu đã có những dòng cuối thật lạ lùng như sau" TRONG LÚC NÀY TÔI LÀ MỘT NGƯỜI TRUNG QUỐC CHỨ KHÔNG PHẢI LÀ MỘT NGƯỜI VIỆT NAM VÀ TÊN TÔI LÀ LÝ THỤY CHỨ KHÔNG PHẢI NGUYỄN ÁI QUỐC "(Do tác giả Minh Võ sưu tầm từ tập một của quyển: HCM Biên Niên Tiểu Sử để dẫn giải chủ nghĩa cộng sản du nhập vào VN như thế nào trong tác phẩm HCM, (nhận định tổng hợp trang 514).

Tôi rất tin điều trên bởi kết hợp với bao thông tin khác trên mạng mà tôi đã đọc, trong đó có một thông tin nổi bật mới gần đây trong video: "Bí ẩn xác ướp HCM ". Ôi, thật tội nghiệp, nhưng cũng thật kinh hoàng cái xác chết đó. Vậy thì HCM chỉ là người Tàu cài vào VN để nhuộm đỏ cộng sản theo nhiệm vụ quốc tế cộng sản và MAO, làm sao ông có trái tim nồng ấm đối với người VN như chính dân viết với nhau. Qua hai lý do HCM quá trung tín với chủ nghĩa MACLENIN đồng thời ông không phải người VN. Vậy dù ông có tốt đến đâu, ông cũng thua xa những lãnh tụ khác. Đúng vậy, trên thế giới này đã có ai dám lừa bịp cả dân tộc mình rằng bác không muốn có vợ con để cống hiến cuộc đời cho dân tộc, kể cả những tên đồ đê LÊ-STALIN-MAO-POLPOT, cũng chưa bao giờ có ai là lãnh tụ một nước mà do nước khác cài vào để hoạt động tình báo. Kinh hơn nữa HCM còn giết hại bao nhiêu cô gái, đàn bà, giết như thú vật. Chỉ nói riêng đời tư gian xảo này thôi, cũng đủ coi ông là tên tội phạm khát máu, không cần phải kể tới diệt chủng của ông. Vậy thì sao ĐCSVN đã đem hết quyết tâm dựng cái tên tội phạm thành HUYỀN THOẠI HCM, VỊ CỨU TINH DÂN TỘC...v...v...đủ kiểu cách làm đẹp “cha già dân tộc”. Ngay như chuyện HCM không có trong

danh sách của UNESSCO là danh nhân thế giới nhưng ĐCS phổ biến tràn lan chuyện này cho cả nước tin theo. ĐCS muốn dựng hình ảnh ai để tôn thờ tụng niệm, để làm tấm bình phong thì ĐCS cứ làm không biết xấu hổ! như kiểu dựng huyền thoại anh hùng: LÊ VĂN TÁM - cậu bé tư tưởng đốt cháy mình nhảy vào kho đạn giặc.

Tôi đã đọc nhiều tài liệu về HCM cả lẽ phải lẽ trái, nhưng tôi không nghe nổi sự ca tụng HCM là vị cứu tinh dân tộc bởi nói về HCM và ĐCSVN thì tôi đã ở bên cạnh họ từ tuổi ấu thơ. Vì hỉ mũi chưa sạch nên tôi hay vâng lời họ! Giờ đã chín mùi trong suy nghĩ tôi mới hiểu họ chính xác - CS bị nhuộm đỏ là gì ? để cái chất đó trong người là không có tình người, là vô cảm, là chỉ biết yêu cộng sản với nhau thôi: "Quang sơn muôn dặm một nhà, bốn phương vô sản đều là anh em ". Bạn đọc chắc đã đọc những lời phát biểu của nhiều lãnh đạo đảng Cộng sản Liên Xô, Đông Âu, Đức, hay nhà lãnh đạo PHẬT giáo: ĐẠT LAI LAT MA, họ đã dùng những từ gì để đánh giá bản chất xấu xa của Cộng sản!!...ở đây tôi không thể dẫn chứng hết điều đó nhưng chắc bạn đọc đã từng nghe nhiều những câu nói nổi tiếng ấy rồi.

KẾT LUẬN:

Trên đây tôi đã viết những dòng chỉ trích HCM và ĐCS khá bạo gan bởi vì ĐCS vẫn còn rất cực đoan, bảo thủ - rất coi thường người dân. Một mặt thì ĐCS vẫn theo học thuyết MACLENIN là học thuyết duy vật biện chứng (không có TRỜI PHẬT tâm linh gì cả). Kể cả trong học đường, Họ còn cho học sinh từ cấp hai đã phải học “học thuyết tiến hóa loài người” của CHALES DÁRWIN; Nhưng mặc khác họ lại đem HCM tạo ra VỊ THÁNH CỨU TINH DÂN TỘC, dùng mọi hình thức lễ bái HCM, để tượng thờ cúng HCM cạnh tượng Phật. Họ cố tình không muốn biết khi HCM còn sống ông hoàn toàn phủ nhận tâm linh, ông từng nói " Nếu chúa GÊSU còn sống, chúa cũng theo MACLENIN ", còn với đức Phật thì HCM nói "Phật thì chỉ có đức mà không có tài, có đức mà không có tài thì cũng vô dụng cho xã hội".

Hiện nay ĐCS mặc cho đất nước lâm nguy vì cái bóng ma HCM mà ĐCS hàng ngày lạy xin làm cho họ mù mịt . MẸ Việt Nam (dân tộc VN) rất đau lòng vì ĐCS đang mù quáng thờ cúng một tên diệt chủng, một tên dâm dăng để nhiễm cái hồn ma bắn vào đầu mình ? Nhưng thôi, tôi chỉ là người bình thường, dù sao cũng có chút thông cảm mấy ông cộng sản cỡ bự ngày xưa đã theo HCM từ thuở hỉ mũi chưa sạch, khó mà gỡ ra. Còn HCM thì cũng bị các ông tổ MACLENIN nhồi nhét vào đầu những chất độc để ông thành rắn độc từ thừa thanh niên. Biết làm sao đây ? Chỉ có cách dừng thờ phụng ông HỒ và cả MACLENIN nữa; Cảnh đó là phải biết nuôi dưỡng tế bào thương yêu dân tộc, với niềm khát khao học hỏi thế giới văn minh, hãy trở về với dân tộc, cùng toàn dân xây dựng quê hương trong dân chủ, tự do.

Tiết dạy mẫu về Chống tham nhũng

Mạc Văn Trang

Phong bì – một hình thức của tham nhũng

Cô giáo Hạnh ở hàng xóm, chạy sang nhà mình:
Anh ơi, giúp em với!

Anh thì giúp gì được!?

Anh ơi, trường em là trường điểm, lớp em là lớp điểm, em là giáo viên điểm cho nên em phải soạn giáo án mẫu về phòng chống tham nhũng, dạy thí điểm ... Trên yêu cầu là phải vận dụng các phương pháp tích cực, “lấy học sinh làm trung tâm”...

Kính nhĩ! Ngày xưa dạy học cốt “ít mà tinh”, để học sinh tự hình thành nhân cách theo những giá trị Chân, Thiện, Mỹ, Ích; nó thành người hiểu biết, lương thiện thì tự nhiên sẽ có mọi thứ...

Bây giờ trên chỉ đạo theo kiểu “cần gì học nấy”, cho nên phải dạy đủ mọi thứ, mà “cái nhân cách” cứ tóa loe đi đâu hết! Bất dạy chống tham nhũng mới cực chứ!...

Dạy chống tham nhũng ...thế mà hay! Cô thử nghiệm món này khéo thành “đặc sản” Việt Nam cũng nên!

Thế là hai anh em trao đổi một hồi xem vận dụng những thủ thuật sư phạm gì để chuyển tải nội dung cho sinh động. Cái chính là để cô tự tin. Còn soạn giáo án là kỹ xảo của cô rồi.

Hiệu trưởng giao nhiệm vụ: Sau khi cô dạy thí điểm, các giáo viên dự giờ, góp ý, giáo án của cô sẽ được hoàn thiện, thành “giáo án mẫu”. Nhưng không biết số phận cái “giáo án mẫu” này sẽ ra sao? Xin bà con xem Biên bản tiết dạy “mẫu” dưới đây.

Trường điểm Đ., lớp điểm 11A2, Cô Lò Thị Hạnh giáo viên (GV) dạy thí điểm. Ban giám hiệu và 15 GV dự giờ. Lớp có 40 học sinh (HS). Tiết học bắt đầu từ 9 giờ sáng ngày.... Phần thủ tục xong. GV bắt đầu...

GV: – Các em cho biết trên đất nước tươi đẹp của chúng ta đã và đang xảy ra tệ nạn gì nghiêm trọng?

HS: Cả lớp cùng nhao nhao giơ tay ngay lập tức.

GV: Các em cần suy nghĩ bằng cả hai bán cầu não của mình rồi hãy giơ tay chứ!

HS: xì xào ...đế quá, đế ợt, câu này “phở” quá...

GV: Mời em Trọng phát biểu.

HS Trọng: Thưa cô, đất nước ta nhìn chung về cơ bản vẫn tươi đẹp, nhưng rất nhiều tệ nạn diễn biến

phức tạp, nghiêm trọng, dài ngày, gây nên những hậu quả rất khó lường... Nguyên nhân chính là do....

HS: cả lớp lao xao, xì xào...

GV: Các em hãy nêu cụ thể tên của tệ nạn?

HS: Cả lớp giơ tay, nhấp nhồm...

GV: Mời HS phát biểu:

HS Tiến: Thưa cô trên đất nước tươi đẹp của chúng ta lúc nhúc các loại “tặc” ạ: lâm tặc, than tặc, vàng tặc, cát tặc, bôxít tặc, khuyến tặc, dâm tặc, dinh tặc, địa tặc, sơn tặc, hải tặc, thủy tặc... đã tàn phá đất nước ta xơ xác, tiêu điều nên bị xếp bét trong các nước quản lý tài nguyên kém nhất thế giới...

HS Hà Chuyên: Thưa cô rất nhiều tệ nạn xã hội ạ: làng ma túy, làng ung thư, xã ung thư, nạn cờ bạc, đề đóm khắp nơi; nạn chặt chém khách du lịch, nạn buôn bán trẻ em, phụ nữ; nạn xã hội đen hoành hành, nạn chạy chức chạy quyền, học dõm, bằng giả, nạn đạo văn, nạn bạo hành, nạn nạn phá thai ở vị thành niên... rồi nạn mại dâm thì ghê lắm ... len lỏi vào tận trường mình rồi ạ...

HS: cả lớp lao xao, xì xào, tiếng xuyt, tiếng cười khúc khích...

GV: Cả lớp trật tự! Các em kể các tệ nạn thì cả ngày chẳng hết. Cô muốn biết tệ nạn nào là chính, sinh ra vô vàn các tệ nạn đó?

HS Quyết: Thưa cô, từ tệ nạn tham nhũng mà sinh ra các tệ nạn khác ạ. Tham nhũng là mẹ, các tệ nạn khác là con, là cháu chắt của nó thôi ạ!

GV: Cả lớp có đồng ý với em Quyết không? Có ý kiến nào khác không?

HS Trí: Thưa cô, có mẹ thì phải có bố, nó mới sinh ra con cháu được chứ ạ. Theo em bố của nó là nạn mua quan bán chức. Có chức quyền mới tham nhũng được chứ ạ...

GV: Ý kiến em Quyết, em Trí khá xác đáng. Ta nhận diện được tham nhũng là tệ nạn gốc, sinh ra các tệ nạn khác là điều cốt yếu. Vậy ta cần định nghĩa: tham nhũng là gì? Cô đề nghị thảo luận nhóm. Bàn trên quay xuống, 5 – 6 em một nhóm. Các em nhóm trưởng nhớ câu hỏi chưa? Bắt đầu thảo luận trong 5 phút.

HS: Hình thành các nhóm khá nhanh. Thảo luận sôi nổi. Tranh cãi hăng, hơi ồn ào...

GV: Đại diện các nhóm chuẩn bị phát biểu. Nói thật ngắn gọn cái định nghĩa và phân tích nội hàm của nó. Bắt đầu từ nhóm 1.

HS Bích Hằng: Thưa cô, nhóm em ý kiến lung tung lắm ạ. Bạn Quý định nghĩa: Tham nhũng là tham lam và những nhiều kết hợp với nhau để kiếm lợi bất chính. Bạn Thanh nói: Tham nhũng là bầy sâu bọ, cái gì cũng ăn và ăn không biết no, biết chán. Bạn Vinh thì: Tham nhũng là các quan chức lợi dụng chức quyền bắt chẹt dân để cướp bóc làm giàu cho cá nhân, kiểu như “Có ba trăm lạng việc này mới xuôi”, hay “nén bạc đâm toạc tờ giấy”... Em

đồng ý với bạn Vinh, chỉ kẻ có chức quyền mới lợi dụng nó để kiếm lời bất chính...

GV: Cảm ơn nhóm 1. Ý kiến rất phong phú. Các nhóm có ý kiến gì khác không?

HS Đức: Nhóm 5 xin bổ sung: Bọn tham nhũng như sâu bọ thì quá hiền, nó phải như con quái vật bạch tuộc, có hàng trăm vòi luồn vào khắp các nơi béo bở để bòn rút và hủy hoại xã hội. Vòi thò vào ngân hàng, tài chính, doanh nhân, xí nghiệp, vòi thò vào nông thôn, miền núi, bệnh viện, trường học ... Có tiếng xì xào “thò cả vào các em chân dài”... Cười khúc khích. Xuyt...

HS Phương Dung: Thừa cô ca dao xưa “Cướp đêm là giặc, cướp ngày là quan”, ngày nay bọn tham nhũng cướp ngày, cướp đêm, cướp trưa, cướp tối luôn...

GV: Cô yêu cầu nêu định nghĩa khái niệm, không nên sa đà vào mô tả hiện tượng...

HS Minh: Thừa cô, tham nhũng là làm nghề gì, ăn nghề ấy một cách gian dối, bần thủ ạ.

HS Thùy Linh: Em không đồng ý với bạn Minh. Người dân làm nghề để sinh sống thì tham nhũng sao được. Chỉ các quan chức mới lợi dụng chức quyền tham nhũng. Theo từ điển tiếng Việt, tham nhũng là lợi dụng quyền hành để những nhiều nhân dân lấy của.

HS Cường: Định nghĩa như từ điển quá hiền. Tham nhũng không chỉ lấy của cải vật chất mà còn tham chức, tham quyền, tham danh vọng, bằng cấp... và nó đánh cắp thời gian của cả xã hội, nó hủy hoại các giá trị văn hóa, tinh thần, chiếm đoạt sự trinh trắng của bao thiếu nữ... Tham nhũng phải là tội ác của kẻ có chức quyền mưu lợi cho bản thân và phe nhóm, làm hủy hoại đất nước và xã hội...

HS cả lớp ồn ào. Hoan hô bạn Cường. Đồng ý với Cường... Cường number One...

GV: Các em thảo luận sôi nổi, ý kiến phong phú, nhưng cần tóm lại: Có nhiều định nghĩa về tham nhũng trong từ điển, trong các văn bản của Đảng và Nhà nước, trong nhiều tài liệu quốc tế. Cô đã biên soạn lại, sẽ đưa tài liệu cho lớp trưởng phổ tồ để các em nghiên cứu. Có mấy điểm cần chốt lại:

Chủ thể tham nhũng là ai? Người có chức quyền, dân gọi chung là các quan tham;

Hành vi tham nhũng là gì: lợi dụng chức trách, nhiệm vụ để ăn cắp của công và gây khó dễ, bắt chẹt người dân phải hối lộ mới giải quyết công việc; Động cơ tham nhũng là gì? Vì tư lợi cho bản thân, gia đình, phe nhóm bất chấp tác hại cho đất nước, cho xã hội;

Hậu quả là: Về kinh tế đất nước kém phát triển; về xã hội dân mất niềm tin vào nhà nước, vào pháp luật, cũng làm bừa dẫn đến “quan tham, dân gian”, xã hội đảo lộn, đạo đức suy đồi... Vì vậy mới gọi bọn tham nhũng là “giặc nội xâm” tàn phá đất nước...

HS: Trật tự. Lắng nghe. Suy tư...

HS Tuấn (đứng lên): Thừa cô “giặc nội xâm” luôn móc ngoặc với giặc ngoại xâm ạ. Chúng em học lịch sử thấy: Khi nào trong nước chia phe cánh oánh nhau là y như có phe đi cầu cứu ngoại bang, “cồng rắn cắn gà nhà” đấy ạ. Ông em bảo, cho Tàu thuê rừng 50 năm, cho Tàu vào khai thác bô – xít Tây Nguyên là “rước voi dầy mã tổ” đấy ạ. Tội này phải to hơn tham nhũng chứ ạ.

GV: Bạn Tuấn đã mở rộng sang vấn đề giặc ngoại xâm... Theo cô hai vấn đề có liên quan với nhau. Nhưng trong bài này ta chỉ nói về “giặc nội xâm”. Vấn đề giặc ngoại xâm quá nhạy cảm, cô không dám bàn!

HS Tuấn: (lại đứng lên): Thừa cô, như thế giặc nội xâm và giặc ngoại xâm là anh em sinh đôi cùng trứng rồi ạ. (HS cả lớp cười).

GV: Thôi,... ta tạm chốt lại khái niệm tham nhũng. Bây giờ các nhóm tiếp tục thảo luận trong 5 phút về những biểu hiện của tham nhũng và liên hệ với thực tế những gì các em thấy.

HS: Các nhóm lại chụm vào thảo luận. Rất hào hứng, sôi nổi. Có nhóm tranh cãi to tiếng, có vẻ căng thẳng...

GV: Các em trật tự. Người ta nói “một trí khôn đã tốt, hai trí khôn tốt hơn”, ta thảo luận để chia sẻ các suy nghĩ một cách thân ái, chứ không nên gay gắt! Đề nghị nhóm 2 và nhóm 5 trật tự... GV xuống nhóm 2 đang lộn xộn...

HS Triết: Thừa cô, bạn Thành bảo ba em là trùm sỏ tham nhũng, đáng bị treo cổ ạ. Bạn ấy xúc phạm em... Trong khi bố bạn ấy là bác sĩ cũng luôn đòi phong bì của bệnh nhân, mẹ bạn ấy là giáo viên cũng dạy thêm lấy tiền thì bảo không phải tham nhũng...

HS Thành: Thừa cô, bố em là bác sĩ – thương binh hồi đánh bọn Tàu khựa. Bao năm nay bố em vẫn bỏ tiền mua thuốc men và dùng 2 ngày trong tháng để đi chữa bệnh miễn phí cho cựu chiến binh. Mẹ em lương không đủ sống, phải dạy thêm mới được bồi dưỡng tí chút để nuôi con đâu phải là tham nhũng. Mẹ em làm giáo viên như cô. Cô cũng tham nhũng à?

HS nhóm 5 đang cãi nhau to tiếng, túm ngực áo nhau...

GV: Chạy xuống nhóm 5. Cô xin các em. Các em bình tĩnh nào! Liên hệ thực tế những không được xúc phạm đến các bạn mình...

HS Hoàng: Thừa cô, em hỏi bạn Hải: bố mẹ bạn lương tháng bao nhiêu mà có xe hơi, nhà lầu sang trọng, ăn chơi xa hoa, lại còn mấy biệt thự ở Hồ Tây cho thuê? Anh bạn ấy đi du học ở Mỹ, bạn ấy học kém nhất lớp mà khoe sắp đi du học Anh, tiền lấy đâu ra?... Thế là bạn ấy đấm em, lại còn đe dọa “bố sẽ cho mày biết lễ độ”! Em sợ bạn ấy cho bọn xã hội đen với công an đến quậy phá nhà em ...

HS Hải: Thưa cô, tất cả quan chức nhà nước “cỡ” bố em đều thế cả, sao bạn ấy cứ xía vô nhà em. Em chơi với bọn nó, em biết nhà chúng nó còn giàu có, ăn chơi gấp vạn nhà em ấy chứ...

GV: Cô xin các em. Các em là những con người trong trắng, chưa dính bụi đời, đừng gắn mình vào những cái xấu xa, đừng đồng nhất mình với kẻ tham những để rồi gây sự với nhau... Các em hãy cùng nhau đứng về trận tuyến những người lương thiện, trong sạch để mổ xẻ hiện tượng tham nhũng, lên án kẻ tham nhũng, dù họ là ai...

HS Phương Lan: Thưa cô khó lắm ạ. Chị em tốt nghiệp đại học loại giỏi, mấy năm nay chạy việc không được, vì không đủ tiền. Trong khi chị của Thảo Phương vừa tốt nghiệp đại học báo chí ra đã được cử làm Chủ tịch hội đồng quản trị một tổng công ty xây dựng to đùng. Người ta bảo: “Muốn làm công chức, chuyên viên/ Nếu không có tiền thì phải 5 C”. 5 C tức là con – cháu – các – cụ – cấp! Cho nên con dân và con quan là hai trận tuyến đối lập rồi, cô ạ!

GV: Cô cũng không biết nói thế nào. Chúng ta chỉ thống nhất rằng tham nhũng là quốc nạn, xấu xa. Cô nghĩ con cái những người tham nhũng một khi thấy rõ trách nhiệm với đất nước, thấu hiểu nỗi khổ của nhân dân, biết xấu hổ trước việc tham nhũng, cũng sẽ giác ngộ, muốn làm người lương thiện. Có như vậy mới hy vọng các em chính là những người xây dựng một xã hội mới, trong sạch... Đức Phật Thích Ca khi thấu hiểu nỗi đau khổ của chúng sinh, đã từ bỏ ngai vàng, bỏ cuộc sống đế vương để dẫn thân tìm con đường cứu khổ, cứu nạn cho chúng sinh...

HS Lâm: Thưa cô Đức Phật có chống được tham nhũng đâu ạ. Em thấy kẻ tham nhũng lại cúng vào đền chùa rất nhiều tiền và cầu mong tham nhũng được nhiều hơn. Thánh thần cũng bị hối lộ và bật đèn xanh cho bọn nó rồi ạ. Cô đến chùa mà xem, họ nhét đầy tiền vào tay Phật. Còn ông Di Lặc thì bụng phưỡn, bê một khay vàng khệ nệ, cổ đeo chuỗi tràng hạt to đùng bằng vàng, cười hề hề tấp cả mắt lại... (Cả lớp lại cười).

GV (cũng cười): Thôi, ý kiến các em tạm dừng ở đây. Chúng ta mới thảo luận tham nhũng là gì và những biểu hiện của nó nhưng thời gian không cho phép tiếp tục. Cô đề nghị các nhóm về lên mạng forum tiếp rồi nhóm trưởng in ra. Bài sau ta sẽ trao đổi thêm. Bây giờ còn ít phút, để thư giãn, cô đề nghị các em trừu xuất bản thân khỏi hoàn cảnh hiện tại, tưởng tượng rằng mình có quyền năng huyền diệu, vô biên và sẽ dùng quyền năng đó để chống tham nhũng. Vậy em sẽ làm gì?

Nào, tất cả nhắm mắt lại. Thở sâu, chậm, đều đều và cho trí tưởng tượng bay bổng mênh mang... Ta liên tưởng đến những điều huyền diệu, những quyền năng vô biên, mình sẽ dùng quyền năng đó để phòng chống tham nhũng...

HS: Có vẻ thích thú với hoạt động này, tất cả làm theo GV...

GV: Nào, em nào sẽ nói phép màu của mình trước? Mời Diệu Huyền.

HS Diệu Huyền: Thưa cô, em sẽ hóa phép cho tất cả bọn tham nhũng sau một đêm ngủ dậy, người đen sì...

HS cả lớp cười, nhao nhao: Thế thì nước mình thành châu Phi à? Hay đấy, nhưng tham nhũng ít đen ít, tham nhũng nhiều thì đen thui, mới công bằng chứ...

HS Diệu Huyền: Em nói chưa hết ạ. Sau khi bọn tham nhũng đen thui, em sẽ kêu gọi: ai trả lại của tham nhũng đến đâu thì sẽ trắng dần đến đó, trả hết thì trở lại bình thường. Tất cả của cải bọn tham nhũng nộp lại em sẽ cho xây các trường học, bệnh viện, bắc những cây cầu qua sông suối cho các bạn không phải bơi hoặc đu dây qua sông đi học; sẽ giúp đỡ dân nghèo và trả nợ các nước một phần...

HS cả lớp vỗ tay, cười vui... Hàng loạt cánh tay giơ lên...

HS Phú: Thưa cô em góp ý với Diệu Huyền là cho bọn tham nhũng mọc sừng như quỷ sứ. Tham nhũng ít, ít sừng, tham nhũng càng nhiều thì các sừng, u cục nổi lên đầy đầu, khi trả của tham nhũng thì sừng sẽ giảm bớt, trả hết thì hết u bướu... Thế nó mới kinh...

GV: Trí tưởng tượng mỗi người khác nhau, sao em lại gán những hình ảnh do em tưởng tượng cho Diệu Huyền? Cái đó là của riêng em chứ!

HS Phú (cười toét miệng): Thế cũng được ạ.

HS Quyết: Thưa cô và các bạn, em sẽ vung cây tầm sét lên, cho bọn tham nhũng chết sạch như Lý Thông và biến thành bọ hung hết!

HS cả lớp lại nhao nhao: Kinh quá! Ôi, bọ hung bò lúc nhúc khắp nơi, tởm sợ bọ hung lắm. Khiếp quá!...

HS Phương Bích: Thưa cô, em muốn đem đến cho mỗi quan chức một lương tâm... Tức là sau khi ngủ dậy họ trở thành con người mới, có lương tri, biết xấu hổ, tự dằn vò về tội lỗi và tỉnh thức...

HS Đức: Nếu bạn Phương Bích cho họ có lương tâm, biết xấu hổ về tham nhũng, thì họ sẽ tự tử hết, như cựu tổng thống Hàn Quốc nhảy từ trên núi xuống chết...

HS cả lớp lại nhao nhao: Ôi giờ ôi, thế thì chất chông xác người dưới chân núi Tam Đảo, Ba Vì!.. Núi Bà Nà, núi Bà Thờ nữa! Núi Bà Đen, núi Hồng Lĩnh... Toàn xác người!...

HS Chiến: Thưa cô, em nghĩ rất đơn giản, em biến thành luồng gió thơm, thổi suốt từ Bắc vô Nam, những kẻ tham nhũng bốc mùi xú uế, gặp luồng gió thơm đều lăn ra chết!

HS cả lớp lại ồn ào: Sợ quá, thế thì đầy xác chết! Người dân đến trụ sở đảng ủy hay ủy ban bỗng nhiên thấy toàn xác chết à, kinh quá! ... Thế thì hết cán bộ à?.. Cô ơi, bạn Triết muốn ý kiến ạ.

GV: Mời em Triết.

HS Triết: Thừa cô, theo em những người tham nhũng, lúc đầu cũng là những người tốt, nhưng vì thấy tham nhũng dễ quá nên nổi máu tham... Nếu có phép màu, em sẽ xây một cổng Thiên, mọi người đi qua đó, lòng tham sẽ được gột rửa. Tất cả các quan chức, trước khi nhận nhiệm vụ đều phải đi qua cổng thiêng đó...

HS Hiếu: Thừa cô em có một kính chiếu yêu, cứ soi vào kẻ tham nhũng nào thì tất cả của cải tham nhũng hiện lên rõ hết: Tất cả nhà cửa, vàng bạc, đất đai, bồ nhí, con rơi ... của hắn đều hiện rõ trước mặt hắn. Như vậy hắn sẽ không thể kê khai man trá. Từ đó xét xử công minh, không ai dối trá hay bao che cho nhau được a.

GV: Cảm ơn các em đã tham gia một tiết học tích cực. Tiếc là thời gian hết mất rồi. Tất cả những điều các em tưởng tượng rất phong phú và thú vị, nhưng chỉ là trên bình diện tâm lý, ước mong... không phải hiện thực. Tuy nhiên nó để lại trong tâm hồn chúng ta những trải nghiệm sâu sắc, những hạt giống của lương tri... Cô thấy tưởng tượng của các em phong phú, muôn vẻ. Theo cô, ý của bạn Diệu Huyền, Phương Bích, Minh Triết và Hiếu có tính nhân văn hơn...

Bây giờ thời gian đã hết. Đây mới là tiết học nhập môn về phòng chống tham nhũng có tính giới thiệu và gây hứng thú với môn học mới mẻ này. Các em về nhà nhớ thực hiện những việc cô đã dặn.

GV (xem đồng hồ): bây giờ là 9 giờ 47 phút. Cô xin lỗi quá mất hai phút! Nhưng còn một mục nữa: Xin mời thầy bí thư chi bộ kiêm hiệu trưởng cho ý kiến chỉ đạo.

Hiệu trưởng (đi lên bục giảng, nghiêm nét mặt nhìn mọi người, một lúc sau mới nói): Quán triệt nghị quyết Đại hội Đảng CSVN lần thứ XI về đổi mới căn bản, toàn diện giáo dục và đào tạo, thực hiện chỉ thị số 10/CT-TTg ngày 12/6/2013 của Thủ tướng Chính phủ, nội dung Phòng chống tham nhũng được giảng dạy trong nhà trường từ năm học này. Đây là tiết dạy thử. Về tiết dạy này, khi họp nội bộ rút kinh nghiệm, tôi sẽ phát biểu sau. Riêng với học sinh các em phải nhớ ba điều:

Một, tham nhũng là vấn đề vô cùng nhạy cảm, học đâu biết đó, không được bàn luận tự do tùy tiện. Tôi xin nhắc lại, đây chỉ là tiết dạy thử, chứ chưa phải chính thức, những gì các em vừa nói, ra khỏi lớp không được tiếp tục bàn luận;

Hai là, cấm lên mạng fo – rum fo- riếc mà kẻ địch lợi dụng xuyên tạc gây bất ổn chính trị – xã hội, “cái xảy nầy cái ung” là nguy hiểm đến sự tồn vong của chế độ;

Ba là, cấm liên hệ thực tế, vận vào người này, người kia. Chuyện trẻ con có thể đụng chạm đến người lớn, lên tận trung ương, bộ chính trị là tôi mất chức, trường ta mất tiên tiến, ảnh hưởng đến truyền thống thi đua vẻ vang hơn 50 năm qua của trường...

Tóm lại, học chống tham nhũng, các thầy cô và các em phải quán triệt “ba không” như đã nêu trên!

MỐI TƯƠNG ĐỒNG GIỮA TỤC NGỮ VIỆT NAM VÀ TỤC NGỮ NƯỚC NGOÀI

Đàm Trung Pháp

Mọi ngôn ngữ đều có những câu nói ngắn gọn nhưng chứa đựng những nhận xét sắc bén về kinh nghiệm sống. Tên của những câu nói ngắn gọn đó là TỤC NGỮ trong tiếng Việt và Hán, PROVERB trong tiếng Anh, PROVERBE trong tiếng Pháp, DICHO trong tiếng Tây ban Nha, PROVERBIO trong tiếng Ý, và SPRICHWORT trong tiếng Đức.

Với khả năng tóm gọn ý tứ, tô điểm cho lời văn thêm mượt mà, và chứng minh lý lẽ một cách hùng hồn, tục ngữ đóng một vai trò đáng kể trong ngôn ngữ thường nhật. Điều nổi bật nhất là sự tương đồng trong nội dung của tục ngữ nhân loại.

Chẳng hạn, các tục ngữ YÊU AI YÊU CẢ ĐƯỜNG ĐI của người Việt, LOVE ME, LOVE MY DOG (yêu tôi yêu cả chó tôi của người Mỹ, và ÁI ÓC CẬP Ô của người Tàu đều có chung một ý nghĩa. Có khác chăng thì chỉ là phương tiện diễn tả. Người Việt yêu thơ nên đề cập đến người mình yêu và con đường mang dấu chân người ấy; người Mỹ mê chó cho nên khi mê ai thì cũng mê chó của người ấy luôn cho tiện việc; và người Tàu thì diễn tả kinh nghiệm ấy như một bức tranh thủy mặc, rất có thể đã căn cứ vào một điển tích nào đó.

Trong tiếng quan thoại, ÁI ÓC CẬP Ô phát âm là [àiwu-jíwu], với điều đáng nói ở đây là lối chơi chữ: Hai từ [wu] đồng âm nhưng dị nghĩa; từ thứ nhất nghĩa là “nhà” và từ thứ hai nghĩa là “quạ.” Vậy thì nghĩa đen của tục ngữ này là nếu yêu một căn nhà nào thì yêu luôn cả mấy con quạ (một loại chim đen đũi xấu xí với tiếng kêu buồn thảm) đậu trên mái nhà đó. Ba tục ngữ vừa kể nói lên một sự thực tâm lý khó chối cãi mà tiếng Anh mệnh danh là “the halo effect” (hiệu lực hào quang).

Trong tiến trình học hỏi ngoại ngữ của tôi, một điều lý thú là tìm xem trong các ngoại ngữ ấy (Hán, Anh, Pháp, Tây ban nha, Ý, Đức) có những tục ngữ nào tương đồng về ý nghĩa và hình thức với tục ngữ Việt của chúng ta. Bài viết này chia sẻ với độc giả điều lý thú ấy.

Khi so sánh nội dung của tục ngữ trong các ngôn ngữ khác nhau, chúng ta sẽ thấy những tương đồng, tốt phần do bản chất đại đồng của kinh nghiệm đời sống loài người. Thí dụ, để nhấn nhủ người đời không nên hấp tấp mà hỏng việc, tiếng Việt có câu ĐI ĐÁU MÀ VỘI MÀ VÀNG, MÀ VẤP PHẢI ĐÁ MÀ QUÀNG PHẢI DÂY ? Cùng một nội dung ấy là các câu sau đây: MORE HASTE LESS SPEED (Anh: vội bao nhiêu chậm bấy nhiêu); PLUS ON SE HÂTE MOINS ON AVANCE (Pháp: vội bao nhiêu càng ít tiến bấy nhiêu); CHI VA PIANO VA LONTANO (Ý: ai đi chậm thì đi xa); và

DỤC TỐC TẮC BẤT ĐẠT (Hán: muốn mau chóng thì không thành được).

Nếu nội dung các tục ngữ tương đương trong các ngôn ngữ cùng gốc (như Pháp và Tây ban nha, hoặc như Anh và Đức) giống nhau như đúc thì cũng dễ hiểu thôi. Chẳng hạn, mang máng với câu VẬT ĐẦU CÁ VẢ ĐẦU TÔM của chúng ta là các câu DÉCOUVRIR SAINT PIERRE POUR COUVRIR SAINT PAUL (Pháp: lột quần áo thánh Pierre để mặc vào thánh Paul), DESNUDAR A UNO SANTO PARA VESTIR A OTRO (Tây ban nha : lột quần áo một vị thánh để mặc vào một vị thánh khác), ROB PETER TO PAY PAUL (Anh: cướp tiền Peter để trả Paul), và DEM PETER NEHMEN UND DEM PAUL GEBEN (Đức : lấy của Peter và đưa cho Paul).

Vì vậy, tôi thấy thú vị hơn nhiều mỗi lần gặp các câu tục ngữ tương đương giữa tiếng Việt và một ngoại ngữ chẳng liên hệ họ hàng gì với tiếng Việt cả (thí dụ như tiếng Anh trong trường hợp này), như các cặp tục ngữ ĐƯỢC ĐẰNG CHÂN LÂN ĐẰNG ĐẦU và GIVE HIM AN INCH AND HE WILL TAKE A MILE (cho hắn một tấc thì hắn đòi một dặm); GIEO GIÓ GẶT BÃO và SOW THE WIND AND REAP THE WHIRLWIND (gieo gió gặt gió lốc); LẮM THẦY THỐI MA và TOO MANY COOKS SPOIL THE BROTH (quá nhiều người nấu bếp thì hư nồi canh); và THỜN BỜN MÉO MIỆNG CHẾ TRAI LỆCH MỒM và THE POT CALLING THE KETTLE BLACK (cái nồi mà chê cái ấm đen).

Về hình thức cấu tạo, khá nhiều tục ngữ của nhân loại giống nhau ở điểm chúng có thể được chia ra làm hai phần quân bình lẫn nhau với cú pháp và âm điệu song hành. Thí dụ, các tục ngữ tương đương của XA MẮT, CÁCH LÒNG trong một vài ngôn ngữ khác cũng cho thấy một cấu tạo và một nội dung tương đồng với tiếng Việt: OUT OF SIGHT, OUT OF MIND (Anh: khuất mắt, khuất tâm trí); LOIN DES YEUX, LOIN DU COEUR (Pháp: xa mắt, xa tim); AUS DEN AUGEN, AUS DEM SINN (Đức: khuất mắt, khuất tâm trí); OJOS QUE NO VEN, CORAZÓN QUE NO SIENTE (Tây ban nha: mắt không thấy, tim không cảm); và LONTANO DAGLI OCCHI LONTANO DAL CUORE (Ý: xa mắt xa tim). Trong số các tục ngữ được coi như châm ngôn cho một nếp sống đạo đức, tiếng Việt có câu KHÔN NGOAN CHẴNG NGOẠI THẬT THÀ để nhắc nhở người đời tránh xa sự lươn lẹo. Nội dung châm ngôn này được diễn tả bộc trực hơn trong tiếng Anh qua câu HONESTY IS THE BEST POLICY (lương thiện là chính sách tốt nhất). Ý nghĩa câu GẦN MỰC THÌ ĐEN, GẦN ĐÈN THÌ SÁNG rõ như ban ngày. Câu này chắc là do các cụ nhà nho khi xưa đã chuyển ngữ thật sát nghĩa từ câu chữ Hán CẬN MẶC GIẢ HẮC CẬN ĐẰNG TẮC MINH. Những kẻ chỉ thích “gần mực” hoặc “cận mặc” thôi thì sẽ liên kết thành một bày để cùng nhau làm những chuyện không hay, như được ám chỉ trong câu tục ngữ

Hán-Việt đã hoàn toàn Việt hóa NGƯỜI TÂM NGƯỜI MÃ TÂM MÃ (trâu tim trâu, ngựa tim ngựa), Và trong các câu BIRDS OF A FEATHER FLOCK TOGETHER (Anh: chim cùng thứ lông tụ tập thành bầy), DIS-MOI QUI TU HANTES, ET JE TE DIRAI QUI TU ES (Pháp: nói tôi nghe anh giao du với ai, tôi sẽ cho anh biết anh là loại người nào), CADA CUAL CON LOS SUYOS (Tây ban nha: kẻ nào đi với phường nấy), GLEICH UND GLEICH GESELLT SICH GERN (Đức: hai kẻ giống nhau kết hợp dễ dàng), và DIO LI FA E POI LI APPAIA (Ý: thượng đế sinh ra họ rồi kết hợp họ với nhau). Tiểu nhân hay đắc chí, và mỗi khi đắc chí họ cười lâu lắm. Tiếng Việt dành cho những tiểu nhân có đầu óc nông cạn ấy lời nhắc nhở này: CƯỜI NGƯỜI CHỜ VỘI CƯỜI LÂU, CƯỜI NGƯỜI HỒM TRƯỚC HỒM SAU NGƯỜI CƯỜI. Trong vài ngôn ngữ khác, lời khuyên ấy ngắn gọn hơn và cũng đều dành thắng lợi cho người cười sau cùng : HE LAUGHS BEST WHO LAUGHS LAST (Anh: người đáng được cười nhất là người cười sau cùng), RIDE BENE CHE RIDE L'ULTIMO (Ý: cười xứng đáng là người cười sau cùng), và RIRA BIEN QUI RIRA LE DERNIER (Pháp : người sẽ cười xứng đáng là người sẽ cười sau chót).

Tục ngữ phản ánh những điều xảy ra hàng ngày trên bàn cờ xã hội và cung cấp cho thế gian những lời khuyên khôn ngoan để đối phó với cuộc sống. Câu CÁ LỚN NUỐT CÁ BÉ mô tả một lối sống hung bạo trong xã hội ngày nay, khi biết bao công ty nhỏ đang bị các công ty lớn hơn ăn sống nuốt tươi trong một thế giới mà người Mỹ tả chân là A DOG-EAT-DOG WORLD (một thế giới chó-ăn-chó). Trong mọi liên hệ, phải có đi có lại thì mối giao tình mới bền, theo châm ngôn BÁNH ÍT ĐI, BÁNH QUY LẠI của người Việt hay châm ngôn YOU SCRATCH MY BACK, I'LL SCRATCH YOURS (anh gãi lưng tôi, tôi sẽ gãi lưng anh) của người Mỹ.

Và xin chớ quên là trong một cuộc tranh chấp, kẻ có tiền thường có nhiều lợi điểm, vì NÉN BẠC ĐÂM TOẠC TỜ GIẤY, cũng như ĐA KIM NGÂN PHÁ LUẬT LỆ (Hán: nhiều tiền bạc phá luật lệ) và MONEY TALKS (Anh: tiền nói dùm).

Kín đáo là một biện pháp an toàn, vì TAI VÁCH MẠCH RỪNG, hoặc LAS PAREDES OYEN (Tây ban nha: những bức tường biết nghe), hoặc những câu sau đây mà ý nghĩa đều là tường có tai : WALLS HAVE EARS (Anh), LES MURS ONT DES OREILLES (Pháp), I MURI HANNO ORECCHI (Ý), DIE WAENDE HABEN OHREN (Đức), và CÁCH TƯỜNG HỮU NHĨ (Hán).

TRÁNH VOI CHẴNG XẤU MẶT NÀO là lời cổ nhân khuyên chúng ta nên làm mỗi khi bị kẻ vũ phu đe dọa tấn công. Nếu tiếng Việt ví kẻ vũ phu như voi thì tiếng Tây ban nha ví hắn như bò mộng hoặc kẻ khùng điên, như trong câu AL LOCO Y AL TORO DARLES CORRO (với kẻ khùng điên và bò mộng, hãy nhường chỗ).

Tục ngữ cũng khá rành khoa tâm lý và cung cấp những khuyên cáo thực dụng. Con người phải biết rằng nhiều khi SỰ THẬT MẮT LÒNG, một ý niệm được gói ghém bọc trực trong câu THE TRUTH HURTS (Anh: sự thật làm đau lòng) cũng như trong câu khuyên răn tế nhị TOUTE VÉRITÉ N'EST PAS BONNE À DIRE (Pháp: không phải sự thực nào cũng nên nói ra đâu). Vì LỜI NÓI CHẴNG MẮT TIỀN MUA, người khôn ngoan phải LỰA LỜI MÀ NÓI CHO VỪA LÒNG NHAU. Châm ngôn dành cho những ai ăn nói vụng về để mắt lòng người khác một cách vô tích sự này tương ứng với câu CORTESÍA DE BOCA VALE MUCHO Y POCO CUESTA (Tây ban nha: sự nhã nhặn bằng miệng có nhiều giá trị và chẳng tốn bao nhiêu).

Người Việt khôn ngoan ít khi THẢ MỒI BẮT BÓNG vì họ biết rõ MỘT CON NẪM TRONG TAY HƠN MƯỜI CON BAY TRÊN TRỜI. Người phương tây cũng diễn tả sự khôn ngoan đó một cách dễ hiểu, như câu trong tiếng Anh A BIRD IN THE HAND IS WORTH TWO IN THE BUSH (một chim trong tay đáng hai chim trong bụi), hoặc như câu trong tiếng Ý MEGLIO UN UOVO OGGI CHE UNA GALLINA DOMANI (một trái trứng hôm nay tốt hơn một con gà mái ngày mai), hoặc như câu thi vị hơn trong tiếng Đức là EIN SPATZ IN DER HAND IST BESSER ALS EINE TAUBE AUF DEM DACH (một chim sẻ trong tay tốt hơn một bồ câu trên nóc nhà). Khi đã bị nạn một lần rồi thì người ta trở nên sợ bóng sợ gió, thấy cái gì na ná với nguyên nhân gây ra tai nạn cũ thì vội lánh xa. Đó là điều câu ĐÁP VỎ DỪA, THẤY VỎ DỪA CŨNG SỢ ám chỉ trong tiếng Việt. Người Tàu diễn tả sự sợ bóng sợ gió ấy bằng câu tục ngữ nên thơ KINH CUNG CHI ĐIỀU KIẾN KHÚC MỘC NHI CAO PHI (con chim sợ cây cung thấy khúc cây cong thì vội bay cao), trong khi các ngôn ngữ tây phương sử dụng nội dung cụ thể hơn, như ONCE BITTEN, TWICE SHY (Anh: một lần bị cắn, hai lần nhát), CHAT ÉCHAUDÉ CRAINT L'EAU FROIDE (Pháp: mèo bị bỏng sợ nước lạnh), GATO ESCALDADO DEL AGUA FRÍA HUYE (Tây ban nha: mèo bị bỏng chạy xa nước lạnh), GEBRANNTES KINDER SCHEUEN DAS FEUER (Đức: trẻ nít bị bỏng thì sợ hãi lửa).

Sau hết, tục ngữ cũng mang lại hy vọng cho người đời. Thực vậy, cuộc đời này không hẳn lúc nào cũng xấu đâu, vì SAU CƠN MƯA TRỜI LẠI SÁNG, một mối lạc quan được diễn tả qua câu chữ Hán KHỔ TẬN CAM LAI (hết đắng thì đến ngọt), câu tiếng Pháp APRÈS LA PLUIE LE BEAU TEMPS (sau cơn mưa trời đẹp), và câu tiếng Anh AFTER A STORM COMES A CALM (sau trận bão yên tĩnh trở lại). Nếu “trời lại sáng” và cho ta một cơ hội, ta đừng để mất cơ hội ấy.

Đó là lời nhắn nhủ của câu CỜ ĐẾN TAY PHẢI PHẤT cũng như của câu tiếng Anh STRIKE WHILE THE IRON IS HOT (đập khi thỏi sắt đang nóng).

Nhưng khi “phất cờ” hoặc “đập thỏi sắt đang nóng” ấy, ta chớ quên rằng tinh thần hợp tác là điều không thể thiếu, vì MỘT CÂY LÀM CHẴNG NÊN NON. Câu này mang ý nghĩa thật gần với các câu CỎ THỤ BẤT THÀNH LÂM (một cây không thể thành rừng) trong tiếng Hán, UNE HIRONDELLE NE FAIT PAS LE PRINTEMPS (một con én không làm nên mùa xuân) trong tiếng Pháp, và EINE SCHWALBE MACHT KEINEN SOMMER (một con én không làm nên mùa hạ) trong tiếng Đức.

Hóa thạch

*Tôi, con hạc trắng
Về đậu nóc đình mái ngói âm dương xanh
rêu loang lổ
Lắng nghe im lìm gõ vào mặt trống da mồi
meo
Những âm động nhiều nhưng tâm não
Từng nhịp tim từng hơi thở
Từng co giãn phập phồng giữa cơn hấp hối
Từng chớp lóe ý thức toan tính xô bạt thiên
cơ*

*Tóc mây bốn mùa trắng màu sương
Lão trượng còng lưng chống gậy tang
thương
Chống trời nghiêng bạc cả tóc tuổi thơ
Đã lạc mất tiếng mẹ ru giữa ngày lên cuồng
nộ
Trong thân thể trần gian
Thần trí nằm ẩn trong miếng khoai con
Chuyện sự sống ngàn thu thoi thóp
Cho năm ngàn năm còn bước tới sáu ngàn
năm
Bước tới sử lịch thiên thu*

*Mùa nắng cháy mặt trời rơi vỡ đất cứng
luống cày
Chiều về không hiền hòa như đạo sĩ
Trăng châu thổ chết đuối vào đêm mệnh
mông
Mùa mưa trôi giạt nguồn sông mát biệt
Giữa kẻ hồ sinh diệt của mảnh ngói âm
dương
Con hạc trắng co ro trên nóc đình lặng câm
Nóng lòng chờ ân sủng của nước trong
những trăm năm
Hóa thành đá*

Nguyễn Hoàn Nguyễn

Cáo Bạch Tang Lễ

Nam Mô A Di Đà Phật,

Trong nỗi niềm vô vàn thương tiếc và đau buồn, xin báo tin đến đồng hương và toàn thể Phật tử Việt Nam tại Hòa Lan

Hòa Thượng Thích Minh Tâm
Chủ Tịch Điều Hành Giáo Hội Phật Giáo Việt Nam Thống Nhất Âu Châu
Viện Chủ Chùa Khánh Anh Pháp Quốc

đã an nhiên thị tịch vào lúc 9 giờ 29 phút tại Phần Lan
 ngày 8 tháng 8 năm 2013, nhằm ngày mồng hai tháng bảy năm Quý Ty
 Hưởng thọ 75 tuổi

Kính xin quý đồng hương và chư Phật tử nhất tâm cùng cầu nguyện cho cho Giác Linh ngài cao
 đăng Phật Quốc

Chùa Vạn Hạnh – Hòa Lan

Phân ưu

Nhận được tin buồn
Hòa Thượng Thích Minh Tâm
Chủ Tịch Điều Hành Giáo Hội Phật Giáo Việt Nam Thống Nhất Âu Châu
Viện Chủ Chùa Khánh Anh Pháp Quốc

vừa viên tịch ngày 8 tháng 8 năm 2013 tại Phần Lan, nhằm ngày mồng hai tháng bảy năm Quý Ty,
 hưởng thọ 75 tuổi

Chúng tôi xin thành kính chia buồn cùng quý Thầy và toàn thể Phật tử Việt Nam tại Hòa Lan về sự
 mất mát to lớn này

Nguyện cầu Giác Linh Hòa Thượng Thích Minh Tâm vắng sinh Phật quốc

Ban Chấp Hành Cộng Đồng Việt Nam Ty Nạn Cộng Sản tại Hoà-Lan

Phân ưu

Nhận được tin buồn của gia đình anh Nguyễn Hữu Phước và chị Tường Anh (vợ anh Phước) vừa
 mất đi những người anh thân yêu của mình:

Anh Trương Quốc Thái, từ trần ngày 1-7-2013 tại Việt Nam, hưởng dương 58 tuổi

Anh Nguyễn Đức Thành, từ trần ngày 21-7-2013 tại Việt Nam, hưởng dương 58 tuổi

Chúng tôi thành kính chia buồn cùng anh chị Nguyễn Hữu Phước và tang quyến.
 Nguyện cầu hương hồn người quá cố sớm được siêu thoát

Ban Chấp Hành Cộng Đồng Việt Nam Ty Nạn Cộng Sản tại Hoà-Lan
Ban Quản Trị Việt Nam Nguyệt San

ĐIỀU ƯỚC SAO BẰNG

Quý Thê

Mụ già ném cái thùng ra giữa nhà. Nhiều mảnh giấy bay tung tóe. Mụ nhìn chồng, giọng mỉa mai:

- Đó ! Giấy đó, nhà ảo thuật hóa thành tiền đi ! Nhà hết gạo hết tiền mấy ngày nay, tui hết cách xoay xở rồi. Chết đói hay phải đi ăn xin đến nơi!

Lão già lom khom, nhặt mấy tờ giấy báo cắt bằng khổ tờ giấy bạc, xếp lại, vuốt ve, đặt vào chiếc thùng đạo cụ bằng các tông. Chiếc thùng trong ngoài đều một màu đen u ám, dùng lâu quá hóa mốc, bốn góc mòn vẹt nắp rách, đầy bụi bặm. Ông lão chủ nhân của nó trông còn tồi tàn thê thảm hơn. Lão ốm nhom, da mốc thét, nhăn nheo như da voi. Mụ dụi giọng:

- Thôi đi đi, may ra có nơi người ta cho diễn, kiếm ít tiền...

Lão già đập nắp thùng lại, nói:

- Nhưng ít nữa bà cũng vá giùm tôi cái áo làm trò.

Mụ già đứng lên, soạn kim chỉ. Mụ đem bộ cánh "Nhà ảo thuật" màu đen may theo kiểu pháp sư, có thêu hình âm dương bát quái. Mụ đem ra sân lấy gậy đập mấy cái cho bụi bay bớt, xách vô nhà lấy chổi lông gà phủi bụi, có mấy con dán lâu nay làm tổ trong ấy chui ra. Mấy chỗ thủng nhỏ mụ khâu túm lại. Chỗ rách lớn mụ xé cái quần đen rách của mụ ra vá đắp vào. Thật là một lối vá may cầu thả không chút mỹ thuật. Lão nhận bộ đồ làm tro, mặc vô, tự nói: "Nhờ nó đen, chẳng ai thấy rách lành. Cũng tạm được...". Nhà nghèo quá, chẳng có gương soi, mà co, chắc lão cũng không dám nhìn hình dáng mình, thậm chí thương trông vừa giống đạo sĩ vừa giống ăn xin. Lão nói:

- Nhưng muốn làm ra tiền cũng phải có tiền. Tôi là nhà ảo thuật chứ đâu có phép thần thông. Bà đi vay cho tôi mấy tờ giấy bạc năm ngàn, mười ngàn, bạc càng mới càng dễ diễn và màn trình diễn càng hấp dẫn hơn.

Mụ cấp nón đi ra. Một lúc sau trở về xia ra bốn tờ giấy năm ngàn màu xanh còn rất mới. Mụ nói:

- Vay nóng đó. Vay nóng là đến sáng mai phải trả, Cứ mỗi tờ đưa thêm cho họ một ngàn, vị chi là ba mươi nghìn... Thôi lên đường kiếm việc đi.

Lão cảm mấy tờ giấy bạc đưa lên mũi ngửi. Ôi mùi bạc mới để chịu làm sao! Mụ nhìn chồng thương hại. Lão cấp cái thùng đi ra, không dám quay lại nhìn vợ, sợ mụ ta lời thôi. Thế nhưng lão mới tới cửa liền bị kêu giạt lại: "Cố gắng nhé! Không có tiền thì chết bờ chết bụi đâu đó, đừng về. Có tiền mua ít kí gạo, lít nước mắm, ở nhà tôi nấu sẵn nước sôi, mua gạo đem về tôi nấu lên cho nhanh, đói ba ngày rồi ai chịu nổi?" Lão nghĩ, : "Mới xuất hành, nói kiểu này là xui rồi" Suốt cả buổi sáng hôm đó lão mò tới ba bốn rạp xiếc. Tất cả đều là chỗ quen biết cũ.

Ngày trước lão đã làm giàu cho bọn này, thế mà bây giờ thấy mặt lão có đũa nói: "Trông lão già quá, áo quần tồi tàn quá, làm bản sân khấu! Lão trông kìa, bao nhiêu nữ diễn viên trẻ đẹp, sang trọng. Bây giờ người ta đến rạp xiếc cũng như đi coi thi hoa hậu. Chỉ cốt xem người đẹp..." Ông lão vẫn nhăn nheo. Cuối cùng có nơi cho diễn. Chủ rạp nói:

- Cho ông năm phút trình diễn để lấp chỗ trống giữa hai màn đu bay và xiếc thú. Làm đêm nào ăn đêm này, không kí hợp đồng.

oOo

Ngô, một đũa bé mười bốn, lớp bảy. Nó không biết tiền tiền. Tiền cha mẹ cho, vứt bừa bãi, kẹp trong sách vở, bỏ túi quần, mẹ không biết bỏ máy giặt, tiền nhàu ướt lấy phơi khô đưa lại, nó để quên trên bàn, gió thổi tiền bay ra vườn. Mẹ mắng:

- Đồng tiền là mồ hôi nước mắt, phải biết quý trọng. Không cần quá dè xèn, nhưng không được phung phí. Ra đời kiếm được đồng bạc khổ nhục biết bao!

Tiền là em ruột Ngô, mười một tuổi thằng này khác với anh, xài tiền như nước. Tiền nói:

- Không biết tiêu, để đó em tiêu giùm cho.
- Để cho mày đem giao cho mấy chị hàng rong, nơi cho thuê truyện tranh, chỗ trò chơi điện tử phải không ?

Tiền chẳng chịu thua, nó nói:

- Giữ tiền nhiều làm gì, anh không nghe thầy cô nói đồng tiền giấy qua tay nhiều người, chứa đầy vi trùng, cầm tiền, giữ tiền mãi trong người sinh bệnh.

Mẹ:

- Mẹ muốn tập tính tiết kiệm cho hai con, không hoang phí, biết cách sử dụng đồng tiền cho có ích nhất. Ngày mai mẹ đi chợ mua hai con lợn đất giao hai con "nuôi", nhin bớt tiền quà cho lợn ăn. Đến tết mổ ra xem con nào béo, gầy.

Từ đó thằng Ngô đã có chỗ ném tiền. Con lợn đất của nó chẳng mấy chốc đã béo. Tiền nhét không vào nữa.

oOo

Lão già lấp ló chỗ cánh gà trên con đường dẫn ra sân diễn tròn đồ đầy bột cưa của một rạp xiếc lớn. Hai tay lão ôm khư khư thùng đạo cụ, lão hồi hộp vô cùng. Lão đã diễn trò này hàng ngàn lần, và ánh đèn rạp xiếc chẳng phải xa lạ gì sao lần này cảm thấy lo lắng vô cùng. Hay lão sợ thất bại? Phải rồi lão rất sợ thất bại, thất bại chuyến này là chết, hai tay lão đấm mồ hôi, trong lồng ngực trái tim già nua động tình thích,

Màn đu bay vừa kết thúc. Mấy cô gái trẻ đẹp trong trang phục áo tắm thêu kim tuyến từ trên cao thả mình rơi xuống theo mấy sợi dây trông như những con nhện. Họ xếp thành hình cánh cung chào khán giả, pháo tay nổi lên rào rào. Đã tới phiên lão. Có ai đó đẩy lão ra sân diễn với lời nói: "Ra đi, năm phút!"

Lão thấy mình vụt đứng giữa nguồn sáng chói lòa. Nhạc xiếc trỗi lên, máu nghệ sĩ chảy ràn rạt. Hết cả mọi sợ hãi lo âu.

Ồi ! Chỗ này mới thực là vị trí của lão, của một nhà ảo thuật lừng danh, không phải cái lều tranh rách nát với mục vợ già xấu và ác như quỷ. Chỗ này đây, trong ánh đèn và mùi vị quen thuộc, bột cưa nong nong, mồ hôi và nước đá ngựa ngai ngái, hòa quyện với mùi nước hoa hồng của những nữ diễn viên trẻ đẹp làm thành cái "chất xiếc" không thể nào quên. Cài mùi đánh thức bao nhiêu kí ức, của những ngày lưu diễn đó đây, vào nam, ra bắc.

Lão hồi tưởng lại chỉ mới cách đây thôi, mỗi khi lão xuất hiện, cả rạp đứng lên vỗ tay nong nhiệt. Thời ấy lão là ngôi sao sáng nhất. Tên lão, ảnh lão được viết vẽ treo nơi trang trọng cao sang nhất. Lão nổi tiếng trong các tiết mục đặc sắc như: Trong cái mũ dạ bé tí lão lôi ra hàng tá chim bồ câu trắng. Bộ bài tây năm mươi hai con trong bàn tay lão thuần thực như những vũ công tuyệt vời. Trong túi áo lão có thể lôi ra hàng tá khăn lụa đủ màu. Lão thách đố hàng ngàn cặp mắt tinh nhanh nhất cũng không qua được đôi bàn tay nhà ảo thuật. Mười ngón tay lão cử động trông như thật, như hư, nhanh đến nỗi thoáng qua như ảo ảnh. Vào thời kì trẻ trung sung sức nhất, lão thách đố cả những tay nhiếp ảnh, quay phim. Máy móc cũng không thể nào rình bắt kịp những cử động tưởng như ma quái của đôi bàn tay nhà ảo thuật.

Nhưng sao đêm nay, cũng mười ngón tay đó đâm ra vụng về luống cuống. Bệnh tê thấp kinh niên hành hạ thân xác người già, xương các đốt ngón tay, tấy đỏ đau đớn. Lão đứng chết lạng giữa sàn diễn hổ thẹn, nước mắt ràn rụa. Những ngón tay ông lão giờ đây giống như bằng gỗ, chẳng còn tuân theo ý muốn của lão nữa. Nó khô cứng vụng về đến nỗi không trưng ra được bốn tờ giấy bạc đi vay lại còn để xấp giấy báo rơi ra bay như bướm bướm!

Khán giả la ó, lão bước đi như người mất hồn. Cuối buổi diễn lão không được lĩnh một xu lại còn bị mỉa mai: "Không lương tiền gì cả. Về nhà lấy giấy hóa ra tiền mà tiêu!" Lão cúi đầu về, nghĩ đến lời mục già run sợ thêm. Nơi bóng tối có thằng lưu manh thộp cổ lão, nó nói:

- Trả lại tiền vé. Chúng tao đã bị lừa!

oOo

Tiên đi học về khoe với Ngô:

- Em có phép làm cho ước mơ hóa thành sự thật !

- Cách gì?

- Ban đêm chờ khi có một ông sao đổi ngôi, mở một hạt nút áo ra và ước. Thế nào điều ước ấy cũng thành. Con Loan nó nói chỉ với một điều kiện, ấy là điều ước tốt đẹp...

Ngô nói:

- Anh lại nghe người lớn nói cách khác về những sao đổi ngôi. Đó là những linh hồn về trời...

Không phải đêm đó tất cả mọi người độc ác với ông lão. Hai anh em Ngô và Tiên chứng kiến từ đầu màn trình diễn thất bại nhục nhã của ông lão. Chúng còn thấy cảnh thằng lưu manh trắn lột mấy tờ giấy bạc. Trong đêm khuya, và trên đường về. Tiên níu tay anh, nói: "Tội nghiệp ông già quá, làm sao?" Ngô: "Biết làm sao?"

Hai đứa bé đang trên đường về nhà dưới một trời đầy sao. Đêm nay sao rất nhiều. Sao giống như những hạt cát sáng ném tung tóe lên trời. Bỗng có một ngôi sao đốm rất thấp, sát chân trời vụt sáng lên, sáng rực lên rồi băng ngang qua bầu trời giống như nhát chém của thanh kiếm ánh sáng. Đuôi ngôi sao nổ như pháo hoa. Thằng Tiên vội vàng mở hạt nút áo trên cùng, ước:

- Ước gì

Nó còn lưỡng lự chưa biết nên ước gì. Anh em nó giờ đây chẳng thiếu thốn gì cả. Chúng nó có đủ cha mẹ anh em, ăn mặc đầy đủ, thầy cô bạn bè quý mến. Thế tại sao không thể ước cho người khác. Một người đang lâm vào cảnh khốn khổ. Tiên nghĩ tới ông lão ảo thuật hết thời. Giờ này lão khổ sở biết bao! Ai lại về nhà với cái thùng đầy những mảnh giấy báo? Tiên kính cẩn ước:

- Ước gì những tờ giấy trong thùng của nhà ảo thuật đều hóa ra tiền!

Ngô nghe em ước không nín được cười. Thực đúng là niềm tin trẻ con, hồn nhiên, mộc mạc, đẹp để biết bao! Và rồi Ngô nghĩ, điều ước này chẳng cần ông Bụt, bà tiên nào, người thường như hán cũng có thể làm được. Đêm ấy, trở về nhà, chờ mọi người đi ngủ, Ngô lén bê con lợn đất đầy tiền của mình ra hiên đập vỡ...

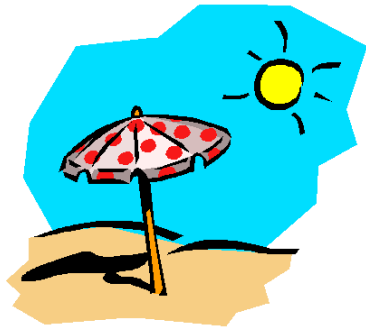
oOo

Đúng như hai đứa bé nghĩ, đêm ấy ông lão chẳng dám về nhà. Lão nhớ lời mục vợ, không tiền thì chết bờ chết bụi đâu đó dừng về. Lão ngồi lại bên đường, lưng tựa gốc cây lớn, nhìn trời. Một ngôi sao ở mãi tận chân trời sáng dần lên, bay ngang qua bầu trời, nổ tung. Lão ngậm ngùi, nghĩ, đêm nay đã có một linh hồn về trời. Ôi kẻ ấy khỏe rồi. Được chết, thanh thản biết bao! Ông lão nhắm mắt lại, một hồi lâu, tình cảm xấu hổ đau đớn quá, không thể nào ngủ được.

Lão tự ru mình: "Ngủ đi ! Ngủ đi! Ngủ một giấc thực dài, ngủ luôn, đừng bao giờ thức dậy nữa cũng được!..."

Trái với cuộc đời, hôm qua đầy bất hạnh, đêm nay lão có giấc mơ nhiều niềm vui. Những ngôi sao lấp lánh nhảy múa trong giấc mơ người già.

Sáng ra " *Điều ước sao băng* " đã thành hiện thực. Lão mở nắp thùng. Trời ơi ! Bao nhiêu giấy đã hóa thành tiền!!!

Du Lịch

Mùa Xuân Nepal

Đường Du Hào

Đường xa còn ướt mù sương

Thế Tôn Người đã dậm đường pháp du

(Vũ Hoàng Chương)

Mùa Xuân ở Nepal thật đẹp. Buổi sáng hôm nay tiết trời se lạnh và vạn vật như chìm trong một lớp sương mù dày đặc, lung linh, huyền ảo. Cây thu đủ ốm tong, đứng đơn lẻ bên hiên sảnh đường khách sạn, biến thành một chiếc dù đen nổi bật trên nền trời màu xám khói. Trong bức tranh mờ ảo này, vàng của dãy hoa vạn thọ, xanh của hàng cây vô ưu cũng nhợt nhạt trong sương mai. Người gác cổng bản địa nhàn hạ, băng quơ nhìn cánh cổng sắt, nghĩ vu vơ về biên đạo hiện hữu của giai cấp một thời. Điều thuốc trên môi, bị kẹp giữa hai ngón tay đen đúa, thỉnh thoảng lóe lên một tia sáng đỏ rực như con đom đóm lẻ loi trong đêm hè nhiệt đới. Trên độc lộ buồn hiu trước cánh cổng, cỗ xe bò chậm rãi lững thững lảng bảnh về phía trước tuồng như hướng về một nơi vô định. Hơi thở phì phò, hai con bò ốm trơ xương hồng, mặc cho chiếc ách, thứ gông cùm quả báo của tiền kiếp đang đê trên cổ, lê những bước nặng nề. Chân đi vang những âm thanh lốc cốc, lịch kịch trong tịch tịch nghe như rơi vào chỗ tịch liêu. Bây giờ và nơi đây là của cánh đồng cỏ hoang, nơi có những đám rơm bốc khói xám. Trong căn chòi thấp, bên bếp lửa căn quán bên đường, mùi khói rơm, mùi curry, "chai", phân bò lẫn lộn, đặc thù. Trong khoảnh khắc, xa lộ, cao ốc, cùng những sản phẩm văn minh khác, như đã bị bỏ quên xa lắc bên kia một biển trời.

Đoàn du khách đủ hạng người, tuổi tác và giai cấp, co ro, hấp tấp theo sau mấy chiếc y nâu hướng về chiếc xe đồ đang nhả khói chuẩn bị cho cuộc hành trình về hướng Bắc. Hành trình vô quá khứ!

Chiếc xe đồ cũ kỹ, tàn tích thời văn minh thuộc địa, lười biếng khởi hành trong sương lạnh. Tạm biệt ngôi nhà khách chiêu đãi món ăn sáng có cháo trắng với đậu phộng rang bơ xa lạ. Tạm biệt ngắn ngủi chiếc nệm ấm áp trong căn phòng thoáng thoáng mùi curry mới quen. Cao độ tăng dần, đường gập ghềnh, nghiêng ngả. Chiếc xe hùng dũng kiên nhẫn lách mình, né tránh. Người trong xe

cũng vì thế lao chao. Qua khung cửa kính là một buổi sáng sương mù của Nepal, buổi sáng đầu Xuân. Trong lớp sương xám đó, nhà cửa, cây cối hai bên đường khi ẩn, khi hiện, lúc xa, lúc gần như trong một cuốn phim đen trắng thời tuổi nhỏ.

Đó đây, trên con đường đá sạn, gai góc, một hai người đàn bà chân đất, trong bộ sarie có gam màu cũ kỹ, thân nhiên lùa bầy dê băng ngang, dưới bóng râm của hai hàng cây cao vút trên không đang chau đầu thì thầm tình tự. Con độc lộ dài thur năm tháng mà ven biên thì không gì ngoài những căn chòi bốn thước vuông giữa cánh đồng khô trơ trọi. Bầy dê ốm như người chần, ra đi lúc mặt trời chưa thức giấc, gặm nhấm tất cả những gì có thể vói được trên con đường làng vắng lặng, và trở về lúc sương hãy còn ướt lá. Cùng một con lộ. Một hàng cây. Bụi cỏ. Cuộc đời lạng lẽ trôi. Mặt trời cổ tích mọc phương Đông, ngã về Tây.

Từ hư không, thỉnh thoảng một vài tiếng kèn xe vô duyên ré lên chát chúa xé tan nỗi tịch tịch muộn phiền. Hình như tiếng kèn xe dụng ý chỉ để ông tài xế già tự đánh thức hơn là kêu gọi sự cẩn trọng của những người bộ hành đang qua lộ trong trạng thái dừng dưng thời cuộc. Tốc độ khoan thai, nhẹ nhàng, chậm rãi trong thế giới của loài koala nghiện ngập. Có tiếng cầu kính lâm râm trên xe. Một vài người đang lim dim cặp mắt ngái ngủ cũng vội vực dậy tâm linh cùng cầu cho một ngày bình an. "Nguyện ngày an lành đêm an lành.." (Kinh Nhật tụng)

Xe qua một con phố đông người. Đám du khách ngạc nhiên đến độ sửng sốt: tất cả là đàn ông! Râu tóc cứng khô, nước da đen màu đất. Chốn thị tứ này lại là chỗ của tu mi. Đàn ông bán chạp phô. Đàn ông chiên bánh. Đàn ông nấu thức ăn... Hàng quán chật chội, san sát, lấn ra cả lối xe đi. Từ lề đường đến những gian hàng sụp xệ với mặt tiền bề ngang rộng chưa đến ba thước, có nơi quá gần. Gần đến độ chỉ một cánh tay vói là người trên xe có thể lấy được đồ đang bày. Ở đây không có cô hàng nước, bà bán xôi mà là ông bánh chiên, anh chủ quán trà. Tất, tất cả đều do đám mày râu đảm nhiệm. Cả một con phố, lể ra thì không đến độ tồi tệ lại vô tình trở thành lộn xộn, dơ dáy do thiếu vắng những đôi bàn tay mềm mại. Hàng quán vì thế trở thành đen đúa, rác rưởi bừa bãi. Trong quầy rau cải, rổ legumes có mấy lọn rau đắng, (chắc là cũng trồng sau hè như đề tựa một bài thơ, hay ở đâu đó, đã làm cảnh trang trí trong một câu thơ mộc mạc: "Rau đắng xanh, trái ớt đỏ. Chấm nước tương cùng cỡ sơn hào..." (đdh)). Nhưng dù thế nào đi nữa, một cách công bằng mà nói, thì đây vẫn là thế giới của Nepal, của một Vương triều trong quá khứ, từng là nơi sanh quán của một thánh nhân, bậc Thầy của nhân loại... Văn hóa tồn tại đã ngàn năm. Du khách đến rồi đi. Thứ chim di lạc tổ, ngựa cổ lên lời xúc phạm, ngạo mạn phẩm bình.

Riêng về niềm tin của người Nepal thì không ai có thể sánh bằng. Thử hỏi, có một nơi nào trên trái đất mà ở mỗi ngã ba đường lại là một chốn ám áp để gởi gắm tâm linh với một ngôi tượng Phật trang nghiêm, bề thế, thay vì một bùng binh kịch tính được trang sức lạnh lẽo đầy hoa?

Cuối cùng thì chiếc xe cũng đến được điểm mong ước một cách an toàn, như đáp ứng lòng người. Trước đôi cổng sắt, một tấm bảng ghi: Cổ Thành Kapilavastu! Vương triều dòng họ Thích! Qua cánh cổng sắt là vào Thánh địa của lịch sử tâm linh loài người. Tôi sẽ đứng trên thềm xưa, hòa mình vào vương quốc cổ.

Cổ thành của người xưa đầy những cây hoa gạo đỏ, màu phấn hoa huyền thoại thủy chung đến giờ vẫn điểm trên trán người bản xứ. Những đóa hồng miên hoang đã đỏ rực trên thình không, xen lẫn giữa cái xanh bạt ngàn của trăm cây vô ưu đại thụ. Tôi nín thở, rón rén như một cậu bé con, đếm từng bước chân mờ mẫm trên nền cũ rêu phong, nhìn từng viên gạch mong tìm ra dấu hài xưa. Lần theo lối cổ, con đường mòn dưới bóng cây gạo hoa đỏ dẫn vào cổng thành Đông, từ đây Người đã cùng kẻ hầu cận lặng lẽ ra đi tìm ánh đạo vàng khi sao Mai vừa ló dạng. Đường xưa mờ nhạt trước mặt. Mây trắng lung linh phủ ngang đầu. Cây đại thụ còn đó vươn dài những cánh tay nuôi tiếc níu thời gian dừng lại. Bình minh đã lên. Mặt trời e dè, khép nép qua những tàng cây bồ đề đã ngàn năm tuổi, đánh thức đám chim nhỏ hòa tấu khúc chào buổi sáng líu lo. Khói lam nhè nhẹ tỏa. Rừng thiêng tĩnh mịch, phảng phất mùi hoa gạo năm xưa. Vó ngựa như đầu dây rền vang. Tiếng chân người dập dồn. Hồn ai thấp thoáng quanh đây. Chỉ không đầy thêm mười dặm đường về hướng Tây là vườn Thượng Uyển, nơi Người đã Giáng phàm trong mưa hoa và gió nhạc. Hồ tịnh liên. Vườn ưu đàm. Lòng tôi chùng xuống, cảm xúc dâng trào! Hôm nay là ngày sinh nhật của tôi! Và trong đầu là cơ man nghi vấn: Tôi là ai trong xa xôi quá khứ? Tôi đã làm gì trong tiền kiếp để bây giờ duyên lạc trên nền cổ của Người xưa?

Xa xa, cả một dòng sông dọc theo lối Người ra đi năm xưa hiện ra như một giải lụa mờ. Có phải trời hãy còn mù sương hay có hạt cát nào đã lạc vào mắt tôi?

Bạn có biết

Còn ai muốn gởi tiền về VN giúp họ làm giàu thêm nữa không?

Hơn 700 Cán bộ Đảng viên Cộng sản có tài sản trên 500 triệu Đô-La

Một tài liệu trong báo Montreal, Canada cho biết một thành viên cao cấp của Hội đồng mậu dịch Việt Mỹ tiết lộ đảng Cộng sản Việt Nam được xem là một tỉ phú hàng đầu của thế giới với tài sản ước lượng lên đến 20 tỉ đôla. Tài liệu này cho rằng hiện nay có khoảng từ 700 đảng viên có tài sản trên 500 triệu đô-la, tất cả các tỉ phú này đều là cán bộ cao cấp của đảng. Ông John Shapiro, một cựu chiến binh Hoa kỳ phát biểu rằng các ông lớn trong đảng gồm các thành viên bộ chính trị, các Bộ trưởng và Thứ trưởng, ít nhất mỗi người có vợ hay con làm chủ một công ty.

Do việc nhà nước cho phép các công ty được chuyển ngân ra nước ngoài lên đến 500 ngàn mỹ kim, số ngoại tệ trong nước bắt đầu vơi đi. Ngoài những người có trên 500 triệu, những đảng viên có tài sản từ 100 đến 200 triệu đô-la khoảng 2000 người. Tất cả những con số về tài sản của đảng Cộng sản Việt Nam là do những chuyên viên thống kê của cơ quan mậu dịch quốc tế, cho thấy tài sản của những đảng viên này được tẩu tán sang Vancouver Canada, New York, Houston, Bắc và Nam California.

Dân chúng trong nước thì đã thấy rõ sự giàu có hiển nhiên của giới lãnh đạo Cộng sản tại Việt Nam. Họ xây nhà lầu, xài tiền như nước, xuất ngoại như đi chợ, chi tiêu một lúc hàng bó đô-la tiền mặt, trong khi các lãnh tụ thì thú nhận không diệt nổi tham nhũng. Danh sách của những tay tư bản đồ này được liệt kê có Trương Tấn Sang với tài sản khoảng 1.2 tỷ mỹ kim, Nguyễn Tấn Dũng 1.5 tỷ mỹ kim, Nguyễn Phú Trọng gần 1 tỷ mỹ kim, đa số những số tiền khổng lồ mà các quan chức cao cấp Việt Nam hiện đang sở hữu là gửi tại ngân hàng Thụy sĩ.

*Người ta sống nhờ tin vào điều gì đó: không phải nhờ bàn luận và tranh cãi về quá nhiều thứ.
A man lives by believing something: not by debating and arguing about many things.*

Thomas Carlyle

Chữa Trị Ung Thư

Alice Park / TIME ngày 29/7/2013

Nguyễn Minh Tâm dịch

Gleevec Sẽ Thay Thế Chemotherapy

Thuốc chống ung thư imatinib (hay Gleevec) được dùng để chữa chứng hoại huyết .

• Chemotherapy là phương pháp hoá trị vẫn thường được dùng để chữa bệnh ung thư.

Nhưng phương pháp này tiêu diệt cả tế bào ung thư lẫn tế bào lành mạnh. Nó làm cho người bệnh mệt lử, ói mửa, có khi còn bị nhiễm trùng, và chết.

Các bác sĩ hy vọng có thể tìm ra loại thuốc chữa ung thư mới tốt hơn, không cần dùng phương pháp hoá trị.

PHƯƠNG PHÁP HOÁ TRỊ - CHEMOTHERAPY- từ bấy lâu nay vẫn thường được coi như là loại vũ khí mạnh, hữu hiệu để chữa bệnh ung thư. Nó giúp cứu sống 20% bệnh nhân ung thư tại Hoa Kỳ trong hai thập niên vừa qua.

Nhưng loại độc tố này nhắm tiêu diệt tế bào ung thư đang phát triển, đồng thời cũng giết luôn những tế bào lành mạnh, và nhất là nó hành hạ bệnh nhân một cách tàn bạo.

Hậu quả của phương pháp hoá trị thay đổi tùy theo bệnh nhân, từ ói mửa cho đến bị nhiễm trùng mà chết.

Vì vậy, các nhà nghiên cứu đang đi tìm loại thuốc chữa êm dịu, bớt tàn độc hơn. Chỉ cần dùng thuốc viên, với rất ít hậu quả phụ, không cần phải nhả vào người những giọt thuốc độc tố như trước nữa. Người ta tự hỏi phải chăng rồi đây việc chữa ung thư bằng hoá trị sẽ chấm dứt, và trở thành chuyện quá vãng của lịch sử.

Bác sĩ Martin Tallman, trưởng khoa ngành ung thư máu ở bệnh viện Memorial Sloan-Kettering Cancer Center, đồng ý: “Đó là câu hỏi mà chúng tôi cùng nêu ra?”.

Một vài công trình nghiên cứu cho thấy trong việc chữa bệnh ung thư máu, người ta tìm ra được phương pháp chữa trị không cần dùng hoá trị. Một loại thuốc tên là ibrutinib đã được sử dụng thành công, cứu sống được 83% bệnh nhân sau khi cho họ dùng thuốc được hai năm. Thuốc này chủ yếu là ngăn chặn hoạt động của những nhân tố gây ra ung thư.

Cách chữa trị đi đường vòng gián tiếp đã được thử

nghiệm khá thành công kể từ năm 2001, khi một loại thuốc chống ung thư imatinib (hay Gleevec) được dùng để chữa chứng hoại huyết xuất phát từ tủy xương (myeloid) và bướu u trong do tế bào máu gây nên (GIST). Bây giờ, thay vì tấn công thật mạnh vào chứng bệnh ung thư, người ta chế ra loại thuốc thông minh mới có công dụng ngăn chặn những nguồn cung cấp chất nuôi tế bào ung thư. Cùng lúc đó, cho bệnh nhân dùng thêm loại thuốc khác để tạo ra tế bào máu mới.

Kết quả là nhiều bệnh nhân có u bướu GIST có thể không cần phải theo phương pháp hoá trị, nhờ dùng thuốc Gleevec. Một số bệnh nhân bị ung thư phổi, hay bị u bướu nơi khác cũng đang được chữa trị theo phương pháp mới: dùng thuốc để ngăn chặn nguồn cung cấp chất dinh dưỡng cho khối u.

Phương pháp chữa trị mới giúp bệnh nhân không bị những hậu quả phụ khắc nghiệt. Các chuyên gia hy vọng rằng phối hợp nhiều loại thuốc, và phương pháp trị liệu khác nhau rồi đây sẽ được sử dụng cho các loại ung thư khác. Tế bào ung thư giống như các vi khuẩn và vi rút đều có thể tự thích ứng, tự điều chỉnh với loại thuốc nhắm đánh vào chúng. Kinh nghiệm trong việc chữa vi rút HIV/AIDS cho thấy chúng ta có thể đưa vào nhiều loại thuốc khác nhau để cùng phối hợp tấn công các tế bào này từ nhiều phía.

Bác sĩ Tallman cho biết: “Hiện nay rất nhiều ý niệm cơ bản về bệnh ung thư đang bị đem ra thử thách, xem xét lại.”. Ông ám chỉ rằng không nên khư khư giữ phương pháp trị liệu cũ.

Người ta tin rằng những phương pháp giải phẫu, và chữa bằng hoá trị sẽ không biến mất trong một tương lai gần, nhưng cuộc cách mạng để thay thế phương pháp hoá trị vừa mới bắt đầu.

Garage Trung Tran

Karel Doormanstraat 36 - 6651 ZM Druten
(Industrieterrein Kerkeland)

Reparatie & onderhoud van alle
automerken en wij zorgen ook voor APK,
verkoop van occasions

Tel. 0487-519467.
Gsm. 06-55775918

Gia chánh

Bánh tằm bì

Nguyên Liệu:

(cho khoảng 6 đĩa bánh tằm)

- 1/2 kg thịt heo (nạc vai hoặc thịt đùi)
- 250 gr da bì
- 1 muống canh thính gạo
- 1/2 củ tỏi (lột vỏ, 1 nửa đâm nhuyễn, 1 nửa băm nhuyễn phi vàng với 1 muống canh dầu ăn)
- 1 bó hành lá xắt nhỏ bản dày khoảng 5mm
- Muối, đường, nước mắm, dấm trắng, dầu hào
- 2 gói bánh tằm
- 3 cọng xà lách, 1 chén rau thơm, 1 trái dưa leo, giá sống
- 1 lon nước cốt dừa
- 250 gr củ cải đỏ, 250 gr củ cải trắng
- 1 muống canh bột bắp

Cách làm bì:

-Thịt heo, rửa sạch, để ráo nước, ướp với phần tỏi đâm nhuyễn + 1 muống canh đường + 1 muống cà phê muối + 1 muống canh dầu hào. Gia vị có thể gia giảm tùy theo khẩu vị. Đậy kín thịt, để trong tủ lạnh qua đêm cho thịt thấm.

-Bắt chảo lên bếp, để lửa vừa, chảo nóng, cho vào 1 muống canh dầu ăn, cho thịt vào chiên vàng, trở miếng thịt thường xuyên để không bị khét, chiên đến khi nào xiêm đầu dưa vô thịt thấy không còn nước đỏ chảy ra là thịt chín (khoảng 30 phút).

-Để thịt nguội, xắt sợi bản nhỏ như đầu chiếc đĩa ăn cơm

-Bì rửa sạch với nước lạnh có pha chút muối, xả lại nước lạnh vài lần, để thật ráo nước.

-Cho bì vào một tô lớn cho dễ trộn, cho thính gạo vào trộn đều, sau đó cho thịt xắt sợi, tỏi phi vàng vào trộn đều.

Cách làm rau:

-Giá sống rửa sạch, để trong 1 cái tô, cho vào magnetron nấu 1 phút, để nguội

-Xà lách + rau thơm xắt sợi bằng to khoảng 5mm

-Dưa leo xắt sợi bằng to khoảng bằng cọng giá

-Trộn tất cả lại với nhau

Cách làm nước cốt dừa:

-1 muống canh bột bắp khuấy tan với 2 muống canh nước lạnh

-Nước cốt dừa cho vào một nồi nhỏ, cho vào 2 muống canh đường, 1/4 muống cà phê muối, bột bắp đã khuấy tan. Bắt lên bếp, để lửa vừa, khuấy nhẹ đến khi nào nước cốt dừa vừa sôi. Tắt lửa, bắt nồi ra khỏi bếp, để cho nước cốt dừa còn âm ấm.

Cách làm nước mắm:

-1 cup đường + 1/4 cup dấm + 2 1/2 cup nước + 1 cup nước mắm ngon + vài trái ớt đỏ băm nhuyễn (nếu thích ăn cay)

Cách làm mỡ hành:

1 bó hành lá xắt nhỏ bản dày khoảng 5mm, để trong 1 cái tô, cho vào 2 muống cà phê đường + 1/2 muống cà phê muối + 4 muống canh dầu ăn. Dùng bao ny lông đậy đồ ăn đậy lại, cho vào microwave, nấu 35 giây.

Cách làm dưa chua:

-250 gr củ cải đỏ, bào vỏ, xắt sợi nhỏ như cọng giá, xả nước lạnh cho ra hết màu đỏ

-250 gr củ cải trắng, bào vỏ, xắt sợi nhỏ như cọng giá, xả nước lạnh vài dạo cho hết mùi hăng

-Cho củ cải đỏ + củ cải trắng vào một cái thau, cho vào 4 muống canh đường, trộn đều, để khoảng 5 tiếng hoặc để qua đêm.

-Cho hỗn hợp của cải đỏ, củ cải trắng và nước đường (nếu có trong thau) vào một lọ thủy tinh, đậy chặt xuống, sau đó chế dấm vô cho vừa ngập, đậy nắp lọ, để trong tủ lạnh ăn dần.

Trình bày:

Cho khoảng 1/3 gói bánh tằm ra đĩa, phía trên để bì, rau, chan nước cốt dừa và cho mỡ hành, đồ chua lên trên cùng, ăn cùng với nước mắm chua ngọt.

Nhận làm các loại bằng đá thiên nhiên(natuursteen)như:

- ❖ Mặt bếp
- ❖ Bàn ăn
- ❖ Bàn Salon
- ❖ Trang trí phòng tắm
- ❖ Mộ bia v.vv...

Xin liên lạc với: Dương Đệ

Tel: 077-4752391

Mobiell : 06-41887617 (sau 18 giờ)

Cười chút chơi

Chuyện Tình Romeo Và Juliet

Cô gái nói với người yêu:

- Anh ạ! Nhiều lúc em cảm thấy tình yêu của chúng mình cứ như chuyện tình Romeo và Juliet đấy...

Chàng trai kêu lên sung sướng:

- Thật vậy sao?

- Em thấy lãng mạn lắm phải không?

- Không phải giống ở chỗ lãng mạn mà là ở chỗ, bố em cũng dọa... giết anh.

Ngược xuôi, xuôi ngược

Một học viên người Mỹ đang học tiếng Việt hỏi

Thầy:

- Thưa Thầy ! hai chữ VÀO RA...nói là RA VÀO cũng được hả Thầy ?

- Được ! những chữ như: LÂU DÀI - DÀI LÂU...

THẤP CAO - CAO THẤP...NGƯỢC XUÔI - XUÔI

NGƯỢC...VUI BUỒN -BUỒN VUI...CAY ĐẮNG -

ĐẮNG CAY.....nói ngược nói xuôi đều được cả !

Anh học viên người Mỹ lại hỏi tiếp :

- Thế Thưa Thầy ! như câu: " Mời cô ngồi chơi " mình nói là: " Mời cô chơi ngồi " có được không ạ?

- Được ! nhưng quốc lên đầu con ạ !!!

Đánh thức

Hai vợ chồng nhà kia cãi nhau, giận nhau, không ai nói với ai một câu nào. Trước khi đi ngủ, người chồng viết một mảnh giấy để bên vợ:

- "Sáng mai nhớ đánh thức tôi dậy lúc 5 giờ, tôi có việc quan trọng phải làm".

Hôm sau người chồng thức dậy lúc 7 giờ.

Ông ta tìm thấy một mảnh giấy ghi:

- "5 giờ rồi, dậy đi".

Đẻo và bền nhất

- Thầy: Trò nghe đây: sắt, thép, đồng...vật liệu nào dẻo dai và bền nhất?

- Quỳnh: Thưa thầy vật dẻo dai và bền nhất đó là sợi tóc ạ.

- Thầy: Sao! Làm gì có chuyện đó sợi tóc làm sao có thể dẻo hơn sắt thép được?

- Quỳnh: Sao lại không ạ! Thưa thầy chẳng phải người ta nói nghìn cân treo sợi tóc đó thôi ạ.

Như nhau cả

Một nhà khoa học tánh tình hay đa nghi, nên ông ta chế tạo ra một robot phát hiện nói dối. Ngày chế tạo thành công, ông đem ra thử con trai. Cậu con trai vừa đi học về ông ta đem robot ra hỏi:

- Sao con đi học về trễ vậy?

- Con qua nhà bạn mượn sách về học.

Robot phát hiện nói dối, đánh cho cậu con trai một cái.

Ông bố cười: Đó con thấy chưa, nói dối là phải chịu phạt. Lúc bằng tuổi con bố không dám nói dối ông nội nửa lời.

- Ngay lập tức, robot đập ông ta một cái bay vô tường.

Người vợ thấy cậu con trai bị đánh đòn đau bèn nói:

- Sao anh làm thế với con, dù sao nó cũng là con anh!

Robot nắm đầu bà vợ, đánh túi bụi.

Lên báo

Hai thằng ăn cướp đang nói chuyện với nhau:

- Ê, sao tao thấy có nhiều thằng không phải là diễn viên hay ca sĩ nổi tiếng gì mà vẫn được đưa lên báo mày?

- Thế tại nó lên báo mục gì?

- Ở thì mục "Người tốt việc tốt".

- Mày đúng là hỏi nhằm! Tại nó có công với đất nước thì được lên báo chứ sao.

- Tao cũng muốn được lên báo!

- Mày điên à? Làm ăn cướp mà đòi lên báo!

- Thế mày có cách gì giúp tao được lên báo không?

- Có gì đâu mà khó! Mày chỉ cần làm một vài vụ ăn cướp, giết người, bắt cóc tổng tiền, sớm muộn gì cũng sẽ được lên báo.

- Báo gì?

- Báo..."cảnh sát".

Đổi lại

Cửa hàng thời trang bị mất một chiếc váy xanh. Ông chủ không báo công an mà rình để bắt kẻ gian. Ngay đêm hôm sau, ông đã tóm được tên trộm khi hắn đang lấy chiếc váy màu hồng. Điều làm ông ngạc nhiên là trước khi lấy chiếc váy hồng, tên trộm đem trả chiếc váy xanh vào chỗ cũ. Ông hỏi hắn:

- Tại sao mày làm thế?

- Tên trộm thần nhiên trả lời: Vì vợ tôi đấy. Hôm qua cô ấy nói thích chiếc váy xanh. Nhưng hôm nay lại bảo váy hồng hợp với cô ấy hơn. Vì vậy tôi đã phải quay lại đây để đổi.

Gia phả

Gia đình Smith rất tự hào về truyền thống của gia đình họ. Tổ tiên của họ đã đến Mỹ từ rất lâu rồi. Gia đình họ từ đời này sang đời khác gồm nhiều Thượng nghị sĩ nổi tiếng và các nhà kinh doanh tài ba.

Vì thế họ quyết định làm một cuốn gia phả để lại cho con cháu đời sau. Họ mượn một tác giả nổi tiếng. Nhưng lại có vấn đề nảy sinh đó là trong dòng họ duy nhất có chú George, người đã bị kết án tử hình trên ghế điện.

Ông tác giả nói rằng ông ta có thể giải quyết êm thấm vấn đề này.

Khi cuốn sách được làm xong. Ở một đoạn trong đó có ghi: "Chú George đã giữ một ghế quan trọng hoạt động bằng điện trong một cơ quan chính phủ, nó gắn với ông bởi một mối liên kết chắc chắn và cái chết của ông đến như một cú sốc mạnh."!!!

Khi Yêu Anh

Hồ Thụy Mỹ Hạnh

Khi yêu anh

Là em đã chọn một con đường không bằng phẳng

Một con đường quanh co

Một con đường gấp khúc

Một con đường không bao giờ về đích

Em đến trễ , muộn màng

Sau tất cả những cần thiết trong đời anh

Hạnh phúc là điều rất mong manh

Và để hiểu vì sao em không có

Vì anh chỉ là cơn gió

Thoáng qua như một làn hương

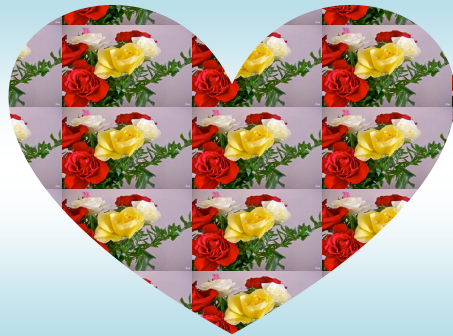
Khi yêu anh

Là em đã nhận vào tim một vết thương

Không thuốc chữa

Em không hề đùa với lửa

*Vì em biết rõ một điều
Trái tim có tiếng nói riêng của nó
Lý trí không thể mách bảo gì về tình yêu đó
Dẫu em nơi này lặng lẽ , chông chênh
Em một mình không có anh bên
Những cách trở không có gì xóa được
Khi yêu anh
Em đã thâm biết trước
Hai chúng ta mãi mãi ở hai đường.*

Danh sách độc giả trả tiền báo tính từ 20-6-2013 đến 29-8-2013

stt	ngày trả tiền	Tên	vùng	số độc giả	số tiền	ghi chú
1	24-6-2013	Tuyet Le	Chaaam	683	€ 30,00	
2	3-7-2013	Truong Hoai Thu	't Veld	493	€ 30,00	
3	5-7-2013	Dinh Ngoc Hien	Nieuw-Vennep	101	€ 30,00	
4	5-7-2013	T.N.A. Nguyen	Breda	29	€ 30,00	
5	8-7-2013	Bui T.N.	Purmerend	50	€ 30,00	
6	8-7-2013	Huynh My Dung	Hoofddorp	849	€ 30,00	
7	9-7-2013	Thong Cong Thanh	Spijkenisse	640	€ 30,00	
8	12-7-2013	Ha Van Cam	Alkmaar	605	€ 50,00	20 ủng hộ
9	19-7-2013	Bao Nguyen	"sponsor trung thu Ede"		€ 200,00	*
10	24-7-2013	Do Thuan	Leleystad	440	€ 30,00	
11	26-7-2013	Dinh Van Ly	Spijkenisse	742	€ 30,00	
12	31-7-2013	Nguyen Thanh Son	Nijmegen	376	€ 50,00	
13	14-8-2013	Duong De	Venlo	642	€ 100,00	
14	14-8-2013	Gent BL Van	Bussum	23	€ 30,00	

* Số tiền sponsor 200 euro này đã được chuyển đến vị đại diện nhóm công tác tình nguyện để thực hiện việc tổ chức Trung Thu cho các cháu tại Ede.

Lá thư tòa soạn

Những ngày nghỉ hè ngắn ngủi đã qua đi, những ngày vui thoải mái cùng gia đình ngoài bãi biển hay thăm viếng một thành phố mới hoặc miền quê yên tĩnh, tất cả chắc chắn đã là những kỷ niệm vui của mùa hè vừa qua. Giờ đây chúng ta trở lại với những sinh hoạt bình thường và với những bận rộn đang chờ đón.

Chúng tôi tiếp tục đón chào những sáng tác mới từ quý văn, thân hữu. Tất cả những đóng góp của các bạn đã biến VNNS thành ngôi nhà chung với khu vườn hoa văn nghệ khởi sắc và tươi đẹp của người Việt ở Hòa Lan.

Chúng tôi cũng kêu gọi quý đồng hương cũng như các cơ sở thương mại, dịch vụ tiếp tục yểm trợ VNNS qua việc đặt mua báo và đăng quảng cáo. Những yểm trợ của quý vị là chất liệu cần thiết để VNNS tồn tại và có cơ hội phục vụ văn hóa cho cộng đồng người Việt chúng ta.

Tháng 8 vừa qua, Phật tử Việt Nam tại Âu châu nhận được một tin buồn lớn là Hòa Thượng Thích Minh Tâm, Chủ Tịch Điều Hành Giáo Hội Phật Giáo Việt Nam Thống Nhất Âu Châu đã viên tịch. Đối với Phật tử Việt Nam tại Hòa Lan, Hòa Thượng Thích Minh Tâm được coi như người cha già đáng kính vì Hoà Thượng chính là người đã đặt nền tảng cho sinh hoạt Phật giáo tại Hoà Lan. Sự ra đi của Hòa Thượng là một mất mát lớn cho toàn thể Phật tử Việt Nam nói chung và cho tất cả Phật tử Việt Nam tại Âu châu và tại Hòa Lan nói riêng. VNNS xin thành kính chia buồn cùng quý Thầy và quý Phật tử.

Trong số báo này, quý đọc giả có thể đọc bài *Cội tùng đã đổ* tưởng nhớ Hòa Thượng Thích Minh Tâm, và một bài tường thuật ngắn về tang lễ của Hòa Thượng tại Paris.

Số báo 260 kỳ tới mang chủ đề **Hùng Anh Sử Việt** sẽ được phát hành vào cuối tháng 10 năm 2013. VNNS mong mỗi tiếp tục đón nhận các đóng góp của quý văn hữu.

Bài viết xin gửi về tòa soạn trước ngày 11-10-2013 theo địa chỉ email sau đây: ngothuychuong@gmail.com

Trân trọng,

Ban Biên Tập Việt Nam Nguyệt San

Giá biểu quảng cáo trên báo Việt Nam Nguyệt San năm 2013

Trang	Màu hoặc trắng đen	Số tiền mỗi số báo	1 năm (8 số báo)
Trang ngoài bìa sau	Hình màu	€150	€800
Trang trong bìa sau	Trắng đen	100	600
1/2 trang trong	Trắng đen	50	300
1/4 trang trong	Trắng đen	25	150
1/8 trang trong	Trắng đen	15	100

Đọc và ủng hộ báo Việt Nam Nguyệt San

